

U S T A W A

z dnia 2021 r.

o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.¹⁾) po art. 26ga dodaje się art. 26gb w brzmieniu:

„Art. 26gb. 1. Podatnik uzyskujący przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej odlicza od podstawy obliczenia podatku, ustalonej zgodnie z art. 26 ust. 1 lub art. 30c ust. 2, koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów do wysokości dochodu uzyskanego przez podatnika w roku podatkowym z pozarolniczej działalności gospodarczej, nie więcej jednak niż 1 000 000 zł w roku podatkowym.

2. Przez produkty rozumie się produkty bezpośrednio wytworzone przez podatnika, z wyłączeniem usług, w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.

3. Przez zwiększenie przychodów ze sprzedaży produktów, o którym mowa w ust. 1, rozumie się odpłatne zbycie produktów do podmiotu niebędącego podmiotem powiązaniem w rozumieniu art. 23 ust. 1 pkt 4.

4. Podatnik jest uprawniony do skorzystania z odliczenia pod warunkiem, że w okresie 2 kolejno następujących po sobie lat podatkowych, licząc od roku podatkowego, w którym poniósł koszty zwiększenia przychodów, o których mowa w ust. 1, zwiększył przychody ze sprzedaży produktów w stosunku do przychodów z tego tytułu ustalonych na ostatni dzień roku podatkowego poprzedzającego rok poniesienia tych kosztów lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych w danym kraju.

5. Przy ustalaniu spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 4, uwzględnia się wyłącznie przychody, z których dochód podlega opodatkowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6. W przypadku gdy podatnik, który skorzystał z odliczenia, nie spełni warunku o którym mowa w ust. 4, jest obowiązany w zeznaniu składanym za rok podatkowy, w

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1291, 1428, 1492, 1565, 2122, 2123, 2127, 2255 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 255, 464, 794 i 868.

którym upłynął termin do osiągnięcia przychodów ze sprzedaży produktów, do odpowiedniego doliczenia kwoty uprzednio odliczonej.

7. Za koszty poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty:

- 1) uczestnictwa w targach, poniesione na organizację miejsca wystawowego oraz zakup biletów lotniczych, zakwaterowania i wyżywienia dla pracowników i podatnika;
- 2) działań promocyjno-informacyjnych, w tym zakupu przestrzeni reklamowych, przygotowania strony internetowej, publikacji prasowych, broszur, katalogów informacyjnych i ulotek, dotyczących produktów;
- 3) dostosowania opakowań produktów do wymagań kontrahentów;
- 4) przygotowania dokumentacji umożliwiającej sprzedaż produktów, w szczególności dotyczącej certyfikacji towarów oraz rejestracji znaków towarowych;
- 5) przygotowania dokumentacji niezbędnej do przystąpienia do przetargu, a także w celu składania ofert innym podmiotom.

8. Podatnikowi, który w roku podatkowym korzysta ze zwolnień podatkowych, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 63a lub 63b, prawo do odliczenia przysługuje jedynie w odniesieniu do kosztów uzyskania przychodów poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów, które nie są przez podatnika uwzględniane w kalkulacji dochodu zwolnionego z podatku na podstawie tych przepisów.

9. Odliczenia dokonuje się w zeznaniu za rok podatkowy, w którym poniesiono koszty w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. W przypadku gdy podatnik poniósł za rok podatkowy stratę albo wielkość dochodu podatnika ze źródła przychodów, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3, jest niższa od kwoty przysługujących mu odliczeń, odliczenia – odpowiednio w całej kwocie lub w pozostałej części – dokonuje się w zeznaniach za kolejno następujące po sobie pięć lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym podatnik skorzystał lub miał prawo skorzystać z odliczenia.

10. Koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktu podlegają odliczeniu, jeżeli nie zostały podatnikowi zwrócone w jakiegokolwiek formie lub nie zostały odliczone od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym.”;

Art. 2. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1406 z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 18ea dodaje się art. 18eb w brzmieniu:

„Art. 18eb. 1. Podatnik uzyskujący przychody inne niż przychody z zysków kapitałowych odlicza od podstawy opodatkowania, ustalonej zgodnie z art. 18, koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów do wysokości dochodu uzyskanego przez podatnika w roku podatkowym z przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych, nie więcej jednak niż 1 000 000 zł w roku podatkowym.

2. Przez produkty rozumie się produkty bezpośrednio wytworzone przez podatnika, z wyłączeniem usług, w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.

3. Przez zwiększenie przychodów ze sprzedaży produktów, o których mowa w ust. 1, rozumie się odpłatne zbycie produktów do podmiotu niebędącego podmiotem powiązaniem w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4.

4. Podatnik jest uprawniony do skorzystania z odliczenia pod warunkiem, że w okresie 2 kolejno następujących po sobie lat podatkowych, licząc od roku podatkowego, w którym poniósł koszty zwiększenia przychodów, o których mowa w ust. 1, zwiększył przychody ze sprzedaży produktów w stosunku do przychodów z tego tytułu ustalonych na ostatni dzień roku podatkowego poprzedzającego rok poniesienia tych kosztów lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych w danym kraju.

5. Przy ustalaniu spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 4, uwzględnia się wyłącznie przychody, z których dochód podlega opodatkowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6. W przypadku gdy podatnik, który skorzystał z odliczenia, nie spełni warunku o którym mowa w ust. 4, jest obowiązany w zeznaniu składanym za rok podatkowy, w którym upłynął termin do osiągnięcia przychodów ze sprzedaży produktów, do odpowiedniego doliczenia kwoty uprzednio odliczonej.

7. Za koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty:

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. 1492, 1565, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 255 i 694.

- 1) uczestnictwa w targach, poniesione na organizację miejsca wystawowego oraz zakup biletów lotniczych, zakwaterowania i wyżywienia dla pracowników;
- 2) działań promocyjno-informacyjnych, w tym zakupu przestrzeni reklamowych, przygotowania strony internetowej, publikacji prasowych, broszur, katalogów informacyjnych i ulotek, dotyczących produktów;
- 3) dostosowania opakowań produktów do wymagań kontrahentów;
- 4) przygotowania dokumentacji umożliwiającej sprzedaż produktów, w szczególności dotyczącej certyfikacji towarów oraz rejestracji znaków towarowych;
- 5) przygotowania dokumentacji niezbędnej do przystąpienia do przetargu, a także w celu składania ofert innym podmiotom.

8. Podatnikowi, który w roku podatkowym korzysta ze zwolnień podatkowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 lub 34a, prawo do odliczenia przysługuje jedynie w odniesieniu do kosztów uzyskania przychodów poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów, które nie są przez podatnika uwzględniane w kalkulacji dochodu zwolnionego z podatku na podstawie tych przepisów.

9. Odliczenia dokonuje się w zeznaniu za rok podatkowy, w którym poniesiono koszty w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. W przypadku gdy podatnik poniósł za rok podatkowy stratę albo wielkość dochodu podatnika jest niższa od kwoty przysługujących mu odliczeń, odliczenia – odpowiednio w całej kwocie lub w pozostałej części – dokonuje się w zeznaniach za kolejno następujące po sobie pięć lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym podatnik skorzystał lub miał prawo skorzystać z odliczenia.

10. Koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów podlegają odliczeniu, jeżeli nie zostały podatnikowi zwrócone w jakiegokolwiek formie lub nie zostały odliczone od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym..

- 2) w art. 18f ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podstawa opodatkowania ustalona zgodnie z art. 18 lub art. 24d ust. 3 oraz po uprzednim odliczeniu kwot określonych w art. 18d i art. 18eb:”;

3) po rozdziale 5a dodaje się rozdział 5b w brzmieniu:

„Rozdział 5b

Opodatkowanie spółek holdingowych

Art. 24m. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) spółce holdingowej – oznacza to spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółkę akcyjną będącą podatnikiem, o którym mowa w art. 3 ust. 1, spełniającą łącznie następujące warunki:
 - a) posiada, nieprzerwanie przez okres co najmniej 1 roku, bezpośrednio na podstawie tytułu własności co najmniej 10% udziałów (akcji) w kapitale spółki zależnej,
 - b) nie jest spółką tworzącą podatkową grupę kapitałową,
 - c) nie korzysta ze zwolnień podatkowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a, art. 20 ust. 3 oraz 22 ust 4,
 - d) prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą, przy czym przepis art. 24a ust. 18 stosuje się odpowiednio,
 - e) udziałów (akcji) w tej spółce nie posiada, pośrednio lub bezpośrednio, udziałowiec (akcjonariusz) mający siedzibę lub zarząd lub zarejestrowany lub położony na terytorium lub w kraju:
 - wymienionym w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 11j ust. 2,
 - wskazanym w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych przyjmowanym przez Radę Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 86a § 10 pkt 1 Ordynacji podatkowej,
 - z którym Rzeczpospolita Polska nie ratyfikowała umowy międzynarodowej, w szczególności umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, albo Unia Europejska nie ratyfikowała umowy międzynarodowej, stanowiącej podstawę do uzyskania od organów podatkowych tego państwa informacji podatkowych;
- 2) spółce zależnej – oznacza to spółkę spełniającą następujące warunki:
 - a) co najmniej 10% udziałów (akcji) w kapitale tej spółki posiada bezpośrednio na podstawie tytułu własności spółka holdingowa, nieprzerwanie przez okres co najmniej 1 roku,
 - b) nie posiada więcej niż 5% udziałów (akcji) w kapitale innej spółki,
 - c) nie jest współnikiem spółki niebędącej osobą prawną,

- d) nie jest spółką tworzącą podatkową grupę kapitałową,
 - e) nie korzysta ze zwolnień podatkowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a;
- 3) krajowej spółce zależnej – oznacza to spółkę zależną będącą spółką z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółką akcyjną, będącą podatnikiem, o którym mowa w art. 3 ust. 1;
- 4) zagranicznej spółce zależnej – oznacza to spółkę zależną będącą spółką, która spełnia łącznie następujące warunki:
- a) ma osobowość prawną,
 - b) podlega w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia, i nie korzysta ze zwolnienia z tego opodatkowania,
 - c) nie ma siedziby ani zarządu i nie jest zarejestrowana ani położona na terytorium lub w kraju:
 - wymienionym w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 11j ust. 2,
 - wskazanym w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych przyjmowanym przez Radę Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 86a § 10 pkt 1 Ordynacji podatkowej,
 - z którym Rzeczpospolita Polska nie ratyfikowała umowy międzynarodowej, w szczególności umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, albo Unia Europejska nie ratyfikowała umowy międzynarodowej, stanowiącej podstawę do uzyskania od organów podatkowych tego państwa informacji podatkowych.

Art. 24n. 1. Zwalnia się od podatku dochodowego przychody z dywidend, o których mowa w art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. a, uzyskane przez spółkę holdingową od krajowej spółki zależnej lub zagranicznej spółki zależnej, w części odpowiadającej 95% kwoty tych dywidend.

2. W przypadku gdy dywidendy są wypłacane przez zagraniczną spółkę zależną odliczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i 6, dokonuje się uwzględniając podatek zapłacony w obcym państwie proporcjonalnie przypadający na 5% kwoty tych dywidend.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do dywidend wypłacanych przez zagraniczną spółkę zależną:

- 1) w przypadku gdy spółka ta spełnienia warunki, o których mowa w art. 24a ust. 3 pkt 3 lit. b i c, w roku podatkowym, w którym wypłacana jest dywidenda, lub w którymkolwiek z 5 lat podatkowych poprzedzających ten rok;
- 2) w części, w jakiej wypłacana dywidenda w jakiegokolwiek formie podlega zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów, odliczeniu od dochodu, podstawy opodatkowania lub od podatku przez zagraniczną spółkę zależną.

4. Przepis ust. 3 pkt 1 nie ma zastosowania do zagranicznej spółki zależnej podlegającej opodatkowaniu od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia, w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, jeżeli spółka ta prowadzi w tym państwie istotną rzeczywistą działalność gospodarczą, przy czym przepisy art. 24a ust. 18 i 18a stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku zastosowania zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 20 ust. 2 nie stosuje się.

Art. 24o. 1. Zwalnia się od podatku dochodowego dochody osiągnięte przez spółkę holdingową z tytułu odpłatnego zbycia udziałów (akcji) krajowej spółki zależnej lub zagranicznej spółki zależnej na rzecz podmiotu niepowiązanego, o którym mowa w art. 11a ust. 1 pkt 3, pod warunkiem złożenia przez spółkę holdingową właściwemu dla niej naczelnikowi urzędu skarbowego „na co najmniej 30 dni przed dniem zbycia, oświadczenia o zamiarze skorzystania ze zwolnienia.

2. Oświadczenie o zamiarze skorzystania ze zwolnienia zawiera:

- 1) imiona i nazwiska lub nazwy, adresy oraz numery identyfikacji podatkowej stron umowy;
- 2) nazwę, adres oraz numer identyfikacji podatkowej spółki zależnej, której udziały (akcje) będą zbywane;
- 3) wskazanie udziału w kapitale spółki zależnej, który będzie przedmiotem odpłatnego zbycia;
- 4) planowaną datę zawarcia umowy.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do zbycia udziałów (akcji) krajowej spółki zależnej lub zagranicznej spółki zależnej, jeżeli co najmniej 50% wartości aktywów tych spółek, bezpośrednio lub pośrednio, stanowią nieruchomości

położone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub prawa do takich nieruchomości, przy czym przepis art. 3 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 24p. Podatnicy, których dochody (przychody) objęte zwolnieniem, o którym mowa w art. 24n ust. 1 lub w art. 24o ust. 1, są obowiązani wykazać w deklaracji dane o wysokości dochodów (przychodów) objętych tymi zwolnieniami.”;

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2112, 2113 i 2320) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13:

1) w § 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organ odwoławczy od decyzji i postanowień wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 1, 7 i 9;”;

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) organ pierwszej instancji właściwy w sprawach zmiany albo uchylecia:

a) wiążącej informacji stawkowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2021 r. poz. 685, 694 i 802), na podstawie art. 42h ust. 4 i 5 tej ustawy,

b) wiążącej informacji akcyzowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym Dz. U. z 2020 r. poz. 722, 1747, 2320 i 2419 oraz z 2021 r. poz. 72, 255, 694 i 802), na podstawie art. 7ha ust. 6 i 7 tej ustawy;”;

2) w § 2a pkt 2-4 otrzymują brzmienie:

„2) organ pierwszej instancji właściwy w sprawach dotyczących wydawania:

a) wiążącej informacji stawkowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,

b) wiążącej informacji akcyzowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym;

3) organ odwoławczy od decyzji i postanowień wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 2 i 4;

4) organ pierwszej instancji właściwy w sprawach zmiany albo uchylecia:

a) wiążącej informacji stawkowej, na podstawie art. 42h ust. 3, 3a, 3b i 3d ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

- b) wiążącej informacji akcyzowej, na podstawie art. 7ha ust. 1, 3-5 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.”.
- 3) § 2b otrzymuje brzmienie:
 - „§ 2b. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest organem podatkowym – jako organ właściwy w sprawach, o których mowa w art. 14a § 1 i dziale IIC.”;
- 2) w art. 14b:
 - a) § 5 otrzymuje brzmienie:
 - „§ 5. Nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, które w dniu złożenia wniosku o interpretację są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego, albo uzgodniona w porozumieniu podatkowym, o którym mowa w art. 20zb, albo porozumieniu inwestycyjnym, o którym mowa w art. 20zt pkt 5.”,
 - b) § 5f otrzymuje brzmienie:
 - „§ 5f. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydaje interpretację indywidualną po zasięgnięciu opinii:
 - 1) ministra właściwego do spraw finansów publicznych – w przypadku gdy wnioskodawca jest stroną zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zs;
 - 2) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – w przypadku gdy wnioskodawca jest stroną zawartej umowy o współdziałanie, o której mowa w art. 20s.”;
- 3) po art. 20zb dodaje się art. 20zba w brzmieniu:
 - „Art. 20zba. Nie zawiera się porozumienia podatkowego w sprawie, która w dniu złożenia wniosku o jego zawarcie jest objęta porozumieniem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 20zs.”;
- 4) w art. 20zr dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu: [...]
- 5) po art. 20zr dodaje się dział IIC w brzmieniu:

„DZIAŁ IIC

Porozumienie inwestycyjne

Art. 20zs. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej w niniejszym dziale „organem właściwym w sprawie porozumienia”, może zawrzeć z inwestorem, na jego wniosek, umowę w sprawie skutków podatkowych inwestycji

planowanej lub rozpoczętej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (porozumienie inwestycyjne).

§ 2. Porozumienie inwestycyjne służy realizacji zasady pewności prawa podatkowego oraz zapewnieniu jednolitej i spójnej wykładni przepisów prawa podatkowego.

§ 3. Inwestorem jest każdy, kto planuje lub rozpoczął inwestycję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Przez inwestycję rozumie się nową inwestycję w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1752), której wartość wynosi co najmniej 50 000 000 zł, przy czym wartość inwestycji wyrażonej w walucie obcej ustala się z uwzględnieniem kursu średniego waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski i obowiązującego w pierwszym dniu miesiąca złożenia wniosku o zawarcie porozumienia inwestycyjnego.

§ 5. Organ właściwy w sprawie porozumienia może odmówić zawarcia porozumienia inwestycyjnego, w szczególności gdy przedmiotem wniosku o jego zawarcie jest sprawa, która została uprzednio rozpoznana przez właściwy organ podatkowy, lub w chwili złożenia wniosku o zawarcie porozumienia sprawa ta była w trakcie rozpatrywania przez taki organ.

§ 6. W przypadku odmowy zawarcia porozumienia inwestycyjnego organ właściwy w sprawie porozumienia zawiadamia inwestora, wskazując przyczyny takiej odmowy wraz z uzasadnieniem.

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, upoważnić organ Krajowej Administracji Skarbowej do wykonywania zadań organu właściwego w sprawie porozumienia, mając na względzie zapewnienie sprawnego i szybkiego wykonywania tych zadań.

Art. 20zt. Porozumienie inwestycyjne może obejmować:

- 1) ocenę, że cena transferowa transakcji kontrolowanej jest ustalona na warunkach, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane, przy czym w zakresie nieuregulowanym w niniejszym dziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 83-86, art. 90, art. 92, art. 103, art. 104, art. 106 i art. 107 ustawy z dnia 16 października 2019 r. o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2200);
- 2) ocenę, że do korzyści podatkowej wskazanej we wniosku o zawarcie porozumienia nie ma zastosowania przepis art. 119a § 1, przy czym w zakresie nieuregulowanym

- w niniejszym dziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 119x § 1 i 2, art. 119y § 1 i 2 oraz art. 119za pkt 1 i 2;
- 3) klasyfikację i rodzaj wyrobu akcyzowego lub klasyfikację samochodu osobowego – w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN), przy czym w zakresie nieuregulowanym w niniejszym dziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 7e ust. 2 i 3 oraz art. 7f ust. 1-3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r., poz. 722, z późn. zm.);
 - 4) opis i klasyfikację towaru lub usługi oraz właściwą stawkę podatku, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy art. 42b ust. 2 pkt 1–3, ust. 4, 5 i 7, art. 42ca, oraz art. 42e ust. 1–3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2021 r. poz. 685, z późn. zm.);
 - 5) interpretację przepisów prawa podatkowego w zakresie nieobjętym pkt 1–4, przy czym przepis art. 14b § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 20zu. § 1. Wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego może złożyć inwestor albo grupa inwestorów, w szczególności utworzone w związku z inwestycją konsorcjum, spółka, oddział lub przedstawicielstwo.

§ 2. Wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego, oprócz spełnienia wymogów określonych w art. 20zt, zawiera:

- 1) dane identyfikujące inwestora;
- 2) adres do doręczeń elektronicznych, chyba że inwestor wyraził zgodę na doręczanie pism przez portal podatkowy;
- 3) opis planowanej lub rozpoczętej inwestycji;
- 4) deklarowaną wartość inwestycji i wyjaśnienie sposobu jej ustalenia;
- 5) proponowany okres obowiązywania porozumienia;
- 6) proponowany przedmiot porozumienia.

§ 3. Inwestor może w każdym czasie:

- 1) zmienić wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego, przy czym jeżeli zmiana wniosku polega na przyłączeniu się kolejnego inwestora, zmieniony wniosek podpisują również dotychczasowi inwestorzy;
- 2) wycofać wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego, przy czym wycofanie wniosku przez jednego z inwestorów nie wywołuje skutku wobec pozostałych.

§ 4. Wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego oraz inne pisma i dokumenty mogą być sporządzone przez inwestora w języku angielskim.

§ 5. Organ właściwy w sprawie porozumienia zawiadamia wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starostę lub marszałka województwa o:

- 1) złożeniu wniosku o zawarcie porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt § 5, i jego przedmiocie,
- 2) prawie przedstawienia stanowiska w sprawie, w terminie określonym w zawiadomieniu, nie krótszym jednak niż 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia – w zakresie, w jakim wniosek dotyczy sprawy z zakresu interpretacji indywidualnych wydawanych przez odpowiednio wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starostę lub marszałka województwa.

Art. 20zv. § 1. Wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego podlega opłacie wstępnej.

§ 2. Opłata wstępna wynosi 50 000 zł od każdego inwestora składającego wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego.

§ 3. Opłata wstępna jest wnoszona na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku. W przypadku nieuiszczenia w terminie opłaty wstępnej przez któregokolwiek z inwestorów, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 4. Opłata wstępna podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia odmowy zawarcia porozumienia inwestycyjnego.

§ 5. Opłata wstępna stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 20zw. § 1. W celu uzgodnienia zakresu i treści porozumienia inwestycyjnego organ właściwy w sprawie porozumienia może:

- 1) zwracać się do inwestora o wyjaśnienie wątpliwości lub uzupełnienie wniosku, w tym poprzez dostarczenie próbki towaru, lub
- 2) zorganizować spotkanie uzgodnieniowe.

§ 2. Ze spotkania uzgodnieniowego sporządza się protokół, który może być sporządzony jednocześnie w języku polskim i języku angielskim. W sytuacji rozbieżności rozstrzygający jest tekst polski.

§ 3. Przebieg spotkania uzgodnieniowego może być utrwalony przez organ właściwy w sprawie porozumienia za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk lub na informatycznych nośnikach danych.

Art. 20zx. § 1. Porozumienie inwestycyjne obowiązuje przez okres uzgodniony w porozumieniu, nie dłuższy jednak niż 5 lat podatkowych.

§ 2. Porozumienie inwestycyjne może być sporządzone jednocześnie w języku polskim i języku angielskim. W sytuacji rozbieżności rozstrzygający jest tekst polski.

§ 3. Porozumienie inwestycyjne wiąże w każdym czasie inwestora i organ właściwy w sprawie porozumienia oraz organy podatkowe za okresy rozliczeniowe objęte porozumieniem.

Art. 20zy. § 1. Zawarcie porozumienia inwestycyjnego podlega opłacie głównej w wysokości określonej w porozumieniu, nie niższej jednak niż 100 000 zł i nie wyższej niż 500 000 złotych.

§ 2. Przy ustaleniu wysokości opłaty głównej uwzględnia się wartość inwestycji, zakres i złożoność porozumienia inwestycyjnego.

§ 3. Inwestorzy ponoszą solidarną odpowiedzialność za wniesienie opłaty głównej.

§ 4. Opłata główna jest wnoszona przez inwestora na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia w terminie 30 dni do dnia zawarcia porozumienia inwestycyjnego. W przypadku nieuiszczenia w terminie opłaty głównej porozumienie inwestycyjne nie wywołuje skutków prawnych.

§ 5. Opłata główna stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 20zz. § 1. Każda strona może złożyć wniosek o zmianę porozumienia inwestycyjnego.

§ 2. Do wniosku o zmianę porozumienia inwestycyjnego składanego przez inwestora stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składania wniosku o zawarcie porozumienia inwestycyjnego, przy czym wniosek ten podlega:

- 1) opłacie wstępnej w wysokości 25 000 zł od każdego inwestora;
- 2) opłacie głównej w wysokości określonej w zmianie porozumienia, nie niższej jednak niż 50 000 złotych i nie wyższej niż 250 000 zł

§ 3. W przypadku, o którym mowa w art. 20zzb § 2, zmiana porozumienia inwestycyjnego nie podlega opłacie wstępnej ani opłacie głównej.

§ 4. Wniosek o zmianę porozumienia inwestycyjnego polegającą na przyłączeniu się nowego inwestora podlega opłacie wstępnej, którą uiszcza ten inwestor.

Art. 20zza. § 1. Inwestor może w każdym czasie wypowiedzieć porozumienie inwestycyjne. W takim przypadku rozwiązanie porozumienia następuje od pierwszego dnia następnego roku podatkowego.

§ 2. Organ właściwy w sprawie porozumienia może wypowiedzieć porozumienie inwestycyjne ze skutkiem od pierwszego dnia jego obowiązywania, jeżeli wyjdzie na jaw istotna dla porozumienia nowa okoliczność faktyczna lub nowy dowód, istniejące w dniu

zawarcia tego porozumienia i nieznane temu organowi. W takim przypadku przepisu art. 20zx § 3 nie stosuje się.

§ 3. Przed wypowiedzeniem porozumienia inwestycyjnego organ właściwy w sprawie porozumienia:

- 1) wzywa inwestora do złożenia wyjaśnień w terminie nie krótszym niż 7 dni lub
- 2) przedkłada inwestorowi propozycję zmiany porozumienia ze skutkiem od pierwszego dnia jego obowiązywania albo innego dnia wskazanego w propozycji zmiany i wyznacza termin, nie krótszy jednak niż 30 dni, do zawarcia tej zmiany porozumienia.

§ 4. W przypadku niestosowania przez inwestora porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 1, w okresie jego obowiązywania organ właściwy w sprawie porozumienia wypowiada porozumienie ze skutkiem od pierwszego dnia jego obowiązywania.

§ 5. Organ właściwy w sprawie porozumienia może wypowiedzieć porozumienie inwestycyjne, jeżeli stwierdzi jego nieprawidłowość w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 20zzb. § 1. Porozumienie inwestycyjne wygasa z mocy prawa z dniem wejścia w życie przepisów prawa podatkowego w zakresie, w jakim porozumienie to stało się niezgodne z tymi przepisami, w tym gdy niezgodność ta wynika ze zdarzeń określonych w:

- 1) art. 7ha pkt 1–3 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym – w przypadku porozumienia, o którym mowa w art. 20zt pkt 3;
- 2) art. 42h ust. 3 pkt 1–3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – w przypadku porozumienia, o którym mowa w art. 20zt pkt 4.

§ 2. Jeżeli okres między dniem ogłoszenia przepisów mających wpływ na treść porozumienia inwestycyjnego a dniem ich wejścia w życie jest krótszy niż 30 dni i w tym okresie porozumienie nie zostanie zmienione, zastosowanie się inwestora do porozumienia w okresie 30 dni od dnia ich wejścia w życie nie powoduje:

- 1) wszczęcia postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się;
- 2) naliczania odsetek za zwłokę.

Art. 20ztc. § 1. Organ właściwy w sprawie porozumienia prowadzi ewidencję inwestorów i porozumień inwestycyjnych obejmującą:

- 1) dane identyfikujące inwestora;
- 2) dzień złożenia, zmiany i cofnięcia wniosku o zawarcie porozumienia, w tym przyłączenia się nowego inwestora do wniosku o zawarcie porozumienia;
- 3) dzień zawarcia porozumienia inwestycyjnego;
- 4) okres obowiązywania porozumienia;
- 5) dzień złożenia, zmiany i cofnięcia wniosku o zmianę porozumienia, w tym przyłączenia się nowego inwestora do wniosku o zmianę porozumienia;
- 6) dzień zmiany porozumienia, w tym przyłączenia się nowego inwestora do porozumienia;
- 7) dzień i przyczynę wygaśnięcia porozumienia.

§ 2. Ewidencja podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego organ właściwy w sprawie porozumienia.

Art. 20ztd. § 1. Wniosek o zawarcie porozumienia, porozumienie inwestycyjne i inne pisma sporządzane na podstawie niniejszego działu przed zawarciem porozumienia inwestycyjnego i w okresie jego obowiązywania są utrwalane w postaci elektronicznej.

§ 2. Złożenie i doręczenie pisma na podstawie przepisów niniejszego działu następuje na adres do doręczeń elektronicznych lub przez portal podatkowy.

Art. 20zue. § 1. W zakresie nieuregulowanym niniejszym dziale do porozumienia inwestycyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 126 § 1 i 4, art. 168, art. 187 § 3, art. 197 § 1 i 3 oraz przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem przepisów art. 127 i art. 128, rozdziału 3a, rozdziału 5, rozdziału 9, rozdziału 10 i rozdziału 23.

§ 2. Do wypowiedzenia porozumienia inwestycyjnego stosuje się odpowiednio także przepisy działu IV rozdziału 11.

§ 3. Do spraw uregulowanych w niniejszym dziale nie stosuje się przepisu art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.”;

- 6) art. 93d otrzymuje brzmienie:

„Art. 93d. Przepisy art. 93–93c mają zastosowanie również do praw i obowiązków wynikających z decyzji wydanych na podstawie przepisów prawa podatkowego oraz porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zs.”;

- 7) w art. 119b w § 1 po pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) do podmiotu, który jest stroną zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 2 – w zakresie objętym tym porozumieniem.”;
- 8) po art. 119zda dodaje się art. 119zdb:
„Art. 119zdb. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zasięga opinii organu właściwego w sprawie porozumienia inwestycyjnego, jeżeli:
- 1) przedstawione we wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej okoliczności świadczą, że do wskazanej we wniosku korzyści podatkowej wynikającej z czynności może mieć zastosowanie zawarte porozumienie inwestycyjne, w zakresie o którym mowa w art. 20zt pkt 2, albo w zakresie tej korzyści podatkowej organ właściwy w sprawie porozumienia inwestycyjnego odmówił zawarcia tego porozumienia, lub
 - 2) wnioskodawca jest stroną postępowania w przedmiocie zawarcia porozumienia inwestycyjnego w zakresie czynności opisanej we wniosku.
- § 2. Jeżeli z opinii organu właściwego w sprawie porozumienia inwestycyjnego wynika, że istnieją przeszkody do rozpatrzenia wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej odmawia wszczęcia postępowania w sprawie wydania opinii zabezpieczającej.
- § 3. Do zasięgnięcia opinii organu właściwego w sprawie porozumienia inwestycyjnego przepisy art. 209 § 1–4 oraz 6 stosuje się odpowiednio.”;
- 9) w art. 293 w § 2 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 i 14 w brzmieniu:
„13) [...];
- 14) informacjach przekazanych przez inwestora w ramach porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w dziale IIC.”;
- 10) w art. 295d:
- a) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:
„§ 1a. Dostęp do informacji przekazanych przez inwestora w toku zawierania, zmiany lub wypowiedzania porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w dziale IIC, zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1010 i 1649), przysługuje organowi właściwemu w sprawie porozumienia inwestycyjnego oraz pracownikom upoważnionym przez ten organ do realizacji zadań związanych z zawarciem, zmianą oraz wypowiedzeniem porozumienia inwestycyjnego.”;

b) w § 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przepisów § 1 i 1a nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca nie wykazał, że przekazane przez niego Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej albo organowi właściwemu w sprawie porozumienia inwestycyjnego informacje i ich zakres stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa.”;

11) po art. 297f dodaje się art. 297g w brzmieniu:

„Art. 297g. Informacje przekazane przez inwestora w toku zawierania, zmiany lub wypowiedzania porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w dziale IIC, zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa uznane przez organ właściwy w sprawie porozumienia, są udostępniane wyłącznie:

1) organom wymienionym w art. 297 § 1 pkt 1, 2a, 3 i 7–9 na zasadach określonych w tym przepisie;

2) Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej w zakresie, w jakim jest to niezbędne do przedstawienia przez ten organ opinii w sprawie wniosku o wydanie porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zs;

3) wójtowi, burmistrzowi (prezydentowi miasta), staroście lub marszałkowi województwa, w zakresie określonym w art. 20zu § 5. ”

Art. 4. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2021 r. poz. 685, 694 i 802) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 42a dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 42b ust. 4, WIS zawiera:

1) opis towaru albo usługi będących przedmiotem WIS;

2) klasyfikację towaru według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury scalonej (CN) albo według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług albo według sekcji, działu, grupy lub klasy Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych albo usługi według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, niezbędną do stosowania przepisów ustawy oraz przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie.”;

2) w art. 42b:

a) w ust. 1:

- w pkt 2 wyrazy „o których mowa w art. 42a” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 42a ust. 1”,

- w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) podmiotu publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711 i 2275 oraz z 2021 r. poz. 868) – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym;

5) zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. z 2021 r. poz. 541) – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi.”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Na wezwanie organu wydającego WIS wnioskodawca jest obowiązany do dostarczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, dodatkowych dokumentów odnoszących się do towaru albo usługi, w szczególności tych, o których mowa w ust. 7, w przypadku gdy jest to niezbędne do dokonania prawidłowej klasyfikacji towaru albo usługi albo towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu. W przypadku niedostarczenia dokumentów w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”,

c) w ust. 8 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku niedostarczenia próbki towaru w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”;

d) po ust. 8a dodaje się ust. 8aa w brzmieniu:

„8aa. Nie wydaje się WIS, jeżeli zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIS, w dniu złożenia tego wniosku, jest przedmiotem zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 4 Ordynacji podatkowej.”,

e) w ust. 8b po wyrazach „w ust. 8a” dodaje się wyrazy „i 8aa”;

3) w art. 42c:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WIS i decyzja o zmianie WIS wiążą organy podatkowe wobec podmiotów, o których mowa w art. 42b ust. 1 pkt 1 i 2, dla których zostały wydane, oraz te podmioty, w odniesieniu do:

- 1) towaru będącego przedmiotem dostawy, importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia dokonanych po dniu, w którym WIS i decyzja o zmianie WIS zostały doręczone;
- 2) usługi, która została wykonana po dniu, w którym WIS i decyzja o zmianie WIS zostały doręczone;
- 3) towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu wykonaną po dniu, w którym WIS i decyzja o zmianie WIS zostały doręczone.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Moc wiążąca WIS i decyzji o zmianie WIS dotyczy czynności, o których mowa w ust. 1, dokonanych do dnia:

- 1) doręczenia decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS, albo
- 2) upływu okresu ważności WIS albo decyzji o zmianie WIS, albo
- 3) poprzedzającego dzień, w którym WIS albo decyzja o zmianie WIS wygasła z mocy prawa na podstawie art. 42h ust. 1, jeżeli wygaśnięcie nastąpiło przed wystąpieniem przypadków, o których mowa w pkt 2.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W przypadku zmiany WIS albo decyzji o zmianie WIS z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 1-3, podmiot, na rzecz którego została wydana WIS albo decyzja o zmianie WIS, może zastosować się do decyzji o zmianie WIS również w odniesieniu do czynności, o których mowa w ust. 1, dokonanych od dnia wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 1-3, do dnia doręczenia decyzji o zmianie WIS. W tym przypadku przepisy art. 14k-14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

2b. W przypadku zmiany WIS albo decyzji o zmianie WIS z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 4, podmiot, na rzecz którego

została wydana WIS albo decyzja o zmianie WIS, może zastosować się do decyzji o zmianie WIS również w odniesieniu do czynności, o których mowa w ust. 1, dokonanych od dnia następującego po dniu, w którym WIS albo decyzja o zmianie WIS została doręczona, do dnia doręczenia decyzji o zmianie WIS. W tym przypadku przepisy art. 14k-14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.”,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku:

1) czynności, o której mowa w art. 42a ust. 1, dokonanej od dnia następującego po dniu, w którym WIS albo decyzja o zmianie WIS zostały zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS, do dnia:

a) upływu okresu ważności WIS albo decyzji o zmianie WIS, albo

b) zamieszczenia w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS, albo

c) poprzedzającego dzień, w którym WIS albo decyzja o zmianie WIS wygasła z mocy prawa

- do podmiotu innego niż podmiot, o którym mowa w ust. 1,

2) zastosowania na potrzeby podatku klasyfikacji towaru według Nomenklatury scalonej (CN), określonej dla tego towaru w wiążącej informacji akcyzowej albo decyzji o zmianie wiążącej informacji akcyzowej, których okres ważności nie upłynął, która nie wygasła z mocy prawa albo która nie została uchylona

- przepisy ust. 4 oraz przepisy art. 14k-14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.”,

e) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Do celów stosowania WIS albo decyzji o zmianie WIS podmiot, na rzecz którego WIS albo decyzja o zmianie WIS została wydana, na żądanie organu podatkowego, jest obowiązany udowodnić, że towar albo usługa albo towary lub usługi, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu, będące przedmiotem czynności wymienionych w art. 42a ust. 1, podlegających opodatkowaniu podatkiem, odpowiadają pod każdym względem towarowi albo usłudze albo

towarom lub usługom, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu, oraz okolicznościom, określonym w WIS albo w decyzji o zmianie WIS.”;

4) w art. 42e w ust. 4 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku nieuiszczenia zaliczki w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”;

5) w art. 42h:

a) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WIS oraz decyzja o zmianie WIS wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi będących jej przedmiotem, w wyniku której WIS albo decyzja o zmianie WIS staje się niezgodna z tymi przepisami. Wygaśnięcie WIS albo decyzji o zmianie WIS następuje z dniem wejścia w życie przepisów, w wyniku których WIS albo decyzja o zmianie WIS stała się z nimi niezgodna.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 3:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wszczyną z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS albo ostatecznej decyzji o zmianie WIS, w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących ich nieprawidłowość albo niezgodność z prawem, w tym w szczególności w przypadku:”,

- w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) istnienia w dniu jej wydania przesłanek: odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIS, odmowy wydania WIS albo umorzenia postępowania;

6) w przypadku wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3d w brzmieniu:

„3a. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w ust. 3, wydaje:

- 1) decyzję o uchyleniu WIS, w której uchyla WIS albo decyzję o zmianie WIS i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając WIS albo decyzję o zmianie WIS, umarza postępowanie w sprawie, albo
- 2) decyzję o zmianie WIS, w której zmienia WIS albo decyzję o zmianie WIS i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo
- 3) decyzję o umorzeniu postępowania, w której umarza postępowanie w sprawie, jeżeli w wyniku zmiany albo uchylenia WIS albo decyzji o zmianie WIS mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja rozstrzygająca istotę sprawy tak jak WIS albo decyzja o zmianie WIS albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

3b. Do decyzji o zmianie WIS, o której mowa w ust. 3a pkt 2, przepisy art. 42a stosuje się odpowiednio.

3c. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z żądaniem wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany albo uchylenia ostatecznej WIS albo ostatecznej decyzji o zmianie WIS w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem, w tym w przypadkach, o których mowa w ust. 3.

3d. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 3c, niezwłocznie wszczyna postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia ostatecznej WIS albo ostatecznej decyzji o zmianie WIS. Do wszczętego przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej postępowania przepisy ust. 3a i 3b stosuje się odpowiednio.”,

- e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, postępowanie wszczęte przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej na podstawie ust. 3 albo 3d.”,

- f) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję, o której mowa w ust. 3a.

6. Przepisy ust. 3 i 3a stosuje się odpowiednio do innych ostatecznych rozstrzygnięć wydanych w sprawach dotyczących wydawania WIS.”;

- 6) art. 42i otrzymuje brzmienie:

„Art. 42i. WIS, decyzje o zmianie albo uchyleniu WIS, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę i inne podmioty wskazane we wniosku o wydanie WIS oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, są zamieszczane, bez zbędnej zwłoki, w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS. W Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS zamieszcza się również daty zamieszczenia WIS i pozostałych decyzji, o których mowa w zdaniu pierwszym, informacje o dacie ważności WIS i decyzji o zmianie WIS, oraz dacie ich wygaśnięcia oraz uchylenia.”.

7) w art. 43 dodaje się ust. 22–24 w brzmieniu:

„22. Podatnik może zrezygnować ze zwolnienia od podatku usług, o których mowa w ust. 1 pkt 7, 12, 38, 39, 40, 40a i 41, świadczonych na rzecz podatników, i wybrać ich opodatkowanie, pod warunkiem że:

- 1) jest zarejestrowany jako podatnik VAT czynny;
- 2) złoży naczelnikowi urzędu skarbowego pisemne zawiadomienie o wyborze opodatkowania tych usług przed początkiem okresu rozliczeniowego, od którego rezygnuje ze zwolnienia.

23. Podatnik, o którym mowa w ust. 22, który wybrał opodatkowanie usług, o których mowa w ust. 1 pkt 7, 12, 38, 39, 40, 40a i 41, może, nie wcześniej niż po upływie 2 lat, licząc od początku okresu rozliczeniowego, od którego wybrał opodatkowanie, ponownie skorzystać ze zwolnienia od podatku tych usług, pod warunkiem złożenia naczelnikowi urzędu skarbowego pisemnego zawiadomienia o rezygnacji z opodatkowania, przed początkiem okresu rozliczeniowego, od którego ponownie będzie korzystał ze zwolnienia.

24. Podatnik, który zrezygnował z opodatkowania zgodnie z ust. 23, może ponownie wybrać opodatkowanie zgodnie z ust. 22, nie wcześniej niż po upływie 2 lat, licząc od początku okresu rozliczeniowego, od którego ponownie korzysta ze zwolnienia.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, 1747, 2320, 2419, z 2021 r. poz. 72, 255, 694 i 802) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1 wyrazy „zwanych dalej „WIA”” zastępuje się wyrazami „zwanych dalej „WIA”, i do decyzji o zmianie WIA;
- 2) w art. 7d:
 - a) w ust. 3 wyrazy „WIA wiąże” zastępuje się wyrazami „WIA i decyzja o zmianie WIA wiąże”,
 - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3d w brzmieniu:

„3a. Moc wiążąca WIA i decyzji o zmianie WIA dotyczy czynności, które zostały dokonane do dnia:

- 1) w którym decyzja o zmianie WIA albo decyzja o uchyleniu WIA, o której mowa w art. 7ha ust. 3 pkt 1, zwana dalej „decyzją o uchyleniu WIA” stała się ostateczna, albo
- 2) upływu okresu ważności WIA, albo decyzji o zmianie WIA, albo
- 3) poprzedzającego dzień, w którym WIA albo decyzja o zmianie WIA wygasła z mocy prawa, na podstawie w art. 7h ust. 1, jeśli wygaśnięcie to nastąpiło przed wystąpieniem przypadków, o których mowa w pkt 2.

3b. W przypadku zmiany WIA albo decyzji o zmianie WIA z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 1-3, podmiot, na rzecz którego została wydana WIA albo decyzja o zmianie WIA, może zastosować się do decyzji o zmianie WIA również w odniesieniu do czynności, o których mowa w ust. 3, dokonanych od dnia wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 1-3, do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna. W tym przypadku przepisy art. 14k-14m ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.

3c. W przypadku zmiany WIA albo decyzji o zmianie WIA z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 4, podmiot, na rzecz którego została wydana WIA albo decyzja o zmianie WIA, może zastosować się do decyzji o zmianie WIA również w odniesieniu do czynności, o których mowa w ust. 3, dokonanych od dnia następującego po dniu, w którym WIA albo decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna. W tym przypadku przepisy art. 14k-14m ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.

3d. Do celów stosowania WIA albo decyzji o zmianie WIA podmiot, na rzecz którego WIA albo decyzja o zmianie WIA została wydana, na żądanie organu podatkowego, jest obowiązany udowodnić, że:

- 1) wyroby akcyzowe albo samochody osobowe, będące przedmiotem czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą, odpowiadają pod każdym względem wyrobom akcyzowym albo samochodom osobowym, dla których klasyfikacja według Nomenklatury Scalonej (CN) została określona w WIA albo w decyzji o zmianie WIA, albo

- 2) wyroby akcyzowe będące przedmiotem czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą odpowiadają pod każdym względem wyrobom akcyzowym, dla których rodzaj został określony w WIA albo decyzji o zmianie WIA”;
 - c) w ust. 4 wyraz „WIA jest ważna” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „WIA i decyzja o zmianie WIA są ważne”;
- 3) w art. 7e:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2c w brzmieniu:

„2a. Wnioskodawca we wniosku o wydanie WIA składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oświadczenie następującej treści: "Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że w dniu złożenia wniosku, w zakresie przedmiotowym wniosku, nie toczy się postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa ani kontrola celno-skarbowa oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.". Treść oświadczenia zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W razie złożenia fałszywego oświadczenia przepisu art. 7d ust. 3 nie stosuje się w związku z wydaniem tej WIA.

2b. Nie wydaje się WIA, jeżeli zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIA, w dniu złożenia tego wniosku, jest przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji albo postanowieniu organu podatkowego.

2c. W przypadku, o którym mowa w ust. 2b, wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.”,
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli wniosek o wydanie WIA nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, organ podatkowy wzywa do uzupełnienia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku spowoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.”;
- 4) w art. 7h ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. WIA albo decyzja o zmianie WIA wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie akcyzy odnoszących się do wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, w wyniku której WIA albo decyzja o zmianie WIA staje się niezgodna z tymi przepisami. Wygaśnięcie WIA

albo decyzji o zmianie WIA następuje z dniem wejścia w życie przepisów, w wyniku których WIA albo decyzja o zmianie WIA stała się z nimi niezgodna.”;

5) w art. 7ha otrzymuje brzmienie:

„Art. 7ha. 1. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIA albo ostatecznej decyzji o zmianie WIA, w przypadku wystąpienia albo w przypadku uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem, w tym w szczególności w przypadku:

- 1) zmiany przepisów wstępnych, uwag lub uwag dodatkowych do sekcji lub działów w Nomenklaturze Scalonej (CN);
- 2) przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów;
- 3) utraty zgodności z interpretacją Nomenklatury Scalonej (CN) wynikającą z:
 - a) not wyjaśniających, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej,
 - b) wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
 - c) decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych lub zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, przyjętej przez organizację ustanowioną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1978 r. poz. 43);
- 4) błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego;
- 5) istnienia w dniu jej wydania przesłanek: odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIA, odmowy wydania WIA albo umorzenia postępowania;
- 6) w przypadku wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, z żądaniem zmiany albo uchylecia WIA albo decyzji o zmianie WIA może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej podmiot, na rzecz którego WIA albo decyzja o zmianie WIA została wydana.

3. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w ust. 1 i 2, wydaje:

- 1) decyzję o uchyleniu WIA, w której uchyla WIA albo decyzję o zmianie WIA i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy lub uchylając WIA albo decyzję o zmianie WIA umarza postępowanie w sprawie, albo
- 2) decyzję o zmianie WIA, w której zmienia WIA albo decyzję o zmianie WIA i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo
- 3) decyzję o umorzeniu postępowania, w której umarza postępowanie w sprawie, jeżeli w wyniku zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja rozstrzygająca istotę sprawy tak jak WIA albo decyzja o zmianie WIA albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe, albo
- 4) decyzję o odmowie zmiany WIA albo uchylenia WIA albo o odmowie zmiany decyzji o zmianie WIA albo o odmowie uchylenia tej decyzji, w przypadku o którym mowa w ust. 2, z powodu niewystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem.

4. Do decyzji o zmianie WIA, o której mowa w ust. 2 w pkt 2, przepisy art. 7d ust. 1 stosuje się odpowiednio.

5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z żądaniem wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA w przypadku wystąpienia albo w przypadku uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem, w tym w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

6. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 5, niezwłocznie wszczyna postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA. Do wszczętego przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej postępowania, o którym mowa w zdaniu pierwszym, przepisy ust. 3 pkt 1-3 stosuje się odpowiednio.

7. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, wszczęte przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej na podstawie ust. 1 albo 6.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję, o której mowa w ust. 3 pkt 1-3.

9. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio do innych ostatecznych rozstrzygnięć wydanych w sprawach dotyczących wydawania WIA”;

- 6) po art. 7hb dodaje się art. 7hc w brzmieniu:

„Art. 7hc. W sprawach dotyczących WIA nie stosuje się przepisów działu IV rozdziałów 17, 18, 19 i 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.”;

7) w art. 7i po pkt. 3 zastępuje się kropkę średnikiem i dodaje się pkt 4 o następującym brzmieniu:

„4) dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, dla którego podmiot na rzecz którego ma być wydana WIA, zawarł w tym zakresie porozumienie inwestycyjne, o którym mowa w art. 20zt pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;

8) uchyla się art. 7j;

9) art. 7k otrzymuje brzmienie:

„Art. 7k. WIA, decyzje o odmowie wydania WIA, decyzje o zmianie albo uchyleniu WIA albo decyzji o zmianie WIA, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, są zamieszczane, bez zbędnej zwłoki, w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIA. W Biuletynie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, zamieszcza się również informacje o dacie ważności WIA, ważności decyzji o zmianie WIA i decyzji o przedłużeniu okresu ważności WIA oraz dacie ich wygaśnięcia oraz uchylenia”;

10) w art. 14:

a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Organem podatkowym właściwym w zakresie WIA, decyzji o zmianie WIA oraz decyzji o uchyleniu WIA jest:

- 1) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej – w przypadkach, o których mowa w art. 13 § 2a pkt 2 lit. b, pkt 3, pkt 4 lit. b i pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa,
- 2) Szef Krajowej Administracji Skarbowej – w przypadkach, o których mowa w art. 13 § 2 pkt 9 lit. b i pkt 9a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.”,

b) uchyla się ust. 12.

Art. 6. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382, z 2021 r. poz. 802) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 69 w ust. 1:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej – jako:

- a) organ pierwszej instancji w sprawach, o których mowa w art. 70 ust. 2a;
- b) organ odwoławczy od decyzji, o których mowa w art. 70 ust. 2a;”;

b) lit. b w pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„b) organ odwoławczy od decyzji wydawanych w sprawach, o których mowa w lit. a oraz w art. 70 ust. 2 pkt 1, 3 i 4;”;

2) w art. 70:

- a) w ust. 2 uchyla się pkt 2,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej jest właściwy w sprawach dotyczących wiążącej informacji taryfowej i wiążącej informacji o pochodzeniu.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 422, 464, 694, 802, 815) w art. 22 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) prowadzenie spraw w zakresie wiążących informacji:

- a) akcyzowych,
- b) stawkowych,
- c) taryfowych,
- d) o pochodzeniu;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r., poz. 626) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 76 w pkt. 1 po lit. b dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) porozumienie inwestycyjne, o którym mowa w art. 20zt pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, a także jego zmianę, wypowiedzenie i wygaśnięcie;”;

2) w art. 76 w pkt. 2 po lit. c dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) porozumienie inwestycyjne, o którym mowa w art. 20zt pkt 2 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, a także jego zmianę, wypowiedzenie i wygaśnięcie;”;

Art. 9. W ustawie z dnia 16 października 2019 r. o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2200):

2) w art. 85 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) będących przedmiotem wniosku o wydanie porozumienia inwestycyjnego lub zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zs § 1 Ordynacji podatkowej.”;

Art. 10. Do dnia 31 grudnia 2024 r. wartość inwestycji, o której mowa w art. 20zs § 4 ustawy zmienianej w art. 3 niniejszej ustawy, wynosi 100 000 000 zł.

Art. 11. 1. Postępowania dotyczące wydawania wiążących informacji akcyzowych, wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmuje Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do postępowań odwoławczych związanych z wydawaniem wiążących informacji akcyzowych, wiążących informacji taryfowych oraz wiążących informacji o pochodzeniu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. W postępowaniach sądowych w sprawach związanych z wydawaniem:

- 1) wiążących informacji akcyzowych, w których stroną na podstawie przepisów dotychczasowych jest lub mógłby być Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie,
- 2) wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, w których stroną na podstawie przepisów dotychczasowych jest lub mógłby być Szef Krajowej Administracji Skarbowej

- prawa i obowiązki strony przejmuje Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

4. Zadania związane z zakończonymi sprawami w zakresie wiążących informacji akcyzowych, wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przejmuje Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

5. Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej przysługuje dostęp do akt spraw, o których mowa w ust. 4.

6. W sprawach, o których mowa w ust. 1-5, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej staje się administratorem danych osobowych, których administratorem był odpowiednio:

- 1) Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu;
- 2) Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie;
- 3) Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 12. 1. Do postępowań w sprawie wydania wiążących informacji stawkowych, zwanych dalej „WIS”, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej

ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do postępowań w sprawie zmiany albo uchylecia WIS, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym.

3. WIS wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 42a ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym, na wniosek podatnika zawierający żądanie, o którym mowa w art. 42b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym, oraz decyzje o zmianie tych WIS, pozostają w obrocie prawnym do czasu upływu okresu ważności albo wygaśnięcia z mocy prawa, jeżeli nastąpi ono przed datą utraty ważności.

4. Do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 42c, art. 42h i art. 42i ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Wniosków o wydanie WIS zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie usuwa się.

6. Informacje o dacie ważności WIS i decyzji o zmianie WIS, dacie wygaśnięcia WIS i decyzji o zmianie WIS, zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, wprowadza się do Biuletynu Informacji Publicznej organu wydającego WIS w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 13. 1. Do postępowań w sprawie:

- 1) wydania wiążących informacji akcyzowych, zwanych dalej „WIA”,
- 2) zmiany WIA

- wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do WIA i decyzji o zmianie WIA wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 7d ust. 3-4, art. 7h ust. 1, art. 7ha, art. 7hc i art. 7k ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Informacje o dacie ważności WIA, zmiany WIA, w tym przedłużenia WIA, oraz dacie ich wygaśnięcia, zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIA na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy wprowadza się w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 14. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42b ust. 9 ustawy zmienianej w art. 4, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42b ust. 9 ustawy zmienianej w art. 4, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2022 r., i mogą być w tym okresie zmieniane.

Art. 15. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7e ust. 6 ustawy zmienianej w art. 5, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7e ust. 6 ustawy zmienianej w art. 5, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2022 r., i mogą być w tym okresie zmieniane.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r., z wyjątkiem art. 20zu § 5, art. 20zw § 2 i art. 20zx § 2 ustawy Ordynacja podatkowa, które wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 2024 r.

UZASADNIENIE

I. Ulga na zwiększenie przychodów ze sprzedaży produktów

Wprowadzenie narzędzia podatkowego wsparcia przedsiębiorców w działalności ukierunkowanej na zwiększenie przychodów ze sprzedaży produktów, w tym na rynki zagraniczne, ma stanowić zachętę do rozszerzania skali tego sektora działalności.

Proponowana ulga skierowana jest zarówno do przedsiębiorców osób fizycznych, jak i do osób prawnych. Zakłada odliczenie od podstawy opodatkowania wydatków, będących kosztami podatkowymi w rozumieniu ustawy, poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży zarówno na rynku polskim, jak również sprzedaży skierowanej na nowe, zagraniczne rynki zbytu. Kwota odliczenia przysługuje do wysokości dochodu uzyskanego przez podatnika z przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych, nie więcej jednak niż 1 000 000 zł.

Celem wprowadzanej ulgi jest umożliwienie podwójnego uwzględnienia w rozliczeniu podatkowym kosztów związanych ze zwiększeniem przychodów ze sprzedaży produktów.

Zasadność wprowadzenia projektowanej ulgi należy odczytywać również w aspekcie społeczno-ekonomicznym. Poza walorem zachęty do rozszerzania skali działalności związanej ze sprzedażą produktów, proponowane rozwiązanie może stanowić dla przedsiębiorców niewątpliwe wsparcie w obecnej trudnej sytuacji ekonomicznej związanej z pandemią COVID-19. Skorzystanie z ulgi daje bowiem w szczególności szansę do zapełnienia luki powstałej wskutek likwidacji zagranicznych przedsiębiorstw, jak również zdobycia nowych kontraktów w związku z potencjalną możliwością przenoszenia łańcuchów dostaw z państw azjatyckich do Europy. Wydaje się, że wprowadzane rozwiązanie powinno oddziaływać

wspierająco szczególnie na małe podmioty podejmujące się ryzyka związanego z ekspansją na zagraniczne rynki (zarówno rozpoczynające jak i rozwijające dotychczasową działalność związaną ze sprzedażą produktów za granicę).

Projektowana ulga skierowana jest do podatników, u których w następstwie poniesienia określonych wydatków (m.in. związanych z uczestnictwem w targach, na których prezentowane są produkty, działaniami promocyjnymi, a także przygotowaniem koniecznej dokumentacji), doszło do zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. Mogą oni odliczyć takie koszty od podstawy opodatkowania, jeżeli po skorzystaniu z ulgi wykażą przychody ze sprzedaży produktów w okresie 2 następujących po sobie lat podatkowych, począwszy od roku, w którym poniesione zostały koszty zwiększenia tych przychodów (dokonano odliczenia).

Proponowana regulacja wskazuje sposób określenia przychodów ze sprzedaży produktów (warunki skorzystania z ulgi), a także postępowania po stwierdzeniu przez podatnika nieuprawnionego odliczenia (w związku z niedopełnieniem wymaganych warunków).

II. Polska spółka holdingowa

Międzynarodowe holdingi odgrywają w realiach gospodarczych strategiczną rolę, a gospodarka światowa w znacznym stopniu opiera się na działalności transgranicznej takich grup. W dobie wzrastającego znaczenia globalizmu, waga rozliczeń transgranicznych będzie rosła³.

Z perspektywy funkcjonowania holdingów międzynarodowych, polityka podatkowa ma kluczowe znaczenie, gdyż ich obciążenia podatkowe mają znaczny udział w wydatkach całej struktury organizacyjnej, co przekłada się bezpośrednio na pozycję konkurencyjną. W doktrynie wskazuje się m.in. na następujące kryteria brane pod uwagę przy ocenie danego systemu podatkowego jako korzystnego z punktu widzenia lokalizacji spółek holdingowych:

- zwolnienie dla otrzymywanych dywidend oraz warunki skorzystania z takiego zwolnienia;
- brak opodatkowania przeniesienia własności udziałów/akcji⁴.

Dostrzegając jak ważnym kryterium dla wyboru lokalizacji spółek holdingowych jest system podatkowy danego państwa, a także w odpowiedzi na podnoszone w doktrynie

³ D. Gajewski, *Zarządzanie ryzykiem podatkowym holdingów międzynarodowych*, Monitor Podatkowy nr 9/2016, str. 23.

⁴ W. Eynatten, *European Holding Company Tax Regimes: A Comparative Study*, European Taxation, nr 12/2007, str. 562.

postulaty⁵, proponuje się wprowadzenie reżimu podatkowego, który będzie sprzyjał lokalizacji spółek holdingowych w Polsce.

Nowy reżim podatkowy dostępny będzie dla polskich spółek holdingowych, posiadających krajowe lub zagraniczne spółki zależne. Będzie on stanowił alternatywę względem obecnie funkcjonującej instytucji podatkowej grupy kapitałowej.

Podstawowym celem projektu jest zapewnienie polskim przedsiębiorcom korzystnych warunków zakładania i kontroli grup holdingowych (akumulacja rodzimego kapitału) oraz stworzenie konkurencyjnego otoczenia podatkowego, które będzie sprzyjać powrotowi polskich przedsiębiorców z jurysdykcji zagranicznych.

Dodatkowym celem jest stworzenie dla inwestorów zagranicznych korzystnego środowiska do lokowania w Polsce spółek holdingowych (np. regionalnych), co powinno przełożyć się na wzrost kapitału obecnego w Polsce.

Projektowany preferencyjny reżim będzie opierał się na następujących filarach:

- zwolnienie z CIT 95% kwoty dywidend otrzymywanych przez spółkę holdingową od spółek zależnych;

- pełne zwolnienie z CIT zysków ze zbycia udziałów/akcji w spółkach zależnych.

Podstawowym warunkiem skorzystania z powyższych preferencji będzie posiadanie przez spółkę holdingową co najmniej 10% udziałów lub akcji w spółce zależnej przez minimum 1 rok. Przesłanki skorzystania z preferencji są zatem w tym zakresie bardziej korzystne niż te przewidziane w Dyrektywie Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (dalej: „Dyrektywa PS”).

Ograniczenie zakresu definicji spółek zależnych do spółek:

- w kapitale których spółka holdingowa posiada bezpośrednio nie mniej niż 10% udziałów lub akcji nieprzerwanie przez minimum 1 rok; oraz
- które nie posiadają więcej niż 5% udziałów lub akcji w kapitale innej spółki oraz nie są współnikami spółek niebędących osobami prawnymi,

ma na celu objęcie reżimem tzw. struktur jednopoziomowych (o stosunkowo prostej strukturze powiązań właścicielskich). Proponowane podejście ma utrudnić wykorzystywanie tego typu powiązań do niedozwolonych optymalizacji.

⁵ Przykładowo: D. Gajewski, *Czy w polskim ustawodawstwie istnieje potrzeba tworzenia holdingowego prawa podatkowego*, Monitor Podatkowy, nr 9/2014, str. 28; J. Kowalczyk, *Jak położyć kres emigracji kapitału*, Puls Biznesu z 04.04.2014, - wydanie elektroniczne: <https://www.pb.pl/jak-polozyc-kres-emigracji-kapitalu-744439>; M. Dziedzic, *Polska Spółka Holdingowa*, Forbes - wydanie elektroniczne z 03.04.2014: <https://www.forbes.pl/finanse/polska-spolka-holdingowa/0fg8lz0>.

Należy przy tym zauważyć, że projektowane rozwiązanie w przyszłości będzie mogło ulec rozszerzeniu także na inne podmioty, w tym struktury wielopoziomowe.

Do projektowanych preferencji będą miały zastosowanie regulacje antyabuzywne oraz szczególne wyłączenia (w tym dla transakcji z podmiotami powiązanymi). Ma to na celu:

- zachowanie spójności w ramach systemu podatkowego (m.in. w zakresie regulacji o zagranicznych jednostkach kontrolowanych (CFC) oraz z obecną polską międzynarodową polityką podatkową;

- zapewnienie spójności z zasadami wyznaczonymi przez Grupę ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) - Code of Conduct (Business taxation);

- zapobieganie rozszczelnieniu systemu podatkowego, poprzez minimalizację ryzyka potencjalnych nadużyć.

Doświadczenia zagraniczne:

Koncepcja tworzenia szczególnego reżimu podatkowego dla spółek holdingowych funkcjonuje w wielu państwach, w bardzo różnym kształcie, zależnym od przyjętej przez dane państwo polityki podatkowej.

W państwach Unii Europejskiej nie przyjęto jednolitego modelu opodatkowania holdingów – w tym zakresie funkcjonują różne koncepcje, choć pewnym wspólnym mianownikiem są zasady przewidziane w Dyrektywie PS.

W doktrynie wskazuje się, że kryteriami podziału przyjętych przez państwa koncepcji są teorie opodatkowania holdingów:

- w ramach UE najliczniejsza jest grupa państw, które swoje rozwiązania podatkowe opierają na teorii jedności, zakładającej traktowanie holdingu jako jednego podmiotu gospodarczego i opodatkowanie tylko łącznego wyniku finansowego (Holandia, Hiszpania, Portugalia, Francja, Wielka Brytania i Irlandia);

- drugą grupę tworzą państwa, których regulacje odnoszące się do opodatkowania holdingów opierają się na teorii rozdziału, która zakłada opodatkowanie spółek wchodzących w skład holdingu jak niezależnych podatników, a transakcje pomiędzy nimi nie są podatkowo neutralne (do tej grupy należą Belgia, Grecja i Włochy);

- do trzeciej grupy należą państwa realizujące teorię mieszaną, łączącą cechy ww. teorii (Niemcy, Dania, Luksemburg, Polska).

Większość państw UE przewiduje preferencje podatkowe dla dywidend otrzymywanych od spółek zależnych oraz zysków kapitałowych z tytułu zbycia udziałów lub akcji w tych spółkach pod warunkiem spełnienia określonych warunków wielkości udziału w kapitale. Przykładowo:

- Grecja: dywidendy – zwolnione w zakresie i na warunkach przewidzianych Dyrektywą PS; zyski kapitałowe – zwolnienie na takich samych warunkach;

- Chorwacja: dywidendy - zwolnienie, bez wymogu posiadania określonego udziału w kapitale; zyski kapitałowe – brak zwolnienia, opodatkowanie na zasadach ogólnych (12%/18%);

- Włochy: dywidendy - preferencja w postaci 95% zwolnienia, bez wymogu posiadania określonego udziału w kapitale; zyski kapitałowe – preferencja w postaci 95% zwolnienia, jeśli udziały posiadane przez min. 12/13 miesięcy, a udział został sklasyfikowany jako finansowy środek trwały w pierwszym sprawozdaniu finansowym, sporządzonym po nabyciu udziału;

- Belgia: dywidendy - preferencja w formie odliczenia od dochodu w określonych progach, pod warunkiem posiadania min. 10% udziału w kapitale (lub wartość udziału w kapitale min. 2,5 mln EUR) przez okres co najmniej 1 roku; zyski kapitałowe – zwolnienie na ww. warunkach;

- Węgry: dywidendy - zwolnienie, bez wymogu posiadania określonego udziału w kapitale; zyski kapitałowe: preferencja w formie zwolnienia, jeśli udziały były posiadane przez min. 1 rok, a transakcja została zgłoszona organom podatkowym w określonych terminach.

Jak widać na przykładzie wybranych państw, niestosujących zasadniczo koncepcji jedności podatkowej, zakres i warunki zwolnień są niezwykle zróżnicowane (zależne od przyjętej przez dane państwo polityki podatkowej).

Należy podkreślić, że możliwość skorzystania z opisanych powyżej preferencji jest co do zasady uzależniona od spełnienia dodatkowych określonych wymogów, w tym zwłaszcza o charakterze antyabuzyjnym. Zwolnienia nie obejmują zwykle następujących przypadków:

- dochody pochodzą ze spółek z tzw. rajów podatkowych lub z państw, z którymi nie zawarto umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (tak np. Belgia, Czechy, Irlandia, Niemcy);

- dochody pochodzą ze spółek spełniających definicję CFC (tak np. Węgry, Włochy);

- dochody, z których wypłacana jest dywidenda nie były w państwie źródła opodatkowane na wystarczającym poziomie (tak np. Belgia, Czechy);

- dochody, z których wypłacana jest dywidenda były opodatkowane w ramach szczególnych reżimów (tak np. Belgia);

- dywidendy są traktowane jako koszt uzyskania przychodu w państwie rezydencji wypłacającej je spółki zależnej (tak np. Belgia, Grecja, Niemcy);

- spółka holdingowa lub spółka zależna nie prowadzi rzeczywistej działalności gospodarczej (tak np. Słowacja, Włochy).

Funkcjonują również dodatkowe szczególne klauzule antyabuzywne (w tym zbliżone do klauzuli z Dyrektywy PS). Ponadto, w niektórych państwach możliwość skorzystania z preferencji wymaga również dopełnienia dodatkowych wymogów formalnych (np. zgłoszenia transakcji do organów podatkowych – tak np. Węgry).

Niektóre jurysdykcje przewidują także wyłączenia z preferencji określonych typów spółek (np. Cypr – wyłączenie ze zwolnienia dla zysków kapitałowych ze sprzedaży spółek nieruchomościowych).

III. Porozumienie inwestycyjne

1. Wprowadzenie

Proponuje się wprowadzenie w Ordynacji podatkowej (w skrócie: OP)⁶ przepisów umożliwiających zawarcie, między inwestorem a organem podatkowym, umowy w sprawie skutków podatkowych planowanej inwestycji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (w skrócie: RP). Proponowana regulacja ma na celu wdrożenie do polskiego systemu podatkowego zupełnie nowego instrumentu pod nazwą „porozumienie inwestycyjne” (w skrócie: PI), który ma stanowić skuteczne narzędzie znoszące bariery inwestycyjne w Polsce. Zgodnie z prowadzonym cyklicznie badaniem Narodowego Banku Polskiego „Szybki Monitoring NBP - analiza sytuacji sektora przedsiębiorstw” zmiany podatkowo-regulacyjne pozostają od lat jedną z najważniejszych barier dla rozwoju i inwestycji przedsiębiorstw niefinansowych w Polsce. Choć w raporcie z lipca 2020 roku większym wyzwaniem dla firm okazało się przeciwdziałanie negatywnym skutkom pandemii wywołanej przez COVID-19, jeszcze w czwartym kwartale 2019 roku przepisy zmieniające się w sposób turbulentny i niekorzystny oraz dynamicznie rosnące koszty działalności wymieniane były przez firmy jako kluczowe bariery w prowadzonej działalności gospodarczej⁷. Stąd też potrzebę stworzenia podstaw prawnych umożliwiających inwestorowi określenie *ex ante* skutków podatkowych planowanej inwestycji, w tym sposobu prawidłowego wykonywania przezeń praw i obowiązków podatkowych związanych z tą inwestycją, należy uznać za uzasadnioną. Jest to zatem kolejny, obok Programu Współdziałania, krok mający na celu zwiększenie pewności prawa podatkowego w Polsce oraz umożliwiający podjęcie bardziej ścisłej współpracy między podatnikiem a administracją skarbową. Podstawową różnicą jest jednak, iż proponowane regulacje będą skierowane do podmiotów planujących realizację inwestycji na terytorium RP, a więc potencjalnych podatników, niejednokrotnie nieposiadających jeszcze jakiegokolwiek historii rozliczeń w Polsce. Głównym celem regulacji jest zaś zwiększenie napływu do Polski inwestycji, w tym inwestycji zagranicznych, co znajduje odzwierciedlenie w definicji inwestora, jako podmiotu planującego dokonanie nowej inwestycji na terytorium

⁶ Zob. ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 1325 ze zmianami) [w skrócie: OP].

⁷ Zob. https://www.nbp.pl/home.aspx?c=/ascx/koniunktura_prezentacja.ascx.

RP o wartości co najmniej 100 000 000 złotych (50 000 000 złotych od 2025 roku). Porozumienie inwestycyjne będzie w dużej mierze kierowane do podmiotów zagranicznych planujących rozpoczęcie działalności gospodarczej w Polsce, choć oczywiście z tego instrumentu będą mogli skorzystać także rezydenci RP. Z perspektywy ekonomicznej wspieranie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych jest szczególnie istotne, zwłaszcza teraz w obliczu konieczności przeciwdziałania skutkom pandemii COVID-19, ich korzystny wpływ na rynek pracy, infrastrukturę, wymianę technologicznego know-how, czy wzrost gospodarczy, pozostaje nie do przecenienia. Dla inwestorów zagranicznych wysokie tempo zmian przepisów podatkowych jest czynnikiem o dużo większej doniosłości, niż w przypadku podmiotów krajowych, ponieważ nie tylko ograniczają one rozwój przedsiębiorstwa, lecz szerzej: stanowią barierę w lokalizacji inwestycji w Polsce. Znajduje to potwierdzenie w systematycznych badaniach klimatu inwestycyjnego prowadzonych przez Polską Agencję Inwestycji i Handlu, gdzie wskazuje się: *„Podobnie jak przed rokiem zagraniczni inwestorzy ze wszystkich czynników najniżej ocenili stałość i przewidywalność prawa (2,53 pkt). Drugim najniżej ocenianym wskaźnikiem jest efektywność sądownictwa gospodarczego (2,73 pkt). Przedstawiciele zagranicznego biznesu niewiele lepiej oceniają też jasność i spójność przepisów prawnych (2,75 pkt). [...] Na tle wszystkich 24 czynników wpływających na atrakcyjność prowadzenia działalności w Polsce nisko zostały ocenione też czynniki związane z systemem podatkowym. Tegoroczne oceny są nawet niższe niż rok wcześniej, kiedy również obszar podatkowy był wskazywany jako jedno z największych utrudnień dla przedstawicieli zagranicznych firm w naszym kraju - w tym roku formalności związane z podatkami zostały ocenione średnio na 2,76 pkt, a wysokość obciążeń fiskalnych na 2,94 pkt. Duży wpływ na tegoroczną niską ocenę ma z pewnością mnogość i zmienność przepisów podatkowych”*⁸.

Porozumienie inwestycyjne ma znosić wskazane bariery i przyczynić się do zwiększenia pewności prawa podatkowego w Polsce, ponieważ w przypadku inwestorów zagranicznych dotychczasowe narzędzia nie mogą zostać uznane za wystarczające. Istnieje zatem konieczność stworzenia nowego i elastycznego instrumentu współpracy organów podatkowych z przyszłymi lub nowymi przedsiębiorcami, w szczególności poprzez wypracowanie odpowiedniego systemu obsługi i wsparcia w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych, który powinien być oparty na zasadzie dobrowolności, wzajemnego zaufania i transparentności. Tradycyjny system nadzoru i kontroli nie jest w stanie spełnić wszystkich potrzeb podatników w świetle zmieniającej się rzeczywistości gospodarczej. Nie jest on również obecnie przystosowany w sposób pełni kompleksowy do obsługi inwestorów zagranicznych, którzy planują rozpoczęcie działalność gospodarczej w Polsce.

Głównym założeniem konstrukcyjnym jest konsensualny charakter PI, w tym zakładający maksymalne odformalizowanie procedury współpracy i oparcie jej na zasadach transparentności,

⁸ Zob. Wyniki badania klimatu inwestycyjnego w Polsce w 2018, Polska Agencja Inwestycji i Handlu, ss. 18-19.

partnerstwa, dobrej woli oraz wzajemnego zaufania, przy uwzględnieniu nadrzędnej zasady legalizmu. Porozumienie inwestycyjne ma być dla inwestora (podatnika lub potencjalnego podatnika) narzędziem określającym skutki podatkowe inwestycji w sposób kompleksowy i zapewniający większą moc gwarancyjną niż ma to miejsce w przypadku interpretacji indywidualnych. Jednocześnie ma być pomostem i zachętą do przystąpienia przez inwestora w przyszłości, po zrealizowaniu inwestycji, do Programu Współdziałania, którego idea jest niepoddana drobiazgowej formalizacji współpraca między podatnikami a Szefem Krajowej Administracji Skarbowej (w skrócie: Szef KAS). Przedmiotowa regulacja dostosowana jest do polskich warunków społeczno-gospodarczych oraz specyfiki polskiego systemu prawnego, ze szczególnym uwzględnieniem indywidualnych potrzeb i oczekiwań podmiotów planujących rozpoczęcie lub rozwinięcie aktywności inwestycyjnej w Polsce.

2. Zmiany w ustawie Ordynacja podatkowa

Nazwa i legalna definicja nowej instytucji (art. 20zs § 1)

Projektowana nowa instytucja w polskim prawie podatkowym została nazwana porozumieniem inwestycyjnym. Pierwszy człon tej nazwy nawiązuje do podobnej instytucji porozumienia podatkowego (art. 20zb i nast. OP), która została wprowadzona w lipcu 2020 roku i jest elementem szerszej instytucji współdziałania (dział IIB OP), oraz obowiązującej od 2006 roku instytucji uprzedniego porozumienia cenowego (art. 81 i nast. ustawy o rozstrzygnięciu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych⁹). W ten sposób projektodawca wyraża wolę kontynuacji zmian w prawie podatkowym w kierunku nowego modelu stosunków między administracją podatkową i podatnikami, który można w skrócie określić jako model kooperacyjny czy model współpracy. Drugi człon nazwy ma natomiast podkreślać proinwestycyjny charakter nowej instytucji. Chodzi o to, że społeczno-gospodarczym celem i sensem tej instytucji jest nowa inwestycja i wsparcie dla inwestora ze strony administracji podatkowej.

Legalna definicja PI jest zawarta w projektowanym art. 20zs § 1. Porozumienie inwestycyjne ma być umową w sprawie skutków podatkowych inwestycji planowanej lub rozpoczętej na terytorium RP, zawieraną na wniosek inwestora między nim i właściwym organem podatkowym, ewentualnie na wniosek dwóch lub więcej inwestorów - między nimi i tym organem.

Forma prawna PI i zasada konsensualności (art. 20zs § 1)

Porozumienie inwestycyjne ma być zawierane w formie umowy. Takie rozwiązanie jest *novum*, gdyż w polskim prawie podatkowym nie ma w czasie obecnym takiej formy urzędowej wykładni prawa podatkowego, która miałaby formę umowy i jednocześnie wywoływała skutki

⁹ Zob. ustawę z dnia 16 października 2019 r. o rozstrzygnięciu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2200).

materialno-prawne. Wybór formy umowy dla konstrukcji prawnej PI ma podkreślać kooperacyjny i partnerski charakter nowej instytucji, i szerzej - relacji między inwestorem a właściwym organem podatkowym i administracją podatkową w ogóle. Z użycia formy umowy wynika kluczowa cecha konstrukcyjna PI: zasada konsensualności. Zawarcie i zmiana PI wymagają woli i zgody dwóch stron: inwestora i właściwego organu podatkowego. Stąd wynika, że złożenie wniosku o zawarcie PI wszczyna szczególny rodzaj postępowania, będący swoistą fuzją ogólnych przepisów o postępowaniu podatkowym i przepisów szczególnych (macierzystych) o częściach składowych PI, i mający charakter procesu uzgodnieniowego ze względu na zasadę konsensualności. Stąd wynika dalej, że złożenie wniosku nie rodzi po stronie organu podatkowego bezwzględnego ani względnego obowiązku zawarcia umowy z wnioskodawcą. Stąd również wynika, że w każdym czasie inwestor może zmienić lub cofnąć wniosek. Wybór formy umowy i zasada konsensualności zachęcają ponadto do możliwie najdalej idącego odformalizowania czy uelastycznienia procesu powstania PI, co wyraża się w szczególności w niedopuszczalności skarżenia czynności w tym procesie i samego porozumienia inwestycyjnego. Zasada konsensualności jest kluczowa dla konstrukcji prawnej PI i w założeniu projektodawcy ma wpływać na możliwie wszystkie elementy nowej instytucji, będąc ze swojej natury generalną dyrektywą interpretacyjną w procesie stosowania i wykładni przepisów o niej.

Ustawowy cel PI i zasada pewności prawa (art. 20zs § 2)

Legalna definicja PI, zawarta w art. 20zs § 1, zostaje dopełniona w § 2 poprzez wskazanie celu PI: „służy realizacji zasady pewności prawa podatkowego oraz zapewnieniu jednolitej i spójnej wykładni przepisów prawa podatkowego”. Ten przepis stanowi w założeniu projektodawcy generalną dyrektywę interpretacyjną w procesie stosowania i wykładni przepisów o porozumieniu inwestycyjnym. Jak już wspomniano, społeczno-gospodarczym celem i sensem tej instytucji jest nowa inwestycja i wsparcie dla inwestora ze strony administracji podatkowej. Z tej perspektywy pewność prawa jest celem i funkcją PI, a konsensualność PI - środkiem do tego celu. Taki węzeł zasady pewności prawa i zasady konsensualności ma wpływać na konstrukcję PI i działanie tej instytucji. Każde zachowanie uczestników uzgodnieniowego procesu powstania PI i stron zawartego PI, i szerzej - każdego organu podatkowego stosującego przepisy o PI, a także każdy wynik wykładni, które niweczą ustawowy cel PI lub realizują ten cel w stopniu gorszym czy mniejszym, powinny ustąpić takiemu zachowaniu i takiemu wynikowi wykładni, które lepiej czy więcej realizują ten cel.

Zakres podmiotowy PI: właściwy organ podatkowy i legalna definicja inwestora (art. 20zs § 1 i § 3)

Jak wynika wprost z legalnej definicji PI, organem podatkowym właściwym w sprawie PI ma być minister właściwy do spraw finansów publicznych, czyli w czasie obecnym Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej (w skrócie: Minister Finansów). Przewidziana jest jednak także możliwość upoważnienia przez Ministra Finansów innego organu do działania w

tym zakresie (art. 20zs § 8). W ocenie projektodawcy, związanie PI z Ministrem Finansów jest nie tylko celowe i zasadne, ale przede wszystkim konieczne, aby podnieść rangę nowej instytucji i uwiarygodnić ją w oczach potencjalnych inwestorów. W ten sposób Minister Finansów jako konstytucyjny i centralny organ Państwa Polskiego bierze na siebie odpowiedzialność za nową instytucję i gwarantuje jej skuteczne działanie, reprezentując Państwo Polskie wobec krajowych i zagranicznych inwestorów.

Legalna definicja inwestora - zawarta w projektowanym art. 20zs § 3 - wskazuje, że investorem może być każdy podmiot, który planuje lub rozpoczął inwestycję na terytorium RP. Projektodawca odchodzi w tym miejscu od tradycyjnej konstrukcji takiej definicji (opartej na typologii podmiotów) w celu jej uproszczenia i przez to możliwie najszerszego ujęcia kręgu inwestorów. Inwestorem może być zarówno podmiot prawa polskiego, jak i podmiot prawa obcego. Może być nim zarówno podmiot już mający status podatnika w rozumieniu polskiego prawa podatkowego, jak i dopiero potencjalny przyszły podatnik. Może być nim zarówno podatnik prowadzący działalność gospodarczą na terytorium RP, mający już pewną historię podatkową i dorobek inwestycyjny, jak i zupełnie nowy podatnik, niemający żadnej historii ani dorobku, i dopiero planujący swoją pierwszą inwestycję.

Zamiarem projektodawcy jest zawieranie i stosowanie porozumień inwestycyjnych w stosunku do nowych inwestycji, tj. dopiero planowanych i mających mieć miejsce w przyszłości. Jednak ze względu na potencjalną czasochłonność procesu uzgodnienia PI i w celu uelastycznienia konstrukcji PI dopuszcza się możliwość zawarcia PI w stosunku do inwestycji faktycznie już rozpoczętej. Konsensualność PI i możliwość odmowy przez Ministra Finansów zawarcia PI (powiązana ze zwrotem uiszczonyj opłaty wstępnej za wnioski o zawarcie PI) mają stanowić wystarczające narzędzie reglamentacji charakteru i stopnia zaawansowania inwestycji, co do których zostanie zawarte porozumienie.

Zakres przedmiotowy PI: legalna definicja inwestycji oraz kryterium nowości i wartości (art. 20zs § 4)

Legalna definicja inwestora, zawarta w art. 20zs § 3, zostaje dopełniona przez legalną definicję inwestycji, zawartą w tym samym przepisie. Projektodawca nie kreuje w tym miejscu nowej definicji inwestycji, lecz odsyła do definicji zawartej w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji. Zgodnie z art. 2 pkt 1 tej ustawy, nowa inwestycja oznacza:

- a) *„a) inwestycję w rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z założeniem nowego zakładu, zwiększeniem zdolności produkcyjnej istniejącego zakładu, dywersyfikacją produkcji zakładu przez wprowadzenie produktów uprzednio nieprodukowanych w zakładzie lub zasadniczą zmianą dotyczącą procesu produkcyjnego istniejącego zakładu lub*

b) *nabycie aktywów należących do zakładu, który został zamknięty lub zostałby zamknięty, gdyby zakup nie nastąpił, przy czym aktywa nabywane są przez przedsiębiorcę niezwiązanego ze sprzedawcą i wyklucza się samo nabycie akcji lub udziałów przedsiębiorstwa”.*

Taka konstrukcja definicji inwestycji pozwala osiągnąć systemową spójność pojęć używanych w przepisach dotyczących inwestycji preferowanych na terytorium RP (czyli w tzw. Polskiej Strefie Inwestycji będącej rozwinięciem instytucji specjalnych stref ekonomicznych) i powiązanych ulg podatkowych (chodzi przede wszystkim o zwolnienia w podatkach dochodowych).

Odesłanie do cytowanej definicji nowej inwestycji wzmacnia kryterium nowości inwestycji, które wynika już wprost z legalnej definicji PI: „...*umowę w sprawie skutków podatkowych planowanej lub rozpoczętej inwestycji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (porozumienie inwestycyjne)*” [podkr. projektodawcy]. Zamiarem projektodawcy jest bowiem stosowanie PI tylko względem nowych inwestycji rozumianych jako zdarzenie przyszłe bądź jako zespół czynności lub zdarzeń przyszłych.

Legalna definicja inwestycji, zawarta w art. 20zs § 4, składa się nie tylko z odesłania do definicji nowej inwestycji i kryterium nowości wynikającego z art. 20zs § 1, ale także kryterium wartości, które powinna wynosić co najmniej 50 000 000 złotych, przy czym w pierwszych trzech latach obowiązywania PI ta wartość ma być podwyższona do 100 000 000 złotych (przejściowy przepis art. 6 w związku z art. 8 projektu ustawy).

Odmowa zawarcia PI (art. 20zs § 5-6)

Jak wynika z art. 20zs § 5 PI nie może zostać zawarte w zakresie tych spraw, które uprzednio zostały już merytorycznie rozpoznane lub w dniu złożenia wniosku są rozpoznawane przez właściwe organy podatkowe. Przeszkodą do zawarcia PI będzie zatem sytuacja, gdy dana sprawa została już rozstrzygnięta decyzją podatkową, ale także jeżeli została rozstrzygnięta w poszczególnych aktach administracyjnych, których ekwiwalentem mają być elementy składowe PI (art. 20zt pkt 1-5) oraz gdy postępowanie zmierzające do wydania tych aktów trwało na moment złożenia wniosku o zawarcie PI. Rozwiązanie to ma zapobiec występowaniu w obrocie prawnym różnych rozstrzygnięć wydanych przez różne organy podatkowe w tej samej sprawie. Ponadto Minister Finansów może odmówić zawarcia PI i w konsekwencji zakończyć postępowanie z wniosku o zawarcie porozumienia także z innych przyczyn niż te wymienione w § 5 tego przepisu, jeżeli Minister nie zdecyduje się na zawarcie PI z inwestorem. W ocenie projektodawcy, dialog między inwestorem i organem podatkowym w ramach tego elastycznego i konsensualnego procesu jest wystarczającą przestrzenią, w której uczestnicy tego procesu mogą znaleźć realny konsensus zanim jeden z nich sięgnie po formalne narzędzie w postaci odmowy zawarcia PI (organ podatkowy) albo cofnięcia wniosku (inwestor). Fakultatywność i uznaniowość uprawnienia Ministra Finansów zostaje - w porównaniu z analogicznym uprawnieniem inwestora do cofnięcia wniosku o zawarcie PI (art. 20zu § 3 pkt 2) - w pewnym stopniu

ograniczona poprzez konieczność uzasadnienia odmowy zawarcia porozumienia. Konsensualny charakter postępowania wszczętego na wniosek o zawarcie PI wyklucza stosowanie w sytuacji odmowy jego zawarcia przepisów o odmowie wszczęcia postępowania (art. 165a OP) albo umorzeniu postępowania (art. 208 OP). Z tej samej przyczyny organ właściwy w sprawie PI będzie tylko zawiadamiać inwestora o odmowie, nie wydając w tym zakresie decyzji ani postanowienia.

Trzeba podkreślić, że w założeniu projektodawcy odmowa zawarcia PI ma stanowić środek ostateczny (łac. *ultima ratio*), używany tylko w sytuacji obiektywnej niemożności lub wyczerpania się możliwości dialogu z inwestorem. Dopóki jest taka możliwość, to ogólna konstrukcja PI, jego istotny cel i sens, nakazują organowi właściwemu w sprawie porozumienia prowadzić dialog z inwestorem w celu znalezienia konsensusu i w celu budowy zaufania inwestorów do Państwa Polskiego.

Upoważnienie dla innego organu podatkowego (art. 20zs § 7)

Zasoby urzędu obsługującego Ministra Finansów są ograniczone i nie jest możliwe, aby wszystkie czynności wynikające ze stosowania przepisów o PI były wykonywane samodzielnie przez ten organ i pracowników Ministerstwa Finansów. Stąd wynika potrzeba wyposażenia Ministra Finansów w kompetencję do upoważnienia innego organu podatkowego do działania w tym zakresie.

Zakres przedmiotowy PI: części składowe i zasada niepodzielności (art. 20zt)

Istotny czysto praktyczny sens PI polega na tym, aby inwestor miał pewność, jakie będą skutki podatkowe planowanej inwestycji i jakie będzie zachowanie administracji podatkowej w tym zakresie. Do tej pory jest tak, że - aby ustalić skutki podatkowe zamierzonej inwestycji i uzyskać ochronę prawną względem administracji podatkowej - inwestor musi zwrócić się do różnych organów podatkowych i złożyć różne wnioski o wydanie różnych aktów administracyjnych mających charakter szeroko rozumianej urzędowej wykładni prawa podatkowego. W praktyce polega to na złożeniu wniosku:

- do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (w skrócie: Dyrektor KIS) - o wydanie interpretacji indywidualnej lub wiążącej informacji stawkowej (w skrócie: WIS);
- do Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu - o wydanie wiążącej informacji akcyzowej (w skrócie: WIA);
- do Szefa KAS - o wydanie opinii zabezpieczającej (w skrócie: OZ) lub uprzedniego porozumienia cenowego (w skrócie: APA).

Projektowana instytucja PI ma uprościć sytuację inwestora oraz zwiększyć jego pewność co do skutków podatkowych inwestycji i ochronę prawną względem administracji podatkowej. Dlatego proponuje się, aby PI mogło być ekwiwalentem wszystkich powyższych aktów administracyjnych. Chodzi o to, aby - zgodnie z wolą inwestora i za zgodą Ministra Finansów - PI

mogło zawierać w sobie jedną, dwie lub więcej części składowych będących odpowiednikami powyższych aktów. Chodzi o to, aby inwestor mógł otrzymać poprzez kontakt z jednym organem podatkowym i w jednym akcie administracyjnym to, co do tej pory wymaga działania kilku organów i wydania kilku aktów, które podlegają różnym przepisom prawa podatkowego i rodzą różną ochronę prawną.

Projektowana konstrukcja art. 20zt jest taka, że częściami składowymi PI nie mają być odrębnie wydane akty administracyjne (tj. interpretacja indywidualna, WIS, WIA, APA i OZ), lecz treść PI ma stanowić ekwiwalent (odpowiednik) treści tych aktów. Nie mają one być wydane i załączone do PI jako samoistne akty, lecz w sumie mają stanowić niepodzielną treść porozumienia. Inwestor ma zatem wskazać we wniosku do Ministra Finansów części składowe, na których mu zależy i w zakresie których chce ustalić skutki podatkowej swojej inwestycji, a następnie uzgodnić z Ministrem Finansów kształt porozumienia inwestycyjnego. W praktyce więc PI może być ekwiwalentem tylko jednego aktu (np. WIA albo OZ), dwóch aktów (np. interpretacji indywidualnej i WIS), trzech aktów (np. interpretacji indywidualnej, APA i OZ), czterech aktów lub wreszcie wszystkich pięciu. Taka konstrukcja PI ma zapewnić adekwatną do potrzeb inwestora elastyczność, kompletność i wszechstronność w ustaleniu skutków podatkowych inwestycji.

Odesłania do przepisów o częściach składowych i zasada odpowiedniości (art. 20zt pkt. 1-5)

W poszczególnych punktach art. 20zt zawarte są zakresowe odesłania do macierzystych przepisów o częściach składowych porozumienia inwestycyjnego. Wybrane przepisy dotyczące APA, OZ, WIA, WIS i wreszcie interpretacji indywidualnej mają być - na zasadzie odpowiedniości - stosowane w zakresie złożenia wniosku o zawarcie PI i uzgodnienia treści porozumienia. Odesłanie nie działa w sytuacjach uregulowanych w przepisach o PI. Niżej projektodawca zwraca uwagę na szczególne rozwiązania w zakresie dwóch spośród pięciu dopuszczalnych części składowych porozumienia inwestycyjnego.

Zakres przedmiotowy PI: jednostronne APA (art. 20zt pkt 1)

Porozumienie inwestycyjne może zawierać ekwiwalent APA, jednak ze względu na szerszy zakres podmiotowy dwustronnego i wielostronnego APA (zagraniczny wnioskodawca i zagraniczny organ podatkowy) i potencjalne poważne problemy w działaniu PI o takim szerszym zakresie w projektowanym art. 20zt proponuje się ograniczenie owej ekwiwalentności do jednostronnego APA, o którym mowa w artykułach 83 i 86 ustawy o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych.

Zakres przedmiotowy PI: interpretacja przepisów prawa podatkowego (art. 20zt pkt 5)

Ostatnią nazwaną w projekcie częścią składową PI ma być „interpretacja przepisów prawa podatkowego” w zakresie nieobjętym zakresem części nazwanych w pkt. 1-4 art. 20zt. W założeniu projektodawcy ma to być instytucja zbliżona do interpretacji indywidualnej w rozumieniu

art. 14b OP, jednak nie identyczna. Aby uelastyczyć dopuszczalny zakres przedmiotowy tej części i objąć nią możliwie wszystkie potencjalne skutki podatkowe inwestycji, zakres tej części składowy nie jest determinowany ani przez przepisy o interpretacji indywidualnej, ani nawet przez przepisy o interpretacji ogólnej i objaśnieniach podatkowych. Taka konstrukcja tej części składowej pozwoli na szersze ustalenie skutków podatkowych niż to jest dopuszczalne do tej pory w formie interpretacji indywidualnej. W istocie chodzi o wykładnię przepisów prawa podatkowego niepodlegającą ograniczeniom wynikającym z normatywnego kształtu interpretacji indywidualnej, interpretacji ogólnej i objaśnień podatkowych oraz utrwalonej praktyki w tym zakresie.

Wniosek o zawarcie PI (art. 20zu § 1)

Wniosek o zawarcie PI może być złożony przez jednego inwestora albo dwóch lub więcej inwestorów.

Wspólne i specyficzne składniki wniosku (art. 20zu § 2)

Projektowany art. 20zu § 2 określa w pkt. 1-6 wspólne składniki wniosku o zawarcie PI, czyli takie, które powinny być zawarte w każdym wniosku, niezależnie od liczby wnioskodawców i zakresu przedmiotowego wniosku. Niezawarcie we wniosku tych składników nie powoduje pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Braki wniosku mogą zostać dobrowolnie naprawione przez samego wnioskodawcę na zasadzie zmiany wniosku (art. 20zu § 3 pkt 1) lub na żądanie Ministra Finansów na zasadzie uzupełnienia wniosku (art. 20zw § 1 pkt 1). Jeżeli wniosek nie zostanie uzupełniony, to Minister Finansów może odmówić zawarcia PI, wskazując przyczyny tej odmowy (art. 20zs § 6).

Zakres przedmiotowy wniosku o zawarcie PI może być zróżnicowany. W zależności od zakresu, zgodnie z projektowanym art. 20zu § 2 *ab initio*, wniosek o zawarcie PI powinien zawierać także specyficzne składniki, wynikające z odesłanych macierzystych przepisów o częściach składowych PI (art. 20zt pkt. 1-5).

Zmiana wniosku (art. 20zu § 3 pkt 1)

Złożony wniosek o zawarcie PI może zostać zmieniony przez wnioskodawcę (wnioskodawców) dobrowolnie i w każdym czasie (art. 20zu § 3 zdanie pierwsze) przy czym zmiana ta nie rodzi obowiązku uiszczenia opłaty wstępnej. Wniosek może też zostać uzupełniony przez wnioskodawcę (wnioskodawców) na żądanie Ministra Finansów (art. 20zw § 1 pkt 1), co także nie podlega opłacie.

Szczególnym rodzajem zmiany wniosku o zawarcie PI może być przyłączenie się do wniosku (i tym samym do procesu o zawarcie PI) przez nowego inwestora, przewidziane w projektowanym art. 20zu § 3 pkt 1. Takie przyłączenie się wymaga złożenia - w formie pisemnej i z uzasadnieniem - zmiany wniosku o zawarcie PI wspólnie przez nowego inwestora i wnioskodawcę lub grupę wnioskodawców. Taka zmiana wniosku rodzi obowiązek uiszczenia opłaty wstępnej

przez nowego inwestora jako nowego wnioskodawcę. Konstrukcja projektowanego przyłączenia się nowego inwestora może być stosowana także w stosunku do dwóch lub więcej nowych inwestorów.

Cofnięcie wniosku (art. 20zu § 3 pkt 2)

Projektowany art. 20zu § 3 pkt 2 stanowi, że inwestor może w każdym czasie cofnąć wniosek o zawarcie porozumienia inwestycyjnego. W takiej sytuacji, w świetle art. 20zv § 4, opłata za wniosek o zawarcie PI nie podlega zwrotowi.

Dwujęzyczność wniosku i dokumentów (art. 20zu § 4 w zw. z art. 8)

W celu uatrakcyjnienia nowej instytucji i ułatwienia dostępu do niej zagranicznym inwestorom w projektowanym art. 20zu § 4 przewiduje się dopuszczalność sporządzenia w języku angielskim wniosku o zawarcie PI i powiązanych dokumentów.

W postępowaniu podatkowym obowiązuje wyrażona w art. 267 § 1 pkt 1b OP zasada, że koszty tłumaczenia dokumentu z języka obcego na język polski obciążają stronę której w warunkach postępowania z wniosku o zawarcie PI odpowiada inwestor albo grupa inwestorów. Dopuszczalność używania języka angielskiego w tym postępowaniu powoduje konieczność odwrócenia tej zasady i przejścia kosztów tłumaczenia w zakresie języka angielskiego przez organ właściwy w sprawie porozumienia. W związku z tym szacowane koszty tłumaczeń zostały uwzględnione w załączonej ocenie skutków regulacji (tzw. OSR). Przepis dopuszczający składanie wniosków i innych dokumentów w języku angielskim jak pozostałe przepisy dopuszczające stosowanie języka angielskiego w PI mają wejść w życie z początkiem 2024 roku (art. 8 ustawy).

Opinia samorządowych organów podatkowych (art. 20zu § 5)

Jeżeli PI będzie dotyczyło podatków stanowiących dochody własne jednostek samorządu terytorialnego, będzie ono miało także wpływ na ich budżety i ich władztwo podatkowe. Dlatego też, w art. 20zu § 5 zapewniono im możliwość przedstawienia opinii na temat interpretacji przepisów prawa podatkowego należących do ich właściwości.

Wprowadzenie do opłat

Projektowane art. 20zv i art. 20zy statuują dwa rodzaje opłat dotyczących PI: opłatę wstępną (która funkcjonalnie jest opłatą za wniosek) i opłatę główną (która funkcjonalnie jest opłatą za umowę). To oznacza niedopuszczalność powstania obowiązku zapłaty odrębnej opłaty wynikającej z macierzystych przepisów o określonej części składowej porozumienia inwestycyjnego.

Opłata wstępna od wniosku (art. 20zv § 1-5)

Złożenie przez inwestora wniosku o zawarcie PI ma podlegać opłacie wstępnej w wysokości 50 000 złotych. Przepisy o opłacie wstępnej stosuje się odpowiednio do opłaty od wniosku o

zmianę PI, przy czym w przypadku zmiany PI opłata od wniosku jest o połowę niższa (art. 20zz § 2 pkt 1).

Obowiązek uiszczenia opłaty wstępnej ma ciążyć na każdym inwestorze, który złożył wniosek o zawarcie PI albo wniosek o zmianę PI, czyli na każdym będącym wnioskodawcą w rozumieniu art. 20zu. Zmiana wniosku o zawarcie PI i zmiana wniosku o zmianę PI nie podlegają opłacie. Jedynym i specyficznym wyjątkiem ma być przyłączenie się nowego inwestora do wniosku. Wówczas zobowiązanym do uiszczenia opłaty staje się również ten nowy inwestor (art. 20zv § 2).

Opłata powinna zostać wniesiona na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku. Niewniesienie opłaty w tym terminie będzie skutkowało pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia, przy czym ze względu na brak uniwersalnego odesłania do art. 169 OP, organ nie będzie obowiązany do wezwania wnioskodawcy do uiszczenia opłaty i wydania postanowienia o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia. To jeden z objawów zamierzonego odformalizowania instytucji porozumienia inwestycyjnego.

Co do zasady, opłata wstępna ma nie podlegać zwrotowi. Wyjątkiem od tej zasady jest odmowa zawarcia PI przez organ właściwy w sprawie porozumienia.

Proces uzgodnienia i zawarcia PI (art. 20zw § 1)

Proces uzgodnienia i zawarcia PI ma być szczególnym rodzajem postępowania podatkowego, który w założeniu projektodawcy ma być konsensualny i odformalizowany. W praktyce chodzi o odejście od wertykalnego modelu relacji między podatnikiem i organem podatkowym, i przejście do horyzontalnego modelu relacji, w którym podatnik i organ podatkowy prowadzą dialog i wspólnie szukają rozwiązania problemu zgłoszonego przez podatnika. Dlatego też projektowany art. 20zw § 1 upoważnia organ właściwy w sprawie porozumienia do organizacji spotkania uzgodnieniowego z inwestorem (grupą inwestorów).

Utrwalenie spotkania uzgodnieniowego (art. 20zw § 2 i § 3)

Projektowane przepisy wprowadzają obowiązek sporządzenia protokołu ze spotkania uzgodnieniowego i przewidują możliwość rejestrowania tego spotkania przez organ właściwy w sprawie porozumienia za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk lub na informatycznych nośnikach danych.

Okres obowiązywania PI (art. 20zx § 1)

Zgodnie z zasadą konsensualności, uczestnicy procesu zawierania PI mają decydować o okresie obowiązywania porozumienia. Okres obowiązywania PI nie może być dłuższy niż 5 lat podatkowych. Ten okres jest w założeniu projektodawcy rozsądnym kompromisem między dwoma punktami odniesienia: krytycznym okresem w procesie inwestycyjnym i terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego. Okres obowiązywania PI może zresztą zostać przedłużony

albo skrócony przez strony na zasadzie wspólnej dobrowolnej zmiany (art. 20zz) albo jednostronnego dobrowolnego wypowiedzenia (art. 20zza).

Dwujęzyczność PI (art. 20zx § 2 w zw. z art. 8)

Ponieważ instytucja PI skierowana jest także do inwestorów zagranicznych, to projektowany art. 20zu przewiduje możliwość sporządzenia umowy w języku angielskim, przy czym w razie wątpliwości interpretacyjnych decyduje wersja sporządzona w języku polskim. Projektowane rozwiązanie nie narusza art. 5 ust. 1 ustawy o języku polskim, albowiem stanowi regulację szczególną. W związku z postępującym procesem globalizacji w krajach rozwiniętych stopniowo wdraża się angielskojęzyczną obsługę podatników. Kompleksowa obsługa w języku angielskim, w przypadku procedury uprzednich porozumień cenowych, została wprowadzona w takich jurysdykcjach podatkowych jak Dania, Estonia, Finlandia, Szwecja i Węgry. Obsługa podatników w języku angielskim, chociaż w ograniczonym zakresie (np. poprzez zniesienie obowiązku tłumaczeń przysięgłych), została wprowadzona m.in. we Francji, w Niemczech i na Słowacji. Przepis ten podobnie jak pozostałe przepisy dotyczące obsługi podatnika w języku angielskim wejdą w życie z początkiem 2024 roku.

Funkcja gwarancyjna PI (art. 20zx § 3)

Istotny czysto praktyczny sens PI jako nowej instytucji w polskim prawie podatkowym ma polegać na podniesieniu standardu pewności prawa po stronie inwestora w stosunku do obowiązujących i stosowanych do tej pory instytucji. Chodzi o to, aby PI stało się narzędziem zapewniającym inwestorowi realne bezpieczeństwo prawne w zakresie planowanej inwestycji, a w konsekwencji - efektywnym instrumentem proinwestycyjnym. Dlatego, zgodnie z projektowanym art. 20zx § 3, PI „*porozumienie inwestycyjne wiąże w każdym czasie inwestora i organ właściwy w sprawie porozumienia oraz organy podatkowe za okresy rozliczeniowe objęte porozumieniem*”. To oznacza że organy podatkowe i inwestor będą związane treścią PI także po upływie okresu jego obowiązywania, ale tylko w zakresie tych okresów rozliczeniowych, które były nim objęte. Wiążący charakter wynika logicznie z formy prawnej PI (umowa) i jej konsensualnego charakteru. Z jednej strony, konsensualność wyraża się we wniosku inwestora i jego zgodzie na zawarcie umowy, a z drugiej - w zgodzie organu podatkowego na jej zawarcie. Gdy ponadto zgoda zostaje wyrażona przez Ministra Finansów, czyli centralny organ administracji podatkowej, to skuteczność i wiarygodność jego zgody na zawarcie umowy musi znaleźć wsparcie w związaniu innych organów podatkowych. Wynika to także z mającej swoje źródło w formie umowy zasady efektywnej i lojalnej współpracy.

Opłata główna (art. 20zy § 1-4)

Zawarcie PI ma podlegać opłacie głównej w wysokości nie niższej niż 100 000 złotych i nie wyższej niż 500 000 złotych, a wysokość opłaty ma być uzależniona od deklarowanej wartości inwestycji oraz zakresu przedmiotowego PI i stopnia jego złożoności. Obowiązek uiszczenia

opłaty głównej ma ciążyć solidarnie na każdym inwestorze, który zawarł PI (opłata nie zostaje zwielokrotniona o liczbę inwestorów, którzy zawarli PI).

Opłata podlega wpłacie w nieprzekraczalnym terminie 30 dni liczonych od dnia zawarcia PI. Brak wpłaty w tym terminie powoduje, że porozumienie nie wywołuje skutków prawnych, a zatem uważa się je za niebyłe. Oznacza to, że PI zaczyna obowiązywać i wywoływać skutki prawne pod warunkiem uiszczenia opłaty głównej w terminie.

Opłata główna ma nie podlegać zwrotowi i nie przewiduje się żadnego wyjątku od tego rozwiązania.

Zmiana PI (art. 20zz § 1-4)

Projektowany art. 20zza przewiduje także mechanizm zmiany PI, co wynika z konsensualnego charakteru tej instytucji. W tej logice mieści się, że każda strona PI może wnioskować o zmianę porozumienia, a jego zmiana wymaga zgody wszystkich stron. Ponadto, zmiana może także polegać na przyłączeniu się nowego inwestora do PI, wówczas opłatę wstępną oraz opłatę główną ponosi tylko ten inwestor (art. 20zz § 4). Do procesu zmiany PI wystarczy odpowiednie stosowanie przepisów o złożeniu wniosku o jego zawarcie i przepisów o jego zawarciu, przy czym opłata wstępna od wniosku wynosi 25 000 zł, a opłata od zmiany porozumienia nie mniej niż 50 000 zł i nie więcej niż 250 000 zł. Ponadto, projektodawca proponuje, aby zmiana PI wynikająca ze zmiany przepisów nie podlegała opłatom, gdyż jest to przyczyna niezależna od inwestora.

Wypowiedzenie PI (art. 20zza § 1-5)

Zgodnie z zasadą konsensualności PI i podobnie do konstrukcji cofnięcia wniosku, inwestor może w formie pisemnej wypowiedzieć PI w każdym czasie i bez uzasadnienia. Wypowiedzenie jest skuteczne od pierwszego dnia następnego roku podatkowego. W wyniku złożenia wypowiedzenia PI wygasa w całości.

Minister Finansów, ze względu na funkcję gwarancyjną PI, nie ma takiej samej jak inwestor swobody w zakresie wypowiedzenia. Może bowiem w formie pisemnej wypowiedzieć PI pod rygorem uzasadnienia i tylko w określonych typach sytuacji. Jedną z nich jest sytuacja przewidziana w projektowanym art. 20zza § 2: jeżeli zostanie ujawniona nowa okoliczność faktyczna lub nowy dowód, istniejące w dniu zawarcia PI i mające istotny wpływ na jego zawarcie lub treść, nieznaną organowi w dniu jego zawarcia wskutek niepowiadomienia przez inwestora. Wypowiedzenie przez Ministra Finansów wywołuje skutek od pierwszego dnia jego obowiązywania, a inwestorowi nie przysługuje ochrona z tytułu zasady nieszkodzenia (art. 20zza § 2 zdanie drugie). W wyniku złożenia wypowiedzenia PI wygasa w całości. Ze względu na charakter tak skonstruowanej sankcji przewiduje się mechanizm uprzedzenia inwestora o zamiarze wypowiedzenia PI i szybkiego wyjaśnienia przez inwestora przyczyn nieujawnienia krytycznej okoliczności faktycznej lub krytycznego dowodu, lub szybkiej retroaktywnej zmiany PI,

uwzględniająca rzeczywistą sytuację inwestora (art. 20zza § 3). Przyczyną wypowiedzenia PI w zakresie elementu wymienionego w projektowanym art. 20zt pkt 1, podobnie jak w przypadku uprzedniego porozumienia cenowego¹⁰, jest niestosowanie się przez inwestora do uprzedniego porozumienia cenowego w okresie jego obowiązywania. W tej sytuacji Minister Finansów wypowiada PI w zakresie tego elementu z mocą wsteczną, zamiast stwierdzić jego wygaśnięcie jak robi to Szef KAS w przypadku APA. Ponadto, organ właściwy w sprawie PI może je wypowiedzieć, gdy uzna je za nieprawidłowe w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wówczas skutek wypowiedzenia nie następuje jednak z mocą wsteczną, a od momentu doręczenia wypowiedzenia inwestorowi.

Wejście w życie nowych przepisów prawa objętych PI (art. 20zzb § 1-2)

W celu zwiększenia pewności inwestora co do ustalonych w PI skutków podatkowych inwestycji proponuje się w projektowanym art. 20zzb szczególne rozwiązanie dotyczące wpływu zmiany w przepisach prawa podatkowego na treść porozumienia inwestycyjnego. Po pierwsze, proponuje się ułatwienie inwestorowi (inwestorom) i organowi właściwemu w sprawie porozumienia uwzględnienia wpływu takiej zmiany w ramach procesu uzgodnieniowego przed jej wejściem w życie, czyli w okresie *vacatio legis*. Ułatwienie polega na wyłączeniu opłaty głównej za zmianę PI w takiej sytuacji (art. 20zz § 3). Po drugie, proponuje się złagodzenie ewentualnych niekorzystnych dla inwestora skutków zmiany w przepisach prawa podatkowego. Złagodzenie polega na dopuszczalności zastosowania się przez inwestora do wygasłej wskutek owej zmiany treści PI i ochronę inwestora poprzez faktyczne odesłanie do zasady nieszkodzenia w rozumieniu art. 14k § 3, której istotą jest wyłączenie sankcyjnych skutków ewentualnej zaległości podatkowej, tj. odsetek za zwłokę i odpowiedzialności karnej skarbowej, przy zachowaniu obowiązku zapłaty należnego podatku.

Jawność PI (art. 20zzc § 1-2)

Tak samo jak przy umowie o współdziałanie przewiduje się rozwiązanie, zgodnie z którym organ właściwy w sprawie porozumienia będzie prowadził ewidencję podmiotów objętych porozumieniem. Ewidencja będzie jawna i dostępna na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ten organ i - podobnie jak przy umowie o współdziałanie - ma to służyć transparentności i promowaniu wśród obywateli i podmiotów gospodarczych podatników wiarygodnych oraz realizujących zasady tzw. społecznej odpowiedzialności biznesu (ang. *corporate social responsibility*) w zakresie podatków.

Elektronizacja procedur związanych z PI (art. 20zzd § 1 i 2)

¹⁰ Zob. art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 16 października 2019 roku o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych.

Z dniem 1 lipca 2021 roku art. 126 OP otrzymuje nowe brzmienie, nadane ustawą z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 2320). Zgodnie z nowodanym art. 126 § 4, pisma kierowane do organów podatkowych mogą być sporządzane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej. Projektowany art. 20zdd § 1 dopuszcza natomiast składanie pism w ramach PI i komunikację z podatnikiem wyłącznie w formie elektronicznej, co stanowi *lex specialis* względem art. 126 § 4. Takie rozwiązanie ma usprawnić komunikację z inwestorami.

Ogólne odesłanie do niektórych przepisów OP (art. 20zze § 1-2)

Ze względu na konsensualność PI proces jego zawierania i zmiany powinien być maksymalnie elastyczny i odformalizowany. Dlatego odpowiednie zastosowanie w tym procesie znajdą tylko niektóre przepisy działu IV OP, których stosowanie jest niezbędne dla określenia zakresu i przedmiotu PI, jego zawarcia zmiany i wypowiedzenia. Są to takie przepisy jak przepisy o doręczeniach, pełnomocnictwie, metrykach, protokołach i adnotacjach, kosztach postępowania, udostępnieniu akt czy niektóre zasady ogólne postępowania podatkowego. Odesłanie nie obejmuje natomiast przepisów dotyczących zasady dwuinstancyjności ze względu na zasadę konsensualności PI. W zakresie wypowiedzenia PI konieczne jest także odesłanie do rozdziału dotyczącego dowodów, co ma służyć ustaleniu istnienia albo nieistnienia przesłanek uzasadniających wypowiedzenie porozumienia inwestycyjnego.

Niezaskarżalność czynności organu właściwego w sprawie porozumienia (art. 20zze § 3)

Aby uniknąć wątpliwości i ewentualnych sporów co do tego, czy czynności podejmowane przez organ właściwy w sprawie PI mogą być przedmiotem skarżenia w postępowaniu sądowo-administracyjnym, w projektowanym art. 20zze § 3 wprost wykluczono taką możliwość. Takie rozwiązanie wynika z zasady konsensualności.

3. Przepisy akcesoryjne

Projektowana zmiana w art. 13 OP

Zmiana polega na umocowaniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych jako organu podatkowego właściwego w sprawie PI (zmieniony przepis art. 13 § 2b).

Projektowane zmiany w art. 14b OP

Zmiany w art. 14b, który dotyczy interpretacji indywidualnej, wynikają z zawarcia w dopuszczalnym przedmiocie PI „interpretacji przepisów prawa podatkowego” (art. 20zt pkt 5). To zaś oznacza, że materia objęta instytucją interpretacji indywidualnej ma zostać objęta także nową instytucją porozumienia inwestycyjnego. Stąd wynika potrzeba wprowadzenia swoistych reguł kolizyjnych między tymi instytucjami, aby ten sam podmiot nie mógł wnioskować o interpretację tego samego w dwóch różnych formach w tym samym czasie, a właściwy organ interpretacyjny [tutaj: Dyrektor KIS] nie wydawał interpretacji indywidualnej w sprawie objętej obowiązującym porozumieniem inwestycyjnym.

Pierwsza zmiana polega na wprowadzeniu niedopuszczalności wydania interpretacji indywidualnej w zakresie objętym obowiązującym PI (art. 14b § 5). Nowy przepis jest wzorowany na konstrukcji zakazu przyjętej w już obowiązujących podobnych przepisach art. 14b (por. § 5 i § 5b). Chodzi w szczególności o zakresowość zakazu i moment istnienia kolizji rodzącej zakaz („w zakresie tych elementów stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, które w dniu złożenia wniosku”).

Druga zmiana polega na wprowadzeniu możliwości uchylecia niedopuszczalności wydania interpretacji indywidualnej (art. 14b § 5f) i w praktyce łagodzi zakaz wynikający z poprzedniego przepisu. Jeżeli bowiem wniosek interpretacyjny zostaje złożony przez podmiot, który jest stroną obowiązującego PI, to wówczas Dyrektor KIS ma obowiązek zwrócić się do organu właściwego w sprawie porozumienia o opinię w tej sprawie. Organ ten może ustalić istnienie albo nieistnienie przeszkody do wydania interpretacji indywidualnej na podstawie analizy konkretnego PI, tym samym potwierdzając albo uchylając zakaz. Należy podkreślić, że projektowany art. 14b § 5f będzie miał odpowiednie zastosowanie w postępowaniu interpretacyjnym prowadzonym przez samorządowe organy podatkowe - na podstawie odesłania zawartego w obowiązującym art. 14j § 3 OP.

Projektowane zmiany w art. 20zb OP

Projekt wprowadza przepis w § 2 art. 20zb OP, realizujący zasadę *ne bis in idem*, wedle której nie można orzekać dwa razy w tej samej sprawie. Projekt zatem przewiduje niedopuszczalność zawarcia przez Szefa KAS porozumienia podatkowego, o którym mowa w art. 20zs OP, w zakresie w jakim podatnik zawarł porozumienie inwestycyjne, które obowiązuje tego podatnika.

Projektowane zmiany w art. 93d OP

Proponuje się dodanie w art. 93d OP nowego przepisu, który rozszerza zasady, o jakich mowa w art. 93-93c OP, dotyczące sukcesji praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych, o prawa i obowiązki wynikające z porozumienia inwestycyjnego. Zatem ustalenie zawarte w PI będzie kształtować sytuację prawnopodatkową następców prawnych inwestora.

Projektowane zmiany w art. 119b OP

Proponuje się dodanie w art. 119b § 1 OP nowego punktu, przewidującego niedopuszczalność wydania decyzji z zastosowaniem art. 119a OP względem podatnika, który jest stroną zawartego PI w zakresie określonym w przepisach dotyczących OZ, o której mowa w art. 119za Ordynacji podatkowej. Rozwiązanie to pozwala na ochronę inwestora przed skutkami ewentualnego zakwestionowania w przyszłości przez właściwe organy podatkowe czynności inwestora jako mogących stanowić unikanie opodatkowania.

Dodanie art. 119zdb OP

Dodanie art. 119zdb wynika z zawarcia w dopuszczalnym przedmiocie PI rozstrzygnięcia w sprawie „oceny, że do korzyści podatkowej wskazanej we wniosku o zawarcie porozumienia inwestycyjnego nie ma zastosowania przepis art. 119a” (art. 20zt pkt 2). To zaś oznacza, że materia objęta instytucją OZ ma zostać objęta także nową instytucją porozumienia inwestycyjnego. Stąd wynika potrzeba wprowadzenia swoistych reguł kolizyjnych między tymi instytucjami, aby ten sam podmiot nie mógł wnioskować o OZ w zakresie tego samego w dwóch różnych formach prawnych w tym samym czasie, a właściwy organ [tutaj: Szef KAS] nie wydawał OZ w sprawie objętej obowiązującym porozumieniem inwestycyjnym.

Tajemnica skarbowa i tajemnica przedsiębiorstwa (art. 293 § 2 pkt 14, art. 295d § 1a i § 2, oraz art. 297g)

Zmiany dostosowawcze w związku z wprowadzeniem działu IIC Ordynacji podatkowej. Zmiany wprowadza się w celu zapewnienia szczególnej ochrony informacji i danych przekazanych przez inwestora przed zawarciem PI oraz w czasie jego obowiązywania, w tym zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa. Z uwagi na specyfikę danych i informacji przekazywanych przez inwestorów, podobnie jak przy umowie o współdziałanie, w przepisach dotyczących tajemnicy skarbowej przewidziano szczególną ochronę prawną informacji zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa. Szczególną ochroną prawną objęto informacje zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa poprzez wprowadzenie:

- ograniczenia dostępu do wyżej wymienionych informacji do pracowników upoważnionych przez organ właściwy w sprawie porozumienia inwestycyjnego do realizacji PI,
- ograniczenia katalogu podmiotów, którym można udostępnić dane przekazane w ramach PI.

4. Zmiany w ustawie o podatku od towarów i usług

Zmiany w tej ustawie są analogiczne do zmian w OP i ustawie o podatku akcyzowym, które polegają na wprowadzeniu niedopuszczalności wydania określonego aktu [tutaj: WIS] w zakresie objętym zawartym PI (dodany przepis art. 42b ust.8aa ustawy o podatku od towarów i usług). Zgodnie zatem z dodawanym ust. 8aa w art. 42b ustawy o VAT, w przypadku, gdy zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIS, w dniu złożenia tego wniosku, jest przedmiotem zawartego już PI (tj. PI zawiera klasyfikację oraz stawkę podatku VAT konkretnego towaru, którego dotyczy wnioski o wydanie WIS), WIS nie zostanie wydana. Na postanowienie Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej o odmowie wydania WIS w takiej sytuacji wnioskodawcy będzie służyć zażalenie (zgodnie z modyfikowanym niniejszym projektem ust. 8b w art. 42b).

5. Zmiany w ustawie o podatku akcyzowym

Zmiany w tej ustawie są analogiczne do zmian w 119zdb OP. Zmiany te polegają na wprowadzeniu niedopuszczalności wydania WIA w zakresie objętym zawartym PI).

6. Zmiany w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami

Projekt wprowadza zmiany w art. 76 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, umożliwiając tym samym polskiej administracji podatkowej dokonywanie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami w zakresie rozstrzygnięć dotyczących uprzednich porozumień cenowych oraz interpretacji przepisów prawa podatkowego zawartych w porozumieniu inwestycyjnym.

7. Zmiany w ustawie o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych

Zmiany w tej ustawie są analogiczne do zmian w art. 119zdb OP i art. 42b ust. 8aa . Zmiany te polegają na wprowadzeniu niedopuszczalności wydania APA w zakresie objętym zawartym PI (dodany przepis art. 85 pkt 3 ustawy o rozstrzyganiu sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz zawieraniu uprzednich porozumień cenowych). Ze względu na charakter instytucji APA, projekt nie przewiduje możliwości uchylecia owej niedopuszczalności przez organ właściwy w sprawie porozumienia.

8. Projektowany przepis przejściowy dotyczący wartości inwestycji

Jak już wspomniano w uzasadnieniu, w pierwszych trzech latach obowiązywania PI minimalna wartość inwestycji planowanej na terytorium RP ma być podwyższona do 100 000 000 złotych. Ma to ograniczyć liczbę składanych wniosków o zawarcie PI w początkowym okresie funkcjonowania nowej instytucji prawnej, aby organ właściwy w sprawie porozumienia mógł w tym czasie wypracować optymalne standardy obsługi wniosków i wewnętrzne procedury zawierania porozumień, a także przygotować odpowiednio zasoby kadrowe. Okres pierwszych 3 lat obowiązywania regulacji należy traktować jako okres pilotażowy (dostosowawczy). W tej sytuacji dopiero od 2025 roku minimalna wymagana wartość inwestycji ma wynosić 50 000 000 złotych.

9. Data wejścia w życie przepisów

Projektowane przepisy mają wejść w życie 1 stycznia 2022 roku z wyjątkiem grupy przepisów dopuszczających stosowanie języka angielskiego w PI, których termin wejścia w życie odroczone do dnia 1 stycznia 2024 roku.

IV. Opcja opodatkowania usług finansowych

Proponowana w art. 43 ust. 1 pkt 22-24 ustawy o VAT zmiana przewiduje wprowadzenie opcji opodatkowania usług finansowych.

Na gruncie przepisów dyrektywy 2006/112/WE usługi finansowe korzystają zasadniczo ze zwolnienia z opodatkowania VAT. Państwa członkowskie są jednak uprawnione do umożliwienia podatnikom dokonania wyboru opodatkowania świadczonych przez nich usług finansowych (opcja). Państwa członkowskie zobowiązane są przy tym określić szczegółowe

zasady korzystania z prawa wyboru opodatkowania usług finansowych, mogą również ograniczyć zakres tego prawa. Należy podkreślić, że ww. opcja opodatkowania nie dotyczy usług ubezpieczeniowych.

W projekcie proponuje się wprowadzenie w Polsce możliwości wyboru przez podatnika opodatkowania wykonywanych przez niego usług finansowych wyłącznie na rzecz podatników VAT (B2B). Usługi finansowe świadczone na rzecz klientów detalicznych (osób fizycznych niebędących podatnikami) będą nadal, obligatoryjnie, zwolnione od podatku.

Przyznanie podatnikom możliwości wyboru opodatkowania usług finansowych ma na celu zapewnienie większej neutralności VAT w sektorze finansowym, co mogłoby stanowić dodatkową zachętę do lokowania w Polsce nowych inwestycji podmiotów z branży finansowej. Obecnie stosowane zwolnienie powoduje, że podatek naliczony związany ze świadczeniem tych usług nie podlega co do zasady odliczeniu. Opodatkowanie usług finansowych spowoduje powstanie u podmiotów świadczących te usługi prawa do odliczenia podatku naliczonego przy zakupach związanych ze świadczeniem tych usług. Z kolei podmioty będące podatnikami – nabywcy takich opodatkowanych usług finansowych – będą miały prawo do odliczenia podatku naliczonego zawartego w cenie opodatkowanych usług finansowych na ogólnych zasadach, tj. jeżeli usługi te będą związane z wykonywaniem przez nich czynności opodatkowanych.

Proponowane rozwiązania zakładają, że podatnik wybierający opodatkowanie usług finansowych, będzie zobowiązany do opodatkowania wszystkich świadczonych przez niego na rzecz podatników VAT usług wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 7, 12, 38, 39, 40, 40a oraz pkt 41, tj.:

- transakcji, łącznie z pośrednictwem, dotyczących walut, banknotów i monet używanych jako prawny środek płatniczy,
- zarządzania funduszami,
- usług udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych oraz usług pośrednictwa w świadczeniu tych usług oraz zarządzania kredytami lub pożyczkami pieniężnymi przez kredytodawcę lub pożyczkodawcę,
- usług w zakresie udzielania poręczeń, gwarancji i wszelkich innych zabezpieczeń transakcji finansowych i ubezpieczeniowych oraz usług pośrednictwa w świadczeniu tych usług, a także zarządzania gwarancjami kredytowymi przez kredytodawcę lub pożyczkodawcę,
- usług w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usług pośrednictwa w świadczeniu tych usług,

- usług, w tym także usług pośrednictwa, których przedmiotem są udziały w spółkach lub w innych niż spółki podmiotach, jeżeli mają osobowość prawną,
- usług, których przedmiotem są instrumenty finansowe, oraz usług pośrednictwa w tym zakresie.

Nie będzie przy tym możliwa rezygnacja ze zwolnienia w odniesieniu tylko do wybranych rodzajów usług, np. usług udzielania kredytów, a do pozostałych stosowanie zwolnienia od podatku. Podatnik dokonujący wyboru opodatkowania usług finansowych byłby związany takim wyborem przez okres co najmniej 2 lat. Warunkiem stosowania opodatkowania usług finansowych byłoby zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego o wyborze opodatkowania tych usług oraz zarejestrowanie takiego podatnika jako podatnika VAT czynnego.

Po upływie 2 lat, w trakcie których podatnik stosował opodatkowanie, możliwy byłby powrót do stosowania zwolnienia. Warunkiem ponownego skorzystania ze zwolnień od podatku w przypadku usług finansowych będzie złożenie naczelnikowi urzędu skarbowego stosownego pisemnego zawiadomienia, przed początkiem okresu rozliczeniowego od którego podatnik chce ponownie skorzystać ze zwolnień. Również w tym ostatnim przypadku, tj. rezygnacji z opodatkowania i ponownego skorzystania ze zwolnień od podatku w przypadku usług finansowych, przewiduje się obowiązek korzystania ze zwolnień przez okres 2 lat, licząc od początku okresu rozliczeniowego, od którego podatnik ponownie skorzystał ze zwolnień.

IV. Działania w obszarze systemu wiążących informacji

Polskie przepisy prawa w zakresie podatków oraz unijne w zakresie cła przewidują funkcjonowanie instrumentów, które mają pomóc podatnikom w interpretowaniu stosownych regulacji, gwarantując im przy tym bezpieczeństwo prawne w określonym zakresie. Instrumenty te znacząco przyczyniają się więc do poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Pośród takich instrumentów interpretacyjnych znaczącą grupę stanowią tzw. wiążące informacje, do których należą: wiążące informacje stawkowe (WIS), wiążące informacje akcyzowe (WIA), wiążące informacje taryfowe (WIT) oraz wiążące informacje o pochodzeniu (WIP). Jakkolwiek wspólną cechą ww. instrumentów jest wskazywanie określonych informacji, mających istotne znaczenie z punktu widzenia rozliczania podatków i należności celnych oraz zapewnienie określonej ochrony, to jednak są one obsługiwane przez różne organy podatkowe oraz są one zróżnicowane pod kątem proceduralnym.

Projekt przewiduje dwa działania w obszarze systemu wiążących informacji:

- konsolidację wydawania wiążących informacji, poprzez wyznaczenie dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, zwanego dalej „dyrektorem KIS”, jako organu właściwego do wydawania WIT, WIP i WIA w ramach I instancji oraz rozpatrywania spraw odwoławczych w ramach II instancji, celem ułatwienia przedsiębiorcom uzyskania wiążących informacji w jednym miejscu oraz zapewnienia jednolitości ww. wiążących informacji w skali kraju;

- ujednoczenie systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIS i WIA.

Konsolidacja wiążących informacji

W chwili obecnej występuje rozproszenie organów załatwiających sprawy dotyczące wiążących informacji. Przedsiębiorcy muszą ustalać, który z organów jest właściwy do wydania danej wiążącej informacji, który jest właściwy do rozpoznania odwołania i który wojewódzki sąd administracyjny będzie rozpatrywał wniesioną skargę na rozstrzygnięcia odwoławcze. Rozproszenie zadań związanych z wydawaniem wiążących informacji utrudnia też Szefowi KAS sprawowanie nadzoru nad systemem wiążących informacji klasyfikujących towary (z pewnymi wyjątkami¹¹) w oparciu o Nomenklaturę scaloną¹².

W obowiązującym stanie prawnym WIS są wydawane przez dyrektora KIS, WIA – przez dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu, a WIT oraz WIP – przez dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie (zwanego dalej „dyrektorem IAS w Warszawie”). Organem odwoławczym w zakresie WIS jest dyrektor KIS, w zakresie WIA – dyrektor IAS w Warszawie, natomiast w zakresie WIT i WIP – Szef Krajowej Administracji Skarbowej (zwany dalej „Szefem KAS”).

Klasyfikacja towarów w Nomenklaturze scalonej (CN) podlega pewnym warunkom określającym zasady, na których jest oparta oraz ogólnym regułem zapewniającym jednolitą interpretację, co oznacza, że określony towar zawsze jest klasyfikowany wyłącznie do jednej i tej samej pozycji lub podpozycji z wyłączeniem innych, które mogłyby być brane pod uwagę. Zatem do każdego towaru jest przypisany odpowiedni i tylko jeden kod. Nomenklatura celna, która stanowi część wspólnej taryfy celnej (WTC), stosowana jest przede wszystkim do pobierania ceł, aczkolwiek wykorzystywana jest również do innych celów, takich jak gromadzenie zewnętrznych statystyk handlowych, identyfikacja produktów podlegających ograniczeniom w przywozie i wywozie, identyfikacja produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe lub pomoc w produkcji, określanie reguł pochodzenia, **definiowanie produktów podlegających akcyzie oraz – tak jak w przypadku Polski od 1 lipca 2020 r. – wykorzystanie w stosowaniu obniżonych stawek podatku VAT**. W tym kontekście klasyfikacja oraz **jednolita interpretacja i stosowanie nomenklatur celnych** odgrywają kluczową rolę nie tylko w obrocie krajowym ale przede wszystkim w handlu międzynarodowym.

Unia Europejska jest nie tylko unią gospodarczą, ale również unią celną, która zapewnia równe traktowanie przedsiębiorców w ich kontaktach z organami celnymi państw członkowskich. Mając to na uwadze, organy celne są prawnie zobowiązane do stosowania przepisów prawa celnego w sposób jednolity. Przy braku takiej jednolitości przedsiębiorcy nie byłiby pewni, w jakiej wysokości muszą uiścić należności, gdyż potencjalnie różniłyby się one w poszczególnych państwach członkowskich. Potencjalnie mogłoby to prowadzić do sytuacji,

¹¹ Z wyjątkiem WIP oraz WIS, wydawanych dla niektórych towarów w oparciu o Polską Klasyfikację Wyrobów i Usług (PKWiU) i Polską Klasyfikację Obiektów Budowlanych (PKOB).

¹² Nomenklatura scalona (CN) zawarta jest w załączniku nr 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 i stanowi systematykę towarów w obrocie międzynarodowym, bazując na Zharmonizowanym Systemie (HS), wprowadzonym w życie Międzynarodową Konwencją w sprawie Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów sporządzoną w Brukseli 14 czerwca 1983 r., której Wspólnota Europejska jest stroną (decyzja Rady 87/369/EWG z 7 kwietnia 1987 r., Dz. Urz. UE L 198 z 20.07.1987 r., str. 1).

w której towary byłyby przywożone z państw trzecich poprzez państwo członkowskie, stosującą najniższą – lub zerową – stawkę celną, a następnie korzystałyby z zasady swobodnego obrotu w UE. Art. 28 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący swobodnego przepływu towarów między państwami członkowskimi wyraźnie przewiduje przyjęcie „wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi”.

W celu zapewnienia podmiotom gospodarczym pewności prawnej przy kalkulacji cen operacji przywozu lub wywozu, ułatwienia pracy administracji celnej oraz zapewnienia bardziej jednolitego stosowania wspólnej taryfy celnej wprowadzono Europejski System Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI-3), którego częścią są również polskie organy celne i wydawane przez nich wiążące informacje taryfowe (WIT). Zarówno wprowadzona w 2015 r. WIA, jak i wprowadzona w 2019 r. WIS, wzorowane są w dużej mierze na wskazanym wyżej Europejskim Systemie Wiążącej Informacji Taryfowej (WIT). WIA i WIS – tak jak WIT – zawiera w odniesieniu do konkretnego towaru jego klasyfikację według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury scalonej (CN), niezbędną do określenia stawki podatku VAT¹³ oraz stawki podatku akcyzowego właściwej dla tego towaru¹⁴. Różnica w klasyfikacji w zakresie tych instytucji polega na tym, że w WIT klasyfikacji dokonuje się na poziomie pełnego kodu Nomenklatury scalonej (8 cyfr) lub kodu TARIC (10 cyfr), natomiast klasyfikacji w WIS i WIA dokonuje się na takim poziomie szczegółowości, jaki przewidują przepisy ustawy o VAT albo ustawy o podatku akcyzowym.

Wprowadzając zasadniczo od 2020 r., a w określonych przypadkach – od 1 listopada 2019 r., Nomenklaturę scaloną do polskiego systemu stawek VAT ustawodawca „zaimplementował” zatem do tego systemu automatycznie cały dorobek legislacyjny Unii Europejskiej oraz dorobek orzeczniczy TSUE w zakresie Nomenklatury scalonej. Tym samym, oznacza to podporządkowanie WIS, a także i wcześniej wprowadzonej WIA oraz zawartych w tych wiążących informacjach rozstrzygnięć, **zharmonizowanej instytucji WIT¹⁵ oraz ustalonej unijnej praktyce w zakresie klasyfikacji.**

Celem zatem – w szczególności po wprowadzeniu do systemu podatkowego nowej instytucji WIS, cieszącej się ogromnym zainteresowaniem¹⁶ – zachowania jednolitości rozstrzygnięć klasyfikacyjnych oraz ułatwienia Szefowi KAS nadzoru nad rozwijającym się systemem wiążących informacji jest skonsolidowanie obsługi tych informacji i powierzenie jej jednemu organowi. W obecnej sytuacji prawnej nadzór nad jednolitością rozstrzygnięć jest czasochłonny i skomplikowany z uwagi na rozproszenie organów zaangażowanych w wydawanie wiążących informacji.

Zachowanie jednolitości jest również kluczowe z punktu widzenia zabezpieczenia interesów budżetu państwa oraz interesów przedsiębiorców. Wiążące informacje działają na zasadzie

¹³ Z pewnymi wyjątkami wskazanymi w przepisach ustawy o VAT.

¹⁴ WIS zawiera stawkę podatku właściwą dla danego towaru, natomiast WIA zawiera tylko klasyfikację, z wykorzystaniem której podatnik podatku akcyzowego samodzielnie ustala wysokość opodatkowania podatkiem akcyzowym.

¹⁵ Z pewnymi odstępstwami wynikającymi ze specyfiki danego podatku, przykładowo dotyczącymi koncepcji świadczeń jednolitych w podatku VAT.

¹⁶ W 2020 roku wydano: 1.499 WIT, 93 WIP, 154 WIA i **8.689 WIS**.

naczyń połączonych – nie tylko dotyczą one transakcji krajowych, dokonane w nich rozstrzygnięcia wpływają bezpośrednio na wysokość poboru należności celno-podatkowych:

- WIS, która określa m.in. stawkę podatku VAT, wpływa bezpośrednio na pobór tego podatku, natomiast WIT i WIA – mogą wpływać na podatek VAT w sposób pośredni – wskazują one klasyfikację towarów i mogą być wykorzystywane przez podatników do celów związanych z rozliczaniem podatku VAT;
- WIA, która odpowiednio klasyfikuje towary dla celów podatku akcyzowego, wpływa bezpośrednio na pobór akcyzy, natomiast WIT i WIS – mogą wpływać na ten podatek w sposób pośredni, podatnicy mogą bowiem posługiwać się posiadanymi WIT i WIS¹⁷ również na potrzeby akcyzy;
- WIT, która klasyfikuje towary według Nomenklatury scalonej (CN), wpływa bezpośrednio na pobór cła, natomiast WIA i WIS – w sposób bezpośredni wiążą się z importowanymi towarami wpływając na pobór przywózowych należności podatkowych;
- WIS może też wpływać pośrednio na inne podatki, których rozliczanie oparte jest na klasyfikacji według Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU), np. podatek dochodowy.

Niejednolitość rozstrzygnięć klasyfikacyjnych – jak już wcześniej wspomniano – może również zaburzyć konkurencyjność działania przedsiębiorstw na rynku polskim i unijnym. Podatnik posługujący się np. WIS (zapewniającą określoną moc ochronną), z której wynika nieprawidłowa stawka podatku VAT dla danego towaru (np. niższa niż właściwa dla tego towaru zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie VAT), może znaleźć się w lepszej sytuacji ekonomicznej niż podmioty dokonujące obrotu takimi samymi towarami, co może skutkować przewagą konkurencyjną na rynku. Może również zaistnieć sytuacja odwrotna – nieprawidłowa – wyższa niż właściwa zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie VAT – stawka podatku VAT dla danego towaru, stawia podatnika w gorszej sytuacji konkurencyjnej na rynku.

Konsolidacja obsługi wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom uzyskanie wiążących informacji w jednym miejscu, za pośrednictwem tego samego organu, bez konieczności każdorazowego ustalania, który organ KAS jest właściwy dla uzyskania wiążącej informacji w pożądanym zakresie. Najbardziej właściwe wydaje się powierzenie tego zadania dyrektorowi KIS, jako organowi wyspecjalizowanemu w zapewnianiu jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej i celnej. Powierzenie takich zadań dyrektorowi KIS zapewni lepsze zarządzanie systemem wiążących informacji, zarówno pod względem prawnym, jak i organizacyjnym, z uwagi na potencjał kadrowy i merytoryczny oraz ogromne doświadczenie tej instytucji w zarządzaniu systemem interpretacji indywidualnych oraz systemem udzielania telefonicznej informacji podatkowej i celnej.

Ujednoczenie systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIS i WIA

¹⁷ W przypadku WIS tylko w sytuacji, w której w WIS będzie zawarta klasyfikacja na poziomie szczególności wymaganym przepisami ustawy o podatku akcyzowym.

Normy w zakresie wydawania WIT i WIP wynikają z unijnego porządku prawnego¹⁸, zaś w prawie krajowym zostały uregulowane niektóre kwestie szczegółowe (w zakresie trybu odwoławczego¹⁹). Instytucje te są wiążącymi informacjami o charakterze celnym. Natomiast WIS i WIA, instytucje o charakterze podatkowym, w całości regulują krajowe przepisy – ustawa o VAT oraz ustawa o podatku akcyzowym oraz w kwestiach nieuregulowanych w tych ustawach – Ordynacja podatkowa, przy czym uregulowania te zawierają pewne różnice (np. w zakresie ich wydawania, uchylania czy zmiany). Przekłada się to na wysoki stopień skomplikowania i sprawia, że w odczuciu podatników uzyskanie ich jest trudne. Pewnego rodzaju ujednoczenie systemów ww. wiążących informacji – przy uwzględnieniu tych ich aspektów, które są specyficzne dla poszczególnych rodzajów instrumentów – przyczyni się do uproszczenia zasad i usprawnienia procesu ich wydawania. WIS i WIA są w przeważającym zakresie wydawane na potrzeby transakcji krajowych, a więc wykorzystywane przez podatników w najszerszym zakresie. Tym samym zasadne jest, aby zawierały jak najmniej różnic i w efekcie były jak najprostsze dla podatnika.

Zbieżność procedowania spraw dotyczących WIA i WIS będzie miała również wymierny wpływ na podniesienie jakości wydawanych wiążących informacji w zakresie spraw podatkowych. Zatem celem niniejszych zmian jest takie ukształtowanie systemu podatkowego w obszarze wiążących informacji, aby był on jak najbardziej wydajny, przy zachowaniu wysokiej jakości wydawanych rozstrzygnięć. Intencją ustawodawcy jest uproszczenie i ujednoczenie zasad procedowania przy jednoczesnej poprawie efektywności wydawania takich decyzji, co przełoży się na wzmocnienie zasad szybkości i prostoty postępowania.

Projektowane zmiany mające charakter systemowy pozytywnie wpłyną zatem nie tylko na organizację i funkcjonowanie instytucji wydającej wiążące informacje, ale również na sytuację podatników. Jasny, nieskomplikowany i jednolity system podatkowy w zakresie dotyczącym wydawania WIA oraz WIS, stanowił będzie bowiem dla wszystkich przedsiębiorców wsparcie w prowadzeniu działalności gospodarczej. Proponowane zmiany w całości wpisują się w ogólną koncepcję upraszczania systemu podatkowego. Ukształtowanie spójnych, jednolitych zasad procedowania wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom równy, nieuciążliwy i sprawiedliwy dostęp do niezbędnych dla prowadzenia działalności gospodarczej informacji podatkowych. Proponowana zmiana jest również realizacją zasad pogłębiania zasad: zaufania obywatela do organów podatkowych, efektywnego działania administracji oraz pewności prawa.

1. Szczegółowe zmiany w ustawie o VAT

Zmiany wprowadzane w systemie WIS (funkcjonującym od 1 listopada 2019 r.) mają generalnie charakter doprecyzowujący i uzupełniający. Ich celem jest głównie – jak wskazano powyżej – ujednoczenie z systemem WIA, ale również uaktualnienie, uzupełnienie i modyfikacja wprowadzonych regulacji w obszarach, w których 1,5-rocza praktyka

¹⁸ Art. 33 i 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013 r., str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej UKC, oraz art. 16-23 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 24 listopada 2015 r. (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015 r., str. 1, z późn. zm.) i art. 19-22 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015 r., str. 558, z późn. zm.).

¹⁹ Art. 73 Prawa celnego.

funkcjonowania tego systemu, wskazała na zasadność zmian. Instytucja ta cieszy się dużym zainteresowaniem przedsiębiorców – do końca kwietnia 2021 r. wydano blisko 11 tys. WIS, tym samym wskazane jest dalsze jej doskonalenie i dostosowanie do życia gospodarczego oraz oczekiwań przedsiębiorców.

Art. 42a ust. 2 – zmiana zawarta w tym przepisie polega na zróżnicowaniu obligatoryjnych elementów WIS w zależności od celu, dla którego złożono wniosek o jej wydanie. Pozostawiając zatem w niezmienionej formie dotychczasowy przepis wskazujący elementy WIS, w przypadku, gdy zostanie ona wydana na potrzeby określenia stawki podatku VAT dla towaru albo usługi albo świadczenia kompleksowego (taka WIS będzie zawierała opis towaru/usługi, symbol odpowiedniej klasyfikacji oraz stawkę podatku VAT), w projektowym ust. 2 wskazano elementy decyzji wydawanych dla celów określonych w art. 42b ust. 4 ustawy o VAT, czyli wykorzystania WIS na potrzeby innych niż dotyczące stawki VAT przepisów ustawy o VAT i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Katalog ten nie będzie zawierał stawki podatku VAT (w takich przypadkach bowiem podatnicy zasadniczo są zainteresowani klasyfikacją towaru/usługi). Projektowa zmiana pozwoli wyeliminować ryzyko kilkukrotnego procedowania wniosków dotyczących tych samych towarów i usług pod kątem określenia stawki VAT, a tym samym wydawania w zakresie określania stawki VAT takich samych rozstrzygnięć wielokrotnie.

Art. 42b ust. 1 pkt 2 – zmiana ma charakter techniczny związany ze podziałem art. 42a na dwa ustępy.

Art. 42b ust. 1 pkt 4-5 – proponowana zmiana polega na uzupełnieniu katalogu podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIS. O WIS będą mogły wystąpić – oprócz podmiotów dokonujących lub zamierzających dokonywać czynności podlegających opodatkowaniu VAT i zamawiających w rozumieniu ustawy Prawo zamówień publicznych – również podmioty publiczne w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość wystąpienia o wydanie WIS przez podmiot publiczny oraz przez zamawiającego w rozumieniu ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, pozwoli na wyeliminowanie niepewności tych podmiotów związanej z klasyfikacją oraz określeniem właściwej stawki podatku VAT (lub stosowania innych przepisów w zakresie VAT) w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym lub zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość otrzymania WIS przez te podmioty będzie miała istotne znaczenie i ułatwi znacząco realizowane przez te podmioty działania. Wskazania wymaga, że podmioty te, nieposiadające statusu podatnika w odniesieniu do zawieranej umowy, podobnie jak zamawiający w rozumieniu Prawa zamówień publicznych, w odniesieniu do wydanej WIS będą korzystały z ochrony prawnej przewidzianej przepisami Ordynacji podatkowej (art. 14k-14m). W tym przypadku nie może bowiem znaleźć zastosowania moc wiążąca WIS, z uwagi na fakt, że może ona dotyczyć tylko i wyłącznie podmiotu, dokonującego dostawy, importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia towaru lub

świadczącego usługę, będących przedmiotem WIS, czyli posiadających w stosunku do tego towaru lub usługi status podatnika (**art. 42c ust. 3**). W związku z tym, podmioty te nie będą również zobowiązane do złożenia oświadczenia o toczącym się postępowaniu podatkowym lub kontrolnym albo wydanym rozstrzygnięciu co do istoty (art. 42b ust. 3).

Art. 42b ust. 7a – projektowa zmiana ma charakter doprecyzowujący i wprowadza do przepisów szczegółowych dotyczących WIS normę uprawniającą organ do wezwania do uzupełnienia wniosku o wydanie WIS o dodatkowe dokumenty odnoszące się do towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego niezbędne do dokonania prawidłowej ich klasyfikacji. Zgodnie bowiem z art. 42b ust. 7 ustawy o VAT do wniosku o wydanie WIS wnioskodawca może dołączyć dokumenty odnoszące się do towaru albo usługi, w szczególności fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta lub inne dostępne dokumenty umożliwiające organowi wydającemu WIS dokonanie właściwej klasyfikacji towaru albo usługi. Jeśli jednak takie dokumenty nie zostaną dołączone, a okażą się niezbędne do klasyfikacji towaru lub usługi, bądź dołączone do wniosku dokumenty okażą się niewystarczające do tego, aby organ podatkowy mógł określić właściwą klasyfikację towaru lub usługi – organ ten będzie mógł wezwać wnioskodawcę do dostarczenia dodatkowych dokumentów. W przypadku niedostarczenia wymaganych dokumentów w określonym terminie (7 dni od dnia doręczenia wezwania) organ wydający WIS wyda postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy wnioskodawcy zażalenie. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o VAT nie regulują wprost tej kwestii, co może rodzić problemy interpretacyjne w kontekście odpowiedniego zastosowania przepisów Ordynacji podatkowej.

Art. 42b ust. 8 – zmiana ma charakter uzupełniający. Zgodnie z przepisem art. 42b ust. 8 ustawy o VAT organ wydający WIS, w przypadku stwierdzenia konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań towaru w przypadku, gdy jest to niezbędne dla dokonania prawidłowej klasyfikacji towaru, może wezwać wnioskodawcę do dostarczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, próbki towaru. W przypadku niedostarczenia próbki towaru w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia. Proponowana zmiana ww. przepisu ma na celu uzupełnienie go o możliwość zaskarżenia postanowienia o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia w sytuacji niedostarczenia w wymaganym przepisami prawa terminie próbki towaru. Proponowana zmiana realizuje zasadę praworządności w postępowaniu podatkowym. Na postanowienie będzie służyć zażalenie.

Art. 42c – proponowane zmiany dotyczą doprecyzowania mocy wiążącej WIS oraz przysługującej podatnikom (nie tylko adresatom WIS) ochrony prawnej po dokonaniu zmiany lub uchyleniu WIS. Planuje się również uregulować kwestie stosowania WIS w praktyce, co w jasny sposób wskaże sposób postępowania organu wydającego WIS w różnych sytuacjach.

Zmiana przewidziana w **ust. 1** polega na doprecyzowaniu związania WIS – oprócz organów podatkowych – WIS wiąże także adresatów WIS. W związku z podobnym doprecyzowaniem wprowadzonym od 1 maja 2021 r. do ustawy o podatku akcyzowym²⁰ (na wzór związania

²⁰ Ustawa z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 694).

wprowadzonego w art. 33 ust. 2 UKC) mogą bowiem pojawić się wątpliwości interpretacyjne odnośnie związania WIS-em adresata tej decyzji. Doprecyzowano również związanie zarówno adresatów, jak i organów podatkowych, decyzją o zmianie WIS. Podkreślić należy, że moc wiążąca WIS dotyczy podatników oraz podmiotów dokonujących lub zamierzających dokonywać czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT, tylko te podmioty wykorzystują bowiem WIS bezpośrednio do celów opodatkowania tym podatkiem, pozostałe grupy wnioskodawców, a więc podmioty wskazane w art. 42b ust. 1 pkt 3 – 5 ustawy o VAT wykorzystują (będą wykorzystywać) WIS do celów innych niż opodatkowanie VAT prowadzonej przez nie działalności.

W związku z wprowadzeniem od 1 stycznia 2021 r. 5-letniego okresu ważności WIS pojawiła się potrzeba wyraźnego zakreślenia okresu obowiązywania mocy wiążącej WIS (**ust. 1 i ust. 1a**). Wprost zatem będzie już wynikało – w świetle projektowanych przepisów – że WIS wiąże organy podatkowe oraz podatnika, dla którego wydano WIS, w odniesieniu do dostawy, importu i wewnątrzspółnotowego nabycia towarów oraz świadczenia usług **dokonanych** w okresie od dnia następnego po dniu doręczenia WIS odpowiednio do dnia:

- doręczenia decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS,
- upływu okresu ważności WIS,
- poprzedzającego dzień, w którym WIS wygasła z mocy prawa (wskutek zmiany przepisów prawa), jeśli to wygaśnięcie nastąpiło przed upływem okresu ważności WIS.

Zasady te znajdą odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do mocy wiążącej decyzji o zmianie WIS, a mianowicie decyzja o zmianie WIS będzie wiązała w odniesieniu do czynności dokonanych w okresie od dnia następnego po dniu doręczenia decyzji o zmianie WIS odpowiednio do dnia upływu okresu ważności tej decyzji lub dnia poprzedzającego dzień, w którym ona wygasła z mocy prawa, jeśli wygaśnięcie to nastąpiło przed upływem okresu ważności decyzji o zmianie WIS bądź też do dnia doręczenia decyzji o kolejnej zmianie WIS (takie zmiany mogą występować np. w związku ze zmianami w zakresie Nomenklatury scalonej – vide uzasadnienie w części dotyczącej projektowanych zmian w art. 42h) lub decyzji o uchyleniu decyzji o zmianie WIS. Moc wiążąca obowiązuje w stosunku do czynności dokonanych w tym okresie niezależnie od tego, kiedy organ podatkowy będzie weryfikował rozliczenie podatnika, czy to w czasie trwania okresu ważności WIS, czy też po upływie tego okresu albo po wygaśnięciu WIS z mocy prawa (z uwzględnieniem oczywiście okresu przedawnienia wynikającego z Ordynacji podatkowej).

Zakreślenie w bardzo precyzyjny sposób okresu związania WIS oraz uszczegółowienie przepisów dotyczących zmiany i uchylenia WIS (**vide projektowane zmiany w art. 42h**) wymaga odpowiedniego doprecyzowania regulacji w zakresie mocy ochronnej tego instrumentu w ww. sytuacjach (**ust. 2a-2b**).

Jak już wskazano powyżej, WIS wiąże organy podatkowe i podatników, dla których została wydana i w odniesieniu do konkretnego towaru albo usługi, których dotyczy. Oznacza to, że organ podatkowy nie będzie miał możliwości kwestionowania np. wysokości stawki podatku VAT stosowanej przez podatnika w oparciu o uzyskaną WIS, oczywiście, w przypadku, gdy

sprzedawany towar będzie odpowiadał opisowi zawartemu w WIS (cechy i właściwości towaru będą odpowiadały opisowi towaru przedstawionemu przez adresata WIS w złożonym wniosku o jej wydanie oraz zweryfikowanego przez dyrektora KIS w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego). Również podatnik nie będzie miał możliwości zastosowania stawki podatku VAT innej niż wynikająca z otrzymanej WIS.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 42c ust. 2 ustawy o VAT w przypadku zmiany lub uchylecia WIS podatnik, dla którego została ona wydana, będzie mógł zastosować się do wydanej dla niego WIS przez okres do końca okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym nastąpiła zmiana/uchylenie WIS. W tym zakresie będzie on objęty ochroną, o której mowa w art. 14k-14m Ordynacji podatkowej (art. 42c ust. 2).

Projektowane przepisy **art. 42c ust. 2a i 2b** modyfikują obowiązujące w tym zakresie zasady i przewidują „wyłączenie” mocy wiążącej WIS i zastąpienie jej ochroną, o której mowa w art. 14k-14m Ordynacji podatkowej.

Takie rozwiązanie dotyczy następujących przypadków:

- zmiany WIS z powodu zmian dotyczących Nomenklatury scalonej (przesłanki wskazane w art. 42h ust. 3 pkt 1-3 ustawy o VAT); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIS wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia wystąpienia przesłanek, będących istotą decyzji o zmianie WIS (**ust. 2a**). W przypadku art. 42h ust. 3 pkt 1 będzie to data wejścia w życie zmian w CN, z uwzględnieniem ewentualnych przepisów przejściowych, w przypadku art. 42h ust. 3 pkt 2 – data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego Komisji Europejskiej, natomiast w przypadku art. 42h ust. 3 pkt 3 – data publikacji zmian lub wyroku TSUE w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i innych przesłanek wynikających z ustawy.

Przykładowo, jeśli wydana WIS została doręczona podatnikowi 1 marca 2020 r., następnie decyzja o zmianie WIS dokonana na podstawie art. 42h ust. 3 pkt 1-3 ustawy o VAT została doręczona podatnikowi 1 marca 2021 r., (a np. zmiana w zakresie CN weszła w życie 1 stycznia 2021 r.) to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIS już od 1 stycznia 2021 r. Przy czym to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIS, czy też do czasu doręczenia decyzji o zmianie WIS będzie stosował WIS pierwotną.

- zmiany WIS z powodu błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego (przesłanki wskazane w art. 42h ust. 3 pkt 4 ustawy o VAT); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIS wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia następnego po dniu doręczenia WIS, która została zmieniona (od tego momentu bowiem wiązała podatnika pierwotna WIS, która została zmieniona).

Przykładowo, jeśli wydana WIS została doręczona podatnikowi 1 marca 2020 r., następnie decyzja o zmianie WIS wydana na podstawie art. 42h ust. 3 pkt 4 ustawy o VAT została

doręczona podatnikowi 1 marca 2021 r., to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIS już od 2 marca 2020 r. Przy czym, to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIS, czy też do czasu doręczenia decyzji o zmianie WIS będzie stosował WIS pierwotną.

Wskazane zasady znajdą także zastosowanie do każdej kolejnej decyzji o zmianie WIS (odnośnie zmiany decyzji o zmianie WIS *vide* uzasadnienie do projektowanego **art. 42h**).

W celu skorzystania z ochrony we wskazanych przypadkach nie będzie wymagany formalny wniosek, wystarczające będzie zastosowanie przez podatnika w praktyce stawki VAT wskazanej w decyzji o zmianie WIS. W tych przypadkach znajdą odpowiednie zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej w zakresie zasady nieszkodzenia (art. 14k Ordynacji podatkowej). Podkreślić należy, że proponowane rozwiązania ochronne są korzystne dla posiadaczy WIS, którzy będą mogli stosować otrzymane decyzje w tym zakresie – w określonych sytuacjach – w sposób w pewnym stopniu elastyczny i dostosowany do sytuacji. Przyczynią się też one znacząco do pogłębienia zaufania do instytucji WIS i organów podatkowych.

Zmiany doprecyzowujące w zakresie okresu związania WIS oraz zmiany i uchylenia WIS wskazane w ust. 1-1a wymagają również odpowiedniego dostosowania zakresu i czasu ochrony przewidzianej dla podmiotów innych niż adresaci WIS (**ust. 3**). Podmioty inne niż adresaci WIS będą mogły skorzystać z ochrony przewidzianej przepisami Ordynacji podatkowej w zakresie czynności dokonanych od dnia następującego po dniu, w którym WIS (decyzja o zmianie WIS) została zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS, tj. w Biuletynie Informacji Publicznej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (zwanym dalej „BIP DKIS”) do dnia upływu okresu ważności WIS (decyzji o zmianie WIS) albo zamieszczenia w tym Biuletynie decyzji o uchyleniu WIS (decyzji o zmianie WIS) albo dnia poprzedzającego dzień, w którym WIS (decyzja o zmianie WIS) wygasła z mocy prawa. Przepis ust. 3 został również dostosowany do projektowanych zmian w zakresie WIA, mianowicie adresat WIA (lub decyzji o zmianie WIA) może zastosować – na potrzeby VAT – klasyfikację określoną dla danego towaru w WIA do czasu upływu jej aktualności, tj. upływu okresu ważności, momentu wygaśnięcia, uchylenia lub zmiany (**pkt 2 w ust. 3**).

W związku ze zmianami w art. 42c ust. 3, w celu możliwości realizacji uprawnień przez podmiot inny niż adresat WIS, zostały również zaproponowane zmiany odnośnie zamieszczania WIS i decyzji o zmianie albo uchyleniu WIS w BIP DKIS (**vide projektowane zmiany w art. 42i**).

W projektowanym **art. 42c** proponuje się również dodanie **ust. 4**, nakładającego na adresata WIS obowiązek udowodnienia na żądanie organu podatkowego, że towar albo usługa albo towary lub usługi, które składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu, będące przedmiotem czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT, odpowiadają pod każdym względem przedmiotowi przedstawionemu w WIS lub w decyzji o zmianie WIS. Zasada ta odnosi się również do podmiotów innych niż adresaci WIS, które to podmioty wykorzystują - na potrzeby opodatkowania VAT swojej działalności – WIS wydane dla innych podatników. Podatnicy wykorzystujący „cudzą” WIS (np. zamieszczoną w BIP DKIS), sami decydują, czy np. towar, który sprzedają jest tożsamy pod każdym względem z towarem

będącym przedmiotem danej WIS. Oczywiście jest zatem, że w takim przypadku podatnik jest obowiązany do odpowiedniego udowodnienia tożsamości tego towaru na żądanie organu podatkowego.

Instytucja wiążącej informacji stawkowej ma na celu ochronę podatnika przed konsekwencjami wynikającymi z zastosowania niewłaściwej stawki podatku od towarów i usług. WIS wydawana jest na wniosek, w którym wnioskodawca winien zawrzeć szczegółowy i precyzyjny opis towaru (usługi, świadczenia kompleksowego). W razie stwierdzenia braków w tym zakresie, organ wydający WIS w trakcie postępowania dąży do ustalenia wszelkich okoliczności faktycznych, które mogą mieć znaczenie przy wydaniu rozstrzygnięcia. Opis towaru (usługi, świadczenia kompleksowego) znajduje się w WIS. WIS jest zatem wydawana w następstwie postępowania, w którym badane są wszelkie okoliczności i dowody niezbędne do określenia charakteru (cech) towaru/usługi/świadczenia kompleksowego, co z kolei determinuje ich klasyfikację oraz stawkę VAT.

Projektowany przepis w istocie ma na celu ochronę podatnika, ponieważ w razie wystąpienia organu podatkowego (np. w toku weryfikacji prawidłowości rozliczeń podatku VAT) z żądaniem udowodnienia przez adresata WIS tożsamości towaru (usługi, świadczenia kompleksowego), będzie miał on możliwość wykazania, że zaistniały stan faktyczny odpowiada treści posiadanej decyzji (np. kontrolowane transakcje dotyczą towaru odpowiadającego w istocie towarowi będącemu przedmiotem wydanej WIS – posiadającemu takie same cechy i właściwości oraz spełniającemu ewentualne dodatkowe wymagania określone w przepisach dotyczących VAT). Przyjęcie takiego rozwiązania pozwoli na uniknięcie negatywnych konsekwencji prawnych i podatkowych po stronie podatnika, a także będzie oddziaływało pozytywnie na pewność prowadzonej działalności gospodarczej. Proponowana regulacja ukróci również działalność nieuczciwych przedsiębiorców, którzy będą chcieli działać na niekorzyść budżetu państwa. Wobec powyższego, zmiana niewątpliwie wpłynie pozytywnie na zachowanie i wyrównanie konkurencyjności podmiotów.

Ponadto, organy podatkowe, w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości, co do prawidłowości zastosowania przez podatnika wiążącej informacji stawkowej w odniesieniu do towaru lub usługi, których tożsamość wymaga weryfikacji, będą dysponowały narzędziem, które umożliwi potwierdzenie zgodności stanu faktycznego z opisem zawartym w WIS. Nie można bowiem pominąć faktu, że wiążąca informacja stawkowa będzie stosowana w długim okresie (5-letni termin ważności), a realia rynkowe i postęp technologiczny częstokroć wymagają aktualizowania (unowocześniania), modyfikacji czy nawet przeobrażenia oferowanych przez przedsiębiorców towarów i usług, co może (lecz nie musi) skutkować utratą funkcji ochronnej WIS. Wychodząc naprzeciw tym okolicznościom, zaproponowana zmiana pełnić będzie zatem funkcje gwarantującą ochronę równości i uczciwości konkurencji podmiotów gospodarczych.

Zaprojektowana formuła jest nowym rozwiązaniem w krajowym prawie podatkowym, natomiast w podobnym kształcie funkcjonuje na gruncie europejskich przepisów celnych w odniesieniu do WIT i jest stosowana z powodzeniem już od blisko 30 lat. Dla celów stosowania decyzji WIT, w kontekście konkretnej procedury celnej, posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że zgłoszone towary odpowiadają pod każdym względem towarom

określonym w decyzji (art. 33 ust. 4 UKC). Formuła ta jest również wprowadzana projektowaną ustawą w zakresie WIA.

Art. 42e ust. 4 zdanie drugie – zmiana ma charakter uzupełniający. Zgodnie z obowiązującym art. 42e ust. 4, w przypadku, gdy organ wydający WIS podejmie decyzję o konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań towaru, niezbędnych do prawidłowego ich sklasyfikowania, wzywa wnioskodawcę do uiszczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, zaliczki na pokrycie opłaty za takie badania. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia. W obecnym stanie prawnym podmiotom składającym wnioski o wydanie WIS nie przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia w sytuacji nieuiszczenia zaliczki na pokrycie opłaty za dodatkowe badania. Zasada praworządności oraz prawo do wniesienia zażalenia wskazują, że kwestia ta powinna znaleźć swoją regulację w przepisach.

Projektowane przepisy w zakresie **art. 42h** modyfikują zasady zmiany i uchylania WIS. Ich celem jest usprawnienie i uelastycznienie funkcjonowania systemu WIS, w świetle zaobserwowanych w dotychczasowej praktyce potrzeb i wyzwań. Generalnie sprowadzają się one do przesunięcia ciężaru działań w tym zakresie na dyrektora KIS, pozostawiając przy tym możliwość działania w zakresie nadzoru Szefowi KAS. Zmiany doprecyzowują również lub też artykułują wprost pewne kwestie proceduralne, dzięki czemu zasady zmiany i uchylenia WIS staną się bardziej jasne i zrozumiałe dla podmiotów posługujących się tymi instrumentami.

Art. 42h ust. 1 – proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie, że WIS oraz decyzja o zmianie WIS może wygasnąć z mocy prawa przed upływem jej okresu ważności.

Art. 42h ust. 2 – proponuje się uchylenie tego przepisu (zgodnie z którym Szef KAS z urzędu zmienia albo uchyla wydaną WIS, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, w określonych sytuacjach) ze względu na propozycję przyznania kompetencji do uchylenia WIS dyrektorowi KIS. Równocześnie zostaje utrzymana kompetencja dyrektora KIS do dokonywania zmian WIS, przy czym przepisy w tym zakresie zostaną przekształcone i uzupełnione o nowe przesłanki (**ust. 3**). Niemniej jednak Szef KAS, w ramach posiadanych kompetencji nadzorczych, o których mowa w dalszych przepisach – tak jak dotychczas – będzie mógł przejąć i prowadzić wszczęte przez dyrektora KIS z urzędu postępowanie w sprawie zmiany ostatecznej WIS oraz uzyskać uprawnienie do przejęcia wszczętego przez dyrektora KIS z urzędu postępowania w sprawie uchylenia ostatecznej WIS. Przejęcie to będzie następowało – tak jak dotychczas – w drodze postanowienia (**art. 42h ust. 4**). Uprawnienie dyrektora KIS do wszczęcia postępowania w sprawie zmiany albo uchylenia WIS będzie dotyczyło tylko decyzji ostatecznej.

Art. 42h ust. 3 – projektowany przepis zwiększa kompetencje dyrektora KIS w zakresie wszczęcia postępowania w celu zmiany ostatecznej WIS i przyznaje kompetencje do uchylenia ostatecznej WIS. Zasadniczo to dyrektor KIS będzie dokonywał wszystkich zmian i uchyleń WIS. W przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących nieprawidłowość WIS albo jej niezgodność z prawem, dyrektor KIS będzie

wszczynał z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS albo ostatecznej decyzji o zmianie WIS.

Zgodnie z obecnymi regulacjami dyrektor KIS może zmienić wydaną WIS w przypadku wystąpienia przesłanek określonych w pkt 1-4 tego przepisu. Oprócz dotychczasowych przesłanek uzasadniających zmianę (związanych z wszelkimi zmianami w CN bądź z błędem wykładni lub niewłaściwą oceną co do zastosowania przepisu prawa materialnego) proponuje się poszerzenie katalogu przesłanek o możliwość uchylecia WIS:

- jeśli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIS, odmowy wydania WIS albo umorzenia postępowania;
- w przypadku wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.

Zasady te będą również obowiązywały w odniesieniu do ostatecznej decyzji o zmianie WIS. Z uwagi na 5-letni okres obowiązywania WIS albo decyzji o zmianie WIS (kolejne 5 lat ważności), nie można wykluczyć, że w tym czasie może dojść kilkakrotnie do zmian w zakresie CN, przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów, zmiany not wyjaśniających do CN²¹, czy też wydania wyroków TSUE dotyczących tej klasyfikacji, mogą też nastąpić zmiany decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych czy zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczenia i Kodowania Towarów²². W efekcie może oznaczać to konieczność kilkakrotnych zmian wydanych w zakresie WIS rozstrzygnięć. Przepisy muszą zatem umożliwiać dostosowanie treści wydanej lub zmienionej WIS do zmieniających się okoliczności prawnych, tak aby nie doszło do zakłóceń konkurencji na rynku, spowodowanych rozbieżnymi WIS. Jak już bowiem wcześniej wskazano, podatnik posługujący się WIS (z mocą wiążącą wszystkie organy podatkowe), z której wynika nieprawidłowa (preferencyjna lub podstawowa) stawka podatku VAT dla danego towaru, uwarunkowana klasyfikacją, która wskutek zmieniających się okoliczności prawnych powinna zostać zmodyfikowana, może znaleźć się w lepszej albo gorszej sytuacji ekonomicznej niż podmioty dokonujące obrotu takimi samymi towarami, co może skutkować przewagą konkurencyjną jednych lub drugich podmiotów na rynku.

Art. 42h ust. 3a – proponuje się, aby po wszczętym z urzędu i przeprowadzonym postępowaniu w celu zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS albo decyzji o zmianie WIS (na podstawie art. 42h ust. 3) dyrektor KIS był uprawniony do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wskazanych w proponowanym przepisie. Zgodnie zatem z projektowanym przepisem, po przeprowadzeniu wszczętego postępowania dyrektor KIS – w zależności od sytuacji wyda:

- 1) decyzję o uchyleniu WIS, w której uchyli WIS albo decyzję o zmianie WIS i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo uchylając WIS albo decyzję o zmianie WIS umorzy postępowanie w sprawie, albo

²¹ O których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej.

²² Przyjętej przez organizację ustanowioną na podstawie Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1978 r. poz. 43).

- 2) decyzję o zmianie WIS, w której zmieni WIS albo decyzję o zmianie WIS i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy, albo
- 3) decyzję o umorzeniu postępowania, w której umorzy postępowanie w sprawie, jeżeli w wyniku uchylecia mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja rozstrzygająca istotę sprawy tak jak WIS albo decyzja o zmianie WIS albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Decyzja o zmianie WIS – oprócz elementów wskazujących na wystąpienie przesłanek do zmiany – będzie zawierać także elementy wymagane art. 42a (**ust. 3b**). Oznacza to, że decyzja zmieniająca wydaną WIS będzie zawierała również takie elementy jak: opis towaru albo usługi będących przedmiotem WIS, klasyfikację towaru/usługi według odpowiedniej nomenklatury oraz stawkę VAT w przypadku WIS, o których mowa w projektowanym art. 42a ust. 1 ustawy o VAT albo opis towaru/usługi i ich odpowiednią klasyfikację – w przypadku wydania WIS na potrzeby stosowania przepisów o VAT, innych niż dotyczące określenia stawki podatku (projektowany art. 42a ust. 2 ustawy o VAT). Decyzja o zmianie WIS będzie więc niejako „nową” WIS wydaną dla towaru/usługi, którą podatnik będzie mógł posługiwać się przez 5 lat (z zastrzeżeniem możliwości jej wygaśnięcia w związku ze zmianą przepisów w zakresie VAT). Każda ewentualna kolejna zmiana (związana np. z kolejnymi zmianami w zakresie CN) będzie zmianą „nowej” WIS.

Art. 42h ust. 3c – proponuje się aby w ramach sprawowanego nadzoru Szef KAS mógł zlecić dyrektorowi KIS wszczęcie z urzędu postępowania w sprawie uchylecia albo zmiany WIS albo decyzji o zmianie WIS, jeżeli uzna, że w danej sprawie występują przesłanki powodujące nieprawidłowość albo niezgodność z prawem wydanej WIS, albo też istnieje uzasadnione przypuszczenie wystąpienia takich przesłanek.

Art. 42h ust. 3d – w związku z żądaniem Szefa KAS, o którym mowa w projektowanym **art. 42h ust. 3c**, dyrektor KIS będzie obowiązany do niezwłocznego wszczęcia postępowania w celu zmiany albo uchylecia WIS albo decyzji o zmianie WIS. Jeśli postępowanie to nie zostanie przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia (vide projektowany **ust. 4**), dyrektor KIS – po przeprowadzeniu wszczętego postępowania – wyda stosowną decyzję, o której mowa w projektowanym **ust. 3a**.

Art. 42h ust. 4 – w obowiązującym stanie prawnym Szef KAS może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, wszczęte przez dyrektora KIS (z własnej inicjatywy) postępowanie w sprawie zmiany WIS. Projektowana zmiana zakłada, że Szef KAS będzie nadal dysponował uprawnieniem do przejęcia i dalszego prowadzenia wszczętego przez dyrektora KIS postępowania w sprawie zmiany WIS, przy czym – z uwagi na przyznane kompetencje do uchylecia WIS przez dyrektora KIS – uprawnienie przejęcia postępowania zostanie rozszerzone o przejęcie postępowania w sprawie uchylecia WIS. Szef KAS będzie mógł również przejąć postępowanie wszczęte przez dyrektora KIS na podstawie zgłoszonego przez Szefa KAS żądania wszczęcia takiego postępowania (dodawany **ust. 3c**), przy czym co do zasady takie postępowanie będzie prowadzone przez dyrektora KIS.

Art. 42h ust. 5 – przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia WIS albo decyzji o zmianie WIS uprawnia Szefa KAS do wydania –

w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wymienionych w projektowanym **art. 42h ust. 3a**.

Art. 42h ust. 6 – zaprojektowany przepis umożliwi wzmocnienie, innych niż decyzje WIS, ostatecznych rozstrzygnięć wydawanych w sprawach WIS (np. decyzji o odmowie wydania WIS) w sytuacji, w której zaistnieją przesłanki powodujące ich nieprawidłowość albo niezgodność z prawem. W takim przypadku znajdzie odpowiednie zastosowanie tryb zmiany lub uchylecia WIS przewidziany dla dyrektora KIS, z wyłączeniem jednak możliwości żądania wszczęcia takiego postępowania i późniejszego jego przejęcia przez Szefa KAS.

Art. 42i - Zmiana ma na celu doprecyzowanie zasad zamieszczania w BIP DKIS informacji i rozstrzygnięć dotyczących wydawanych WIS. Kompletność i prawidłowość tych informacji ma istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowego korzystania z rozstrzygnięć zawartych w decyzjach w zakresie WIS przez podmioty inne niż posiadacze tych decyzji. Proponowane zmiany sprowadzają się do zamieszczania w BIP DKIS tylko wydanych WIS oraz decyzji o zmianie albo uchyleciu WIS. W projektowanym brzmieniu przepisu proponuje się odstąpienie od obowiązku zamieszczania w BIP DKIS danych, które zawarte są w zanonimizowanym wniosku o wydanie WIS. Zawarta we wniosku treść, po jej weryfikacji w trakcie postępowania oraz dokonaniu anonimizacji i wyeliminowaniu treści zastrzeżonych przez wnioskodawcę, jest bowiem zamieszczana w decyzji WIS. Wprowadza się również obowiązek zamieszczania w BIP DKIS innych istotnych informacji w zakresie WIS, tj. o dacie jej ważności i dacie ważności zmiany WIS oraz dacie ich wygaśnięcia oraz uchylecia. Dla celów realizacji funkcji ochronnej dla podmiotów innych niż adresaci WIS (vide **art. 42c ust. 3**) w BIP DKIS będzie również zamieszczana data publikacji WIS w tym Biuletynie oraz data publikacji jej zmiany i uchylecia. Powyższe zasady dotyczą także odpowiednio decyzji o zmianie albo uchyleciu WIS, wydawanych przez Szefa KAS.

2. Szczegółowe zmiany w ustawie o podatku akcyzowym

Zmiany wprowadzane w systemie WIA (funkcjonującym od 2015 r.) mają generalnie charakter doprecyzowujący i uzupełniający. Ich celem jest głównie ujednoczenie z systemem WIS, ale również uaktualnienie, uzupełnienie i modyfikacja wprowadzonych regulacji w obszarach, w których ponad 5-letnia praktyka funkcjonowania tego systemu, wskazała na zasadność zmian. Instytucja ta cieszy się dużym zainteresowaniem przedsiębiorców - podatników akcyzy – do końca marca 2021 r. wydano bowiem blisko 500 WIA. Wskazane zatem jest dalsze jej doskonalenie i dostosowanie do życia gospodarczego oraz oczekiwań przedsiębiorców.

Art. 3 ust. 1 – w związku z projektowanymi w ustawie o podatku akcyzowym zmianami niezbędne jest doprecyzowanie, że nie tylko w odniesieniu do WIA, ale także w odniesieniu do decyzji o zmianie WIA stosuje się Nomenklaturę scaloną.

Art. 7d ust. 3 – proponowana zmiana ma na celu podkreślenie związania organów podatkowych oraz podmiotu wskazanego w tym przepisie nie tylko WIA, lecz także decyzją o zmianie WIA.

Art. 7d ust. 3a-3d – w związku z wprowadzeniem 5-letniego okresu ważności WIA pojawiła się konieczność wyraźnego określenia okresu obowiązywania mocy wiążącej WIA albo decyzji o zmianie WIA (**ust. 3a**). Wprost zatem będzie już wynikało – w świetle

projektowanych przepisów – że moc wiążąca WIA ma zastosowanie w odniesieniu do czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą, których przedmiotem są wyroby akcyzowe albo samochody osobowe, od dnia następnego po dniu w którym WIA stała się ostateczna – odpowiednio do dnia:

- w którym decyzja o zmianie albo uchyleniu WIA stała się ostateczna,
- upływu okresu ważności WIA,
- poprzedzającego dzień, w którym WIA wygasła z mocy prawa (wskutek zmiany przepisów prawa), jeśli to wygaśnięcie nastąpiło przed upływem okresu ważności WIA albo decyzji o zmianie WIA.

Zasady te znajdują również zastosowanie w odniesieniu do mocy wiążącej decyzji o zmianie WIA, a mianowicie decyzja o zmianie WIA będzie wiązała w odniesieniu do czynności dokonanych od dnia następnego po dniu, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna odpowiednio do dnia upływu okresu ważności tej decyzji lub dnia poprzedzającego dzień, w którym ona wygasła z mocy prawa, jeśli wygaśnięcie to nastąpiło przed upływem okresu ważności decyzji o zmianie WIA bądź też do dnia następnego po dniu, w którym decyzja o kolejnej zmianie WIA lub decyzja o uchyleniu decyzji o zmianie WIA stanie się ostateczna. Moc wiążąca obowiązuje w stosunku do tego okresu niezależnie od tego, kiedy organ podatkowy będzie weryfikował rozliczenie podatnika, czy to w czasie trwania okresu ważności WIA, czy też po upływie tego okresu albo po wygaśnięciu WIA z mocy prawa (z uwzględnieniem oczywiście okresu przedawnienia wynikającego z Ordynacji podatkowej).

Zakreślenie bardzo precyzyjnego okresu związania WIA oraz uszczegółowienie przepisów dotyczących zmiany i uchylenia WIA (**vide projektowane zmiany w art. 7ha**) wymagało odpowiedniego dostosowania instrumentów ochronnych (**ust. 3b-3c**).

WIA wiąże organy podatkowe i podatników, dla których została wydana i w odniesieniu do konkretnego wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, których dotyczy. Oznacza to, że organ podatkowy nie będzie miał możliwości kwestionowania klasyfikacji stosowanej przez podatnika w oparciu o uzyskaną WIA, oczywiście, w przypadku, gdy sprzedawany towar będzie odpowiadał opisowi zawartemu w WIA (cechy i właściwości towaru będą odpowiadały opisowi towaru przedstawionemu przez adresata WIA w złożonym wniosku o jej wydanie oraz zweryfikowanemu przez dyrektora KIS w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego). Również podatnik nie będzie miał możliwości zastosowania klasyfikacji innej niż wynikająca z otrzymanej WIA.

Projektowane przepisy **art. 7d ust. 3b-3c** modyfikują obowiązujące w tym zakresie zasady i przewidują „wyłączenie” mocy wiążącej WIA i zastąpienie jej ochroną, o której mowa w art. 14k-14m Ordynacji podatkowej.

Takie rozwiązanie dotyczy następujących przypadków:

- zmiany WIA z powodu zmian dotyczących Nomenklatury scalonej (przesłanki wskazane w art. 7ha ust. 1 pkt 1-3); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIA wstecz (moc

wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia wystąpienia przesłanek, będących istotą decyzji o zmianie WIA (**ust. 3b**). W przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 1 będzie to data wejścia w życie zmian, z uwzględnieniem ewentualnych przepisów przejściowych, w przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 2 – data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego Komisji Europejskiej, natomiast w przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 3 – data publikacji zmian lub wyroku TSUE w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i innych przesłanek wynikających z ustawy.

Przykładowo, jeśli wydana WIA stała się ostateczna 1 marca 2020 r., następnie decyzja o zmianie WIA dokonana na podstawie art. 7ha ust. 1 pkt 1-3 ustawy o podatku akcyzowym stała się ostateczna 1 marca 2021 r., (zmiana w zakresie CN, data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego, data publikacji np. wyroku TSUE nastąpiła 1 stycznia 2021 r.) to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIA już od 1 stycznia 2021 r. Przy czym, to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIA, czy też do czasu kiedy decyzja o zmianie WIA stanie się ostateczna będzie stosował WIA pierwotną.

- zmiany WIA z powodu błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego (przesłanki wskazane w art. 7ha ust. 1 pkt 4); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIA wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia następnego po dniu, w którym WIA, która następnie została zmieniona, stała się ostateczna (**ust. 3c**).

Przykładowo, jeśli wydana WIA stała się ostateczna 1 marca 2020 r., następnie decyzja o zmianie WIA dokonana na podstawie art. 7ha ust. 1 pkt 4 stała się ostateczna 1 marca 2021 r., to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIA już od 2 marca 2020 r. Przy czym, to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIA, czy też do czasu, kiedy decyzja o zmianie WIA stanie się ostateczna będzie stosował WIA pierwotną.

Wskazane zasady znajdują także zastosowanie do każdej kolejnej decyzji o zmianie WIA (odnośnie zmiany decyzji o zmianie WIA vide uzasadnienie do projektowanego **art. 7ha**).

We wskazanych przypadkach nie będzie wymagany formalny wniosek, wystarczające będzie zastosowanie przez podatnika klasyfikacji wskazanej w decyzji o zmianie WIA. W tych przypadkach znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej w zakresie zasady nieszkodzenia (art. 14k Ordynacji podatkowej). Podkreślić należy, że proponowane rozwiązania ochronne są korzystne dla posiadaczy WIA, którzy będą mogli stosować otrzymane decyzje w tym zakresie – w określonych sytuacjach – w sposób w pewnym stopniu elastyczny i dostosowany do sytuacji. Przyczynią się też one znacząco do pogłębienia zaufania do instytucji WIA i organów podatkowych.

W projektowanym **art. 7d** proponuje się również dodanie **ust. 3d**, nakładającego na adresata WIA obowiązek udowodnienia na żądanie organu podatkowego, że wyroby akcyzowe albo samochody osobowe będące przedmiotem WIA i podlegające opodatkowaniu akcyzą odpowiadają pod każdym względem wyrobom akcyzowym albo samochodom osobowym dla

których klasyfikacja według CN została określona w WIA albo wyroby akcyzowe odpowiadają pod każdym względem wyrobom akcyzowym dla których rodzaj został określony w WIA. Należy wskazać, że WIA jest decyzją wydawaną na potrzeby opodatkowania wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, która określa przede wszystkim klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym CN dla potrzeb opodatkowania akcyzą. Decyzja ta wydawana jest na podstawie załączonych do wniosku dokumentów, pozwalających na identyfikację wyrobów do celów ustalenia klasyfikacji w CN. Skutki WIA sięgają jednak dużo dalej niż data wydania decyzji. Podmioty, do celów opodatkowania akcyzą, będą posługiwać się WIA przez cały okres ich ważności. Zatem również, co do opodatkowanych czynności (jednej lub wielu) następujących wiele miesięcy (lat) po dacie wydania WIA. Stąd zachodzi konieczność zapewnienia, aby wyroby akcyzowe i samochody osobowe, wobec których powstaje obowiązek podatkowy w akcyzie, przez cały okres ważności WIA, odpowiadały wyrobom i samochodom osobowym objętym tą decyzją. Wyroby akcyzowe, ze względu na swój charakter, nie są w WIA oznaczone co do tożsamości, lecz tylko co do rodzaju, poprzez wskazanie kodu CN. Tym samym, w przypadku wystąpienia czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą po dacie wydania WIA, podmiot powinien posiadać dokumenty pozwalające na zidentyfikowanie konkretnego wyrobu akcyzowego pod względem jego tożsamości z wyrobami „wzorcowymi” opisanymi w tej decyzji klasyfikacyjnej. W przypadku samochodów osobowych istnieje co prawda możliwość oznaczenia ich co do tożsamości w decyzji WIA. Nie ma jednak pewności, że w okresie ważności WIA nie dojdzie do zmiany przeznaczenia pojazdu, skutkującego zmianą klasyfikacji taryfowej. Wobec tego zasadnym jest również posiadanie przez podmiot dowodów zapewniających, że samochód osobowy poddany opodatkowaniu akcyzą, odpowiada pojazdowi opisanemu w decyzji WIA pod każdym względem.

Celem przepisu jest zapewnienie możliwości weryfikacji przez organy podatkowe również ex post zadeklarowanych do opodatkowania, np. wyrobów akcyzowych, w oparciu o posiadaną przez podmiot, na rzecz którego wydana została WIA, dokumentację umożliwiającą ustalenie, że wyroby te odpowiadają pod każdym względem klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego określonej w wydanej WIA. Kontrola podatkowa lub kontrola celno-skarbowa wyrobów akcyzowych objętych WIA odbywa się z reguły po upływie znacznego czasu od dnia, w którym podatnik dysponował przedmiotowym wyrobem. W takiej sytuacji nie będzie więc możliwości ewentualnego poboru próbek wyrobów akcyzowych lub w inny sposób (np. przez oględziny) zbadania zgodności wyrobu z opisem zawartym w wydanej WIA. Zachodzi zatem konieczność zapewnienia możliwości weryfikacji deklarowanych wyrobów w oparciu o inne dokumenty, którymi powinien dysponować posiadacz WIA, w zakresie cech i właściwości wyrobu akcyzowego. Projektowany przepis ma zapobiegać ewentualnym sytuacjom, w których podatnik powoływałby się na okoliczność, że nie dysponuje dokumentami umożliwiającymi potwierdzenie, że opodatkowane wyroby odpowiadają klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego określonej w WIA.

Projektowany przepis w istocie ma na celu ochronę podatnika, ponieważ w razie wystąpienia organu podatkowego z żądaniem udowodnienia przez adresata WIA tożsamości wyrobu akcyzowego, będzie miał on możliwość wykazania, że zaistniały stan faktyczny odpowiada treści posiadanej decyzji. Przyjęcie takiego rozwiązania pozwoli na uniknięcie negatywnych

konsekwencji prawnych i podatkowych po stronie podatnika, a także będzie oddziaływało pozytywnie na pewność prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce. Proponowana regulacja ukróci również działalność nieuczciwych przedsiębiorców, którzy będą chcieli działać na niekorzyść budżetu państwa. Wobec powyższego, zmiana niewątpliwie wpłynie pozytywnie na zachowanie i wyrównanie konkurencyjności podmiotów.

Ponadto, organy podatkowe, w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości, co do prawidłowości zastosowania przez podatnika WIA w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, których tożsamość wymaga weryfikacji, będą dysponowały narzędziem, które umożliwi potwierdzenie zgodności stanu faktycznego z opisem zawartym w WIA. Nie można bowiem pominąć faktu, że WIA będzie stosowana w długim okresie (5-letni termin ważności lub dłuższy jeśli okres ważności WIA będzie przedłużony), a realia rynkowe i postęp technologiczny częstokroć wymagają aktualizowania (unowocześniania), modyfikacji czy nawet przeobrażenia oferowanych przez przedsiębiorców wyrobów akcyzowych, co może (lecz nie musi) skutkować utratą funkcji ochronnej WIA. Wychodząc naprzeciw tym okolicznościom, zaproponowana zmiana pełnić będzie zatem funkcje gwarantującą ochronę równości i uczciwości konkurencji podmiotów gospodarczych.

Zaprojektowana formuła jest nowym rozwiązaniem w krajowym prawie podatkowym, natomiast w podobnym kształcie funkcjonuje na gruncie europejskich przepisów celnych w odniesieniu do WIT i jest stosowane z powodzeniem już od blisko 30 lat. Dla celów stosowania decyzji WIT, w kontekście konkretnej procedury celnej, posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że zgłoszone towary odpowiadają pod każdym względem towarom określonym w decyzji (art. 33 ust. 4 UKC). Formuła ta jest również wprowadzana projektowaną ustawą w zakresie WIS.

Art. 7d ust. 4 - proponowana zmiana ma na celu usunięcie ewentualnych wątpliwości w zakresie liczenia terminu obowiązywania decyzji o zmianie WIA. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem rozpocznie on swój nowy bieg od dnia wydania decyzji o zmianie WIA.

Art. 7e ust. 2a-2c – Proponowana zmiana polegająca na dodaniu w art. 7e ust. 2a-2c uzupełnia przepisy ustawy o podatku akcyzowym w zakresie wydawania WIA. Zgodnie z **art. 7e ust. 2a** wnioskodawca występujący o wydanie WIA będzie składał oświadczenie – pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń – że w dniu złożenia wniosku, w zakresie przedmiotowym wniosku, nie toczy się postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa ani celno-skarbowa oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego. W razie złożenia fałszywego oświadczenia nie znajdzie zastosowania moc wiążąca WIA. Projektowany natomiast przepis **ust. 2b** stanowi wprost, że w przypadku zaistnienia ww. okoliczności (tj. gdy zakres przedmiotowy wniosku pokrywa się z przedmiotem toczącego się postępowania lub sprawa została rozstrzygnięta w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego) WIA nie będzie wydawana, co zostanie stwierdzone w stosownym postanowieniu organu wydającego WIA. Na ww. postanowienie będzie służyć zażalenie (**ust. 2c**).

Podobne rozwiązanie funkcjonuje w ramach systemu wiążących informacji stawkowych oraz systemu indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego, wydawanych na

podstawie art. 14b–14s Ordynacji podatkowej. Rozwiązanie to wykazało swoją efektywność, uniemożliwiając po wszczęciu kontroli lub postępowania podatkowego składanie wniosków w celu uzyskania interpretacji indywidualnej o treści sprzecznej z ustaleniami kontroli lub treścią decyzji albo postanowienia.

Analogicznie w przypadku WIA proponowane regulacje mają na celu zapobieganie wydawaniu rozbieżnych rozstrzygnięć przez organy podatkowe – należy podkreślić, iż dyrektor KIS nie jest organem prowadzącym kontrolę lub postępowania wymiarowe, zatem nie dysponuje wiedzą o wszczętych wobec wnioskodawcy kontrolach i postępowaniach lub o wydanych decyzjach, a także o tym, czy zakres przedmiotowy wniosku o WIA pokrywa się z przedmiotem tego postępowania, kontroli lub wydanej decyzji albo postanowienia. Taką wiedzą dysponuje natomiast wnioskodawca, który z zasady otrzymuje postanowienie o wszczęciu postępowania lub kontroli oraz któremu są doręczane pisma w sprawach – w tym decyzje i postanowienia. Tym samym, przedmiotowa regulacja ma służyć ujednoliceniu stosowania prawa podatkowego.

Art. 7e ust. 4 – zmiana ma charakter techniczny, związany z koniecznością dostosowania ust. 4 do obowiązku zamieszczania przez wnioskodawcę dodatkowego oświadczenia odnośnie do toczącego się – w zakresie przedmiotowym wniosku – postępowania podatkowego, kontroli podatkowej ani celno-skarbowej, jak również odnośnie tego czy w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

Art. 7h ust. 1 - Zmiana brzmienia przepisu ma na celu wskazanie, że w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie akcyzy, powodującej, że WIA albo decyzja o zmianie WIA staje się niezgodna z tymi przepisami, wygasa ona z mocy prawa. Aktualnie obowiązujące brzmienie, które stanowi, że WIA traci ważność przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego, nie wskazuje w sposób jednoznaczny przyczyny i skutku sytuacji, wobec której ta norma znajdzie zastosowanie. Przepis ujednocila analogicznie jak ma to miejsce w zakresie WIS, iż wobec WIA w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego, w wyniku której staje się ona niezgodna z tymi przepisami w miejsce utraty ważności stosowana będzie instytucja wygaśnięcia tej decyzji.

Art. 7ha - Projektowy przepis porządkuje tryb postępowania w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIA albo ostatecznej decyzji o zmianie WIA (**ust. 1**). W związku z proponowaną zmianą dyrektor KIS, w sposób analogiczny jak ma to miejsce w zakresie WIS, zostaje wyposażony w kompetencje do wszczęcia z urzędu postępowania w zakresie zmiany lub uchylecia WIA albo decyzji o zmianie WIA w przypadku wystąpienia (bądź uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia) przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem.

W proponowanym brzmieniu, podobnie jak ma to miejsce w przypadku WIS, dokonano również poszerzenia katalogu tych przesłanek (**ust. 1 pkt 4-6**). Oprócz bowiem dotychczasowych przesłanek uzasadniających zmianę (związanych z szeroko pojmowanymi zmianami dotyczącymi CN) proponuje się poszerzenie otwartego katalogu o możliwość:

- zmiany WIA w przypadku błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego,

oraz uchylecia WIA:

- jeśli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIA, odmowy wydania WIA albo umorzenia postępowania, lub
- w przypadku wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.

Zasady te będą również obowiązywały w odniesieniu do ostatecznej decyzji o zmianie WIA. Z uwagi na 5-letni okres obowiązywania WIA albo decyzji o zmianie WIA (kolejne 5 lat ważności), nie można wykluczyć, że w tym czasie może dojść kilkakrotnie do zmian w zakresie przepisów wstępnych, uwag lub uwag dodatkowych do sekcji lub działów w Nomenklaturze scalonej, przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów, zmiany not wyjaśniających do CN²³, czy też wydania wyroków TSUE dotyczących tej klasyfikacji, mogą też nastąpić zmiany decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych czy zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów²⁴. W efekcie może to oznaczać konieczność kilkakrotnych zmian wydanych w zakresie WIA rozstrzygnięć. Przepisy muszą zatem umożliwiać dostosowanie treści wydanej lub zmienionej już WIA do zmieniających się okoliczności prawnych, tak aby nie doszło do zakłóceń konkurencji na rynku, spowodowanych rozbieżnymi WIA. Jak już bowiem wcześniej wskazano, podatnik posługujący się WIA (z mocą wiążącą wszystkie organy podatkowe), z którą jest związane, np. niewłaściwe opodatkowanie akcyzą danego wyrobu akcyzowego (albo samochodu osobowego) uwarunkowane klasyfikacją, która wskutek zmieniających się okoliczności prawnych powinna zostać zmodyfikowana, może znaleźć się w lepszej albo gorszej sytuacji ekonomicznej niż podmioty dokonujące obrotu takimi samymi towarami, co może skutkować przewagą konkurencyjną jednych lub drugich podmiotów na rynku.

Art. 7ha ust. 3 – proponuje się, aby po wszczętym i przeprowadzonym postępowaniu w celu zmiany albo uchylecia ostatecznej WIA albo ostatecznej decyzji o zmianie WIA dyrektor KIS był uprawniony do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wskazanych w proponowanym przepisie. Zgodnie zatem z projektowanym przepisem, po przeprowadzeniu wszczętego postępowania dyrektor KIS – w zależności od sytuacji wyda:

- 1) decyzję o uchyleciu WIA, w której uchyli WIA albo decyzję o zmianie WIA i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo uchylając WIA albo decyzję o zmianie WIA umorzy postępowanie w sprawie, albo
- 2) decyzję o zmianie WIA, w której zmieni WIA albo decyzję o zmianie WIA i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy, albo
- 3) decyzję o umorzeniu postępowania, w której umorzy postępowanie w sprawie, jeżeli w wyniku uchylecia mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja rozstrzygająca istotę

²³ O których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej.

²⁴ Przyjętej przez organizację ustanowioną na podstawie Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1978 r. poz. 43).

sprawy tak jak WIA albo decyzja o zmianie WIA albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe,

- 4) decyzję o odmowie zmiany WIA albo uchylenia WIA albo o odmowie zmiany decyzji o zmianie WIA albo o odmowie uchylenia tej decyzji, z powodu niewystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem w przypadku, gdy z żądaniem zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA wystąpi podmiot, na rzecz którego WIA została wydana.

Decyzja o zmianie WIA – oprócz elementów wskazujących na wystąpienie przesłanek do zmiany – będzie zawierać także elementy wymagane art. 7d ust. 1, tj. klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym CN albo rodzaj wyrobu akcyzowego przez opis tego wyrobu w takim stopniu szczegółowości, który jest wystarczający do określenia opodatkowania wyrobu akcyzowego akcyzą, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów (**ust. 4**). Decyzja o zmianie WIA będzie zatem swego rodzaju „nową” WIA.

W nowym brzmieniu przepisu pozostawiono podmiotowi, na rzecz którego wydana została WIA albo decyzja o zmianie WIA, możliwość wystąpienia do dyrektora KIS z żądaniem jej zmiany w przypadku wystąpienia określonych przesłanek (**ust. 2**). W takim przypadku dyrektor KIS po przeprowadzeniu postępowania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – będzie uprawniony do wydania decyzji o odmowie zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA, jeśli nie wystąpią przesłanki powodujące jej nieprawidłowość albo niezgodność z prawem (**ust. 3 pkt 4**).

Ponadto nowe brzmienie przepisu **art. 7ha** przyznaje Szefowi KAS uprawnienie do polecenia dyrektorowi KIS dokonania wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie uchylenia albo zmiany WIA albo decyzji o zmianie WIA, jeżeli uzna, że w danej sprawie występują przesłanki powodujące nieprawidłowość albo niezgodność z prawem wydanej WIA, albo też istnieje uzasadnione przypuszczenie wystąpienia takich przesłanek. Uprawnienie to ma związek z przyznaną Szefowi KAS funkcją nadzorczą nad WIA (**ust. 5**). W związku z tym żądaniem dyrektor KIS będzie obowiązany do niezwłocznego wszczęcia postępowania w celu zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA (**ust. 6**). To rozwiązanie będzie miało duży wpływ na usprawnienie postępowania w zakresie zmiany i uchylenia WIA. Projektowa zmiana uprawnia Szefa KAS również do przejęcia, do dalszego prowadzenia, postępowania na każdym jego etapie (**ust. 7**). Przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia WIA albo decyzji o zmianie WIA uprawnia Szefa KAS do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wymienionych w projektowanym **art. 7ha ust. 3 pkt 1-3 (ust. 8)**. Podkreślić zatem należy, że w każdym przypadku nieprawidłowości WIA Szef KAS, w ramach sprawowanego nadzoru nad prawidłowością wiążących informacji akcyzowych, będzie posiadał narzędzie do dokonania jej zmiany albo uchylenia.

Zaprojektowane przepisy umożliwiają również wzruszenie innych niż decyzje WIA ostatecznych rozstrzygnięć wydawanych w sprawach WIA (np. decyzji o odmowie wydania WIA czy decyzji o przedłużeniu okresu ważności WIA), w sytuacji w której zaistnieją przesłanki powodujące ich nieprawidłowość albo niezgodność z prawem (**ust. 9**). W takim

przypadku znajdzie odpowiednie zastosowanie tryb zmiany lub uchylania WIA albo decyzji o zmianie WIA przewidziany dla dyrektora KIS, z wyłączeniem jednak możliwości żądania wszczęcia takiego postępowania i późniejszego jego przejęcia przez Szefa KAS.

Przyjęcie powyższych, zbieżnych rozwiązań (z pewnymi drobnymi odstępstwami) w zakresie zarówno WIS, jak i WIA, jest uzasadnione dotychczasowymi doświadczeniami w zakresie wydawanych interpretacji indywidualnych dotyczących stawek VAT. Wyposażenie organu wydającego wiążące informacje w kompetencję do zmiany wydanej WIS lub WIA z urzędu ma zapobiec sytuacji, w której jeden podmiot działałby w warunkach rynkowych stosując się do korzystnego dla niego rozstrzygnięcia WIS lub WIA, co zakłócałoby konkurencję i prowadziłoby do odmiennego traktowania pozostałych podatników.

Ponadto możliwość zmiany lub uchylenia WIS i WIA z urzędu jest uzasadniona specyficznym charakterem wiążących informacji i będzie miała pozytywny wpływ na jednolitość rozstrzygnięć.

Art. 7hc - Zmiana ma na celu ujednoczenie zasad procedowania wiążących informacji (WIS i WIA), poprzez wyłączenie również w zakresie WIA stosowania tzw. trybów nadzwyczajnych z Ordynacji podatkowej, z uwagi na uregulowanie ich w sposób szczególny w odniesieniu do WIS i WIA, zarówno w ustawie o VAT, jak i w ustawie o podatku akcyzowym.

Art. 7j – Zmiana ma na celu usunięcie przepisu o przetwarzaniu danych zawartych we wniosku o wydanie WIA. Przepis ten jest zbędny z uwagi na to, że zasady i tryb przetwarzania danych zostały uregulowane odrębnymi przepisami. Sam obowiązek określenia w przepisach prawa podstawy przetwarzania danych przez organy publiczne wynika m.in. z art. 6 ust. 3 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych (RODO). Jednakże przepisy RODO nie nakładają obowiązku, aby dla każdego przypadku przetwarzania istniało szczegółowe uregulowanie prawne. Zgodnie z brzmieniem motywu 45 preambuły RODO, podstawa prawna przetwarzania danych może wynikać z obowiązku prawnego, któremu podlega administrator, lub z konieczności wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej.

Wystarczy zatem, że przepisy regulują obowiązek prawny ciążyący na administratorze danych i nie ma możliwości realizacji tego obowiązku bez przetwarzania danych osobowych. Jako przykład podaje się przepisy o postępowaniu podatkowym i administracyjnym, gdzie nie ma wprost wyrażonej podstawy przetwarzania danych osobowych, a pomimo to przetwarzanie danych osobowych przez organ prowadzący postępowanie jest zgodne z prawem, biorąc pod uwagę, że przetwarzanie to jest niezbędne do wykonania jego kompetencji przyznanych mu w przepisach Ordynacji podatkowej czy Kodeksu postępowania administracyjnego²⁵. Przedstawiona wykładnia przepisów RODO pozostaje spójna z wymogami wynikającymi z art. 51 ust. 1 Konstytucji RP nakładającym wymóg wprowadzania w drodze ustawy obowiązków ujawniania informacji organom władzy publicznej. Ponadto art. 7j nie określa zakresu ani szczegółowych zasad przetwarzania danych zatem uznać należy, że posiada znikomą wartość normatywną. Wartość ta ogranicza się do zalegalizowania przetwarzania przez organ podatkowy danych wnioskodawcy na etapie postępowania w sprawie wydania

²⁵ Por. komentarz do artykułu 6 RODO red. Litwiński 2021, wyd. 1/Barta/Kawecki/Litwiński.

WIA. Przyznanie ogólnego uprawnienia do przetwarzania danych może budzić wątpliwości co do zasadności jego wprowadzania w odniesieniu do wiążących informacji wydawanych w zakresie poszczególnych podatków.

Art. 7k – Zmiana wynika z potrzeby umieszczenia w BIP DKIS pełnych informacji o WIA, okresu jej ważności, w tym także przedłużeniu okresu ważności oraz uchyleniu i zmianie. Zmiana wpłynie pozytywnie na warunki prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Dzięki tej regulacji podatnicy zyskują dostęp wyłącznie do aktualnych informacji w zakresie WIA.

Art. 14 – Zmiana, polegająca na nadaniu nowego brzmienia **ust. 1a** oraz uchyleniu **ust. 12**, stanowi konsekwencję przejścia spraw z zakresu WIA przez dyrektora KIS oraz Szefa KAS.

3. Zmiany w Ordynacji podatkowej

Projektowane zmiany nadają status organu podatkowego dyrektorowi KIS, w związku z obsługą (wydawaniem) WIA, w pierwszej i drugiej instancji (§ **2a pkt 2 lit. b i pkt 3**), doprecyzowując równocześnie przepisy dotychczasowe w zakresie kompetencji związanych z obsługą WIS (§ **2a pkt 2 lit. a i pkt 3**). Ponadto niezbędne jest dostosowanie przepisów Ordynacji podatkowej w związku z modyfikacją i uszczegółowieniem zasad zmian i uchylenia WIS i WIA przez dyrektora KIS i Szefa KAS (§ **2 pkt 2 i 9 i § 2a pkt 3 i 4**).

4. Zmiany w Prawie celnym

Zaproponowany przepis wpisuje się w ogólną koncepcję konsolidacji wiążących informacji mających na celu wyznaczenie dyrektora KIS jako organu właściwego do kompleksowej obsługi wszystkich wiążących informacji. Zmiana ta jest korzystna dla przedsiębiorców, ponieważ w znaczny sposób upraszcza system wiążących informacji. Na podstawie zaproponowanego przepisu dyrektor KIS zyska dodatkowe kompetencje do wydawania WIT i WIP oraz do rozpatrywania odwołań od tych decyzji.

5. Zmiany w ustawie o KAS

Projektowany przepis ma na celu wskazanie dyrektora KIS jako organu właściwego do prowadzenia spraw w zakresie WIA, WIT i WIP, w związku z dokonywanymi stosownymi zmianami w tym zakresie w ustawie o podatku akcyzowym oraz Prawie celnym. Wskazanie dyrektora KIS jako organu właściwego do prowadzenia spraw w zakresie WIS ma charakter doprecyzowujący, z uwagi na realizowanie tych zadań już od 1 listopada 2019 r.

6. Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 11 – celem tego przepisu jest zagwarantowanie płynnego przejścia przez dyrektora KIS (z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy) spraw dotyczących WIA, WIT oraz WIP toczących się (w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy) zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, jak również przed sądami, oraz zadań związanych z zakończonymi sprawami w zakresie WIA, WIT oraz WIP.

Żeby umożliwić dyrektorowi KIS kontynuację spraw dotyczących WIA, WIT oraz WIP toczących się (w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy) oraz realizację zadań związanych z zakończonymi na ten dzień sprawami w zakresie WIA, WIT oraz WIP, organ ten stanie się administratorem danych osobowych, których administratorem były organy właściwe w tych

sprawach przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. Ponadto, aby dyrektor KIS mógł realizować zadania związane z zakończonymi sprawami w zakresie WIA, WIT oraz WIP, przyznano temu organowi dostęp do akt dotyczących tych spraw, będących w dyspozycji organów właściwych w tych sprawach przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.

Art. 12 – reguluje kwestie intertemporalne związane z WIS.

Postępowania w sprawie wydania WIS wszczęte i niezakończone przed 1 stycznia 2022 r. będą kontynuowane na podstawie przepisów w nowym brzmieniu (**ust. 1**), natomiast postępowania wszczęte i niezakończone przed 1 stycznia 2022 r. w sprawie zmiany albo uchylenia WIS albo decyzji o zmianie WIS będą kontynuowane na podstawie przepisów dotychczasowych (**ust. 2**). WIS wydane przed 1 stycznia 2022 r. dla celów stosowania innych niż dotyczące stawek przepisów o VAT oraz decyzje o zmianie tych WIS pozostają w obrocie prawnym do czasu upływu terminu ich ważności albo wygaśnięcia z mocy prawa, jeśli nastąpi to przed datą utraty ważności (**ust. 3**). Oznacza to, że do końca 2026 r. (o ile wcześniej nie nastąpi zmiana odpowiednich przepisów podatkowych) w obrocie prawnym będą pozostawały dwa rodzaje WIS wydawane dla celów stosowania przepisów o VAT: wydawane do końca 2021 r. zawierające stawkę VAT oraz wydawane od 1 stycznia 2022 r. – bez tego elementu.

W odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed 1 stycznia 2022 r. znajdują również zastosowanie następujące przepisy w brzmieniu nadanym nowelą (**ust. 4**):

- doprecyzowane przepisy w zakresie mocy wiążącej WIS, ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany albo uchylenia WIS oraz ochrony dla podmiotów innych niż adresat WIS, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIS (art. 42c),
- nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIS albo decyzji o zmianie WIS (art. 42h), oraz
- zmodyfikowane zasady publikacji w BIP DKIS wydanych WIS, decyzji o zmianie albo uchyleniu WIS (art. 42i).

W związku z modyfikacją zasad publikacji WIS zdecydowano o pozostawieniu w BIP DKIS wniosków o wydanie WIS, zamieszczonych przed 1 stycznia 2022 r. (**ust. 5**), przy czym DKIS będzie zobowiązany do uzupełnienia nowych wymaganych przepisem art. 42i ustawy o VAT elementów niezbędnych do zamieszczenia w BIP DKIS w odniesieniu do już zamieszczonych WIS w terminie do końca lutego 2022 r. (**ust. 6**).

Art. 13 – reguluje kwestie intertemporalne związane z WIA.

W odniesieniu do WIA zarówno postępowania w sprawie wydania WIA wszczęte i niezakończone przed 1 stycznia 2022 r., jak i postępowania wszczęte i niezakończone przed tą datą w sprawie zmiany WIA, będą kontynuowane na podstawie przepisów dotychczasowych (**ust. 1**).

W odniesieniu do WIA wydanych przed 1 stycznia 2022 r. znajdują również zastosowanie następujące przepisy w brzmieniu nadanym nowelą (**ust. 2**):

- doprecyzowane przepisy w zakresie mocy wiążącej WIA oraz ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany albo uchylenia WIA, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIA (art. 7d ust. 3-3d i ust. 4 i art. 7h ust. 1),
- nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIA, w tym wyłączenie tzw. trybów nadzwyczajnych z Ordynacji podatkowej (art. 7ha i art. 7hc) oraz
- zmodyfikowane zasady publikacji w BIP DKIS wydanych WIA, decyzji o zmianie albo uchyleniu WIA (art. 7k).

W związku z modyfikacją zasad publikacji WIA dyrektor KIS będzie zobowiązany do uzupełnienia nowych wymaganych przepisem art. 7k ustawy o podatku akcyzowym elementów niezbędnych do zamieszczenia w BIP DKIS w odniesieniu do już zamieszczonych WIA w terminie do końca lutego 2022 r. (**ust. 3**).

Art. 14 i 15 – zaproponowany przepis przejściowy umożliwi posługiwanie się przez podatników obecnie obowiązującym wzorem wniosku o wydanie WIS i WIA jeszcze rok po wejściu w życie projektowanej ustawy. W zakresie WIS wzór wniosku o wydanie WIS określony jest w rozporządzeniu Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 października 2019 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej (Dz. U. poz. 2109), natomiast w zakresie WIA – w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 985).